

Mai Sẽ Là Một Ngày Mới

Contents

Mai Sẽ Là Một Ngày Mới	1
1. Chương 1: Từ Tiểu Thư Thành Kẻ Vô Gia Cư	2
2. Chương 2: I'm A Big Big Girl	5
3. Chương 3: Không Có Thứ Gọi Là “việc Nhẹ, Lương Cao” (1)	9
4. Chương 4: Không Có Thứ Gọi Là “việc Nhẹ, Lương Cao” (2)	13
5. Chương 5: Thù Chồng Thêm Oán	17
6. Chương 6: Lọ Lem Không Muốn Đi Dạ Hội	22
7. Chương 7: Đã Diễn Phải Diễn Cho Tròn Vai	27
8. Chương 8: Dưới Ánh Sao	31
9. Chương 9: Bệnh Từ Miệng Vào, Họa Từ Miệng Ra	37
10. Chương 10: Công Chúa Và Nô Tỳ	42
11. Chương 11: Chuyến Đi Tới Thái Lan (1)	49
12. Chương 12: Chuyến Đi Tới Thái Lan (2)	54
13. Chương 13: Mọi Chuyện Có Còn Bình Thường?	61
14. Chương 14: Cô Có Thích Tiền Không?	65
15. Chương 15: Vai Trò Con Trưởng Không Phải Là Lựa Chọn	71
16. Chương 16: Tôi Cần Cuộc Sống Mới	75
17. Chương 17: Tái Hòa Nhập Cộng Đồng	80
18. Chương 18: Hàng Xóm Mới	84
19. Chương 19: Tay Làm Hàm Nhai	89
20. Chương 20: Tôi Không Bao Giờ Say!	94
21. Chương 21: Có Ai Đó Đang Yêu	99
22. Chương 22: Công Việc Đầu Tiên	106
23. Chương 23: Bữa Tiệc Sinh Nhật Ngoài Dự Kiến	110
24. Chương 24: Công Bằng Không Đến Từ Người Khác	115
25. Chương 25: Không Phải Bất Ngờ Nào Cũng Dễ Chịu	122
26. Chương 26: Lựa Chọn Cho Tương Lai	126
27. Chương 27:	132
28. Chương 28: Ngoại Truyện. Ai Rồi Cũng Biết Yêu (a.k.a. Chuyện Kể Của Tâm)	139

Mai Sẽ Là Một Ngày Mới

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, tình cảm. Độ dài: 27 chương và 1 ngoại truyện. Giới hạn độ tuổi đọc: 16+. Cảnh báo về nội dung: Toàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-se-la-mot-ngay-moi>

1. Chương 1: Từ Tiểu Thư Thành Kẻ Vô Gia Cư

Trước hết, xin tự giới thiệu, tôi tên Lê Anh Thư, năm nay hai mươi mốt tuổi, hiện là sinh viên năm thứ tư, chuyên ngành Quản trị kinh doanh, và vẫn đang “ế theo xu thế”. Xin đừng nhìn tiêu đề mà nhầm lẫn, tôi tự gọi mình là tiểu thư để tăng mức “kịch tính” cho câu chuyện mà thôi, chứ thật ra gia đình tôi trước đây cũng chỉ tầm khá giả, chứ không tới mức đại gia quý tộc này khác.

Tôi sinh ra khi đất nước đã mở cửa được một thời gian. Bố mẹ tôi hồi đó nhanh nhạy rút khỏi biên chế nhà nước, ra ngoài mở doanh nghiệp cung ứng vật liệu xây dựng, một ngành nghề kinh doanh rất thức thời. Thế là bố mẹ tôi được gọi một cách kính trọng là “doanh nhân thành đạt” thay vì cách gọi đầy miệt thị “con buôn”, “con phe” như thời kỳ bao cấp. Mặc dù cũng là đi trước đón đầu nhưng bố mẹ tôi không phải quá xuất sắc nên công ty của gia đình tôi chỉ cỡ bé bé xinh xinh, chủ yếu là làm thầu phụ, sân sau cho các doanh nghiệp lớn mà thôi. Do đó, tôi và em trai tôi không phải tiểu thư công tử sang chảnh gì, chẳng qua là có cuộc sống dễ chịu hơn một số bạn đồng lứa một chút. Ít nhất thì từ bé đến lớn, tôi không phải chịu áp lực học hành thi cử vì tôi học trường tư, và đã biết trước sẽ vào một trường đại học quốc tế hay liên kết nào đó. Bố mẹ định hướng tôi học chuyên ngành Quản trị với hi vọng sau này tôi sẽ nối nghiệp, tôi vâng dạ nghe theo vì bản thân cũng không có đam mê gì, lúc đó không hề nghĩ tới cái chuyên ngành thiếu thực tế này về sau gây khó khăn cho tôi khi đi xin việc đến thế nào.

Đó là sơ lược về thân thế của tôi, giờ xin mô tả qua một chút về ngoại hình. Tôi không cao nhưng cũng không thấp, tầm 1m62, dáng dấp mảnh khảnh, một cách nói dễ nghe hơn của “gầy khẳng khiu, thẳng đuột, trước sau như một”, khuôn mặt tương đối ưa nhìn, không đẹp như hoa hậu nhưng cũng không đến nỗi ma chê quỷ hờn.

Có lẽ cuộc sống của tôi sẽ vẫn cứ bằng phẳng như thế nếu thị trường bất động sản không rơi vào thời điểm khó khăn như mấy năm vừa rồi. Các tòa nhà cao tầng mọc lên như nấm, cung vượt quá cầu, bong bóng vỡ, kéo giá bất động sản trở về giá trị thực của nó nhưng vẫn không cứu được vô số dự án thất bại, những khu biệt thự, cao ốc bỏ hoang ngày càng nhiều. Dự án ế ảm khiến các chủ đầu tư lâm vào bước đường phá sản, kiệt vốn, mất khả năng thanh toán cho nhà cung cấp. Thị trường chung là như vậy nên doanh nghiệp của bố mẹ tôi cũng rơi vào khó khăn, không có khách thì lo mà có khách nhưng chảy ỳ không trả nợ thì càng chết. Bố tôi vì bế tắc công việc, thời gian rảnh quá nhiều nên tìm được một thú vui mới không lấy gì làm hay ho: Cờ bạc, cá độ. Bình thường thì mẹ tôi giám sát bố rất chặt nhưng lại không ý kiến gì chuyện này, chắc vì nghĩ ông đã lặn lội nửa đời người, hẳn sẽ tự biết đúng sai giới hạn. Không ai ngờ, khi đã bị cuốn sâu vào cơn lốc đỏ đen, con người ta ai cũng mù quáng như ai, bất kể tuổi tác hay địa vị xã hội. Một đêm chơi poker của bố tôi mất đi hàng trăm triệu tới cả tỷ bạc là chuyện cơm bữa, hay một trận bóng mà bay hết mấy chục, mấy trăm triệu là bình thường. Tất nhiên cũng có lúc bố tôi thắng nhưng về cơ bản thì thua mới là chủ yếu. Ông trở thành một con bạc khát nước, như con thiêu thân lao vào lửa, không cần biết ngày mai thế nào, gia đình, tương lai con cái ra sao.

Cuối cùng, sau hơn một năm bố dính vào cờ bạc, gia đình tôi từ có của ăn của để đã chính thức phá sản, lâm vào cảnh nợ nần túng quẫn. Khốn khổ một điều là như người ta công ty có phá sản thì của chìm của nổi vẫn vô vàn, quảng phần xác công ty cho các bên thu hồi nợ xâu xé còn bản thân, gia đình vẫn giàu có, chỉ có bố tôi là đại đột mang hết tài sản của nhà quảng vào trò đỏ đen, đến khi tỉnh ra thì đã quá muộn.

- Thư, bố mẹ cần nói chuyện với con. – Một ngày bố mẹ gọi tôi vào phòng, nghiêm nghị nói.

- Có việc gì vậy ạ? – Tôi ngồi xuống, nghĩ bụng chắc lại nói về chuyện du học của tôi, tình hình gia đình thế này thì tôi sẽ không đi nữa, đợi khi ra trường kiếm một công việc ổn định là được rồi.

Nhưng hóa ra, cuộc đời vốn không đơn giản như vậy, chuyện mẹ tôi nói không có chút gì liên quan tới việc học hành của tôi. Số là hơn hai năm trước, khi còn ăn nên làm ra, bố mẹ tôi đã bí mật chuyển tiền ra nước ngoài đầu tư làm quốc tịch, một trào lưu khá phổ biến trong giới nhà giàu thời gian gần đây, và tới thời điểm hiện tại, cả bố mẹ lẫn em trai tôi đều đã có thể định cư dài hạn ở châu Âu. [1]

- Mẹ xin lỗi, vì con đã trên mười tám, không thể làm giấy tờ theo bố mẹ do việc chứng minh phụ thuộc quá rắc rối nên lúc đó bố mẹ chỉ nghĩ đơn giản là khi có quốc tịch sẽ bảo lãnh cho con sau.

- Vâng, con hiểu. – Qua cơn choáng váng ban đầu, tôi khẽ gật, chấp nhận rằng đây là chuyện ngoài ý muốn.

Sau đó mẹ tôi ngáp ngừng nói tiếp, công ty nhà tôi đã công bố phá sản và giải thể, may mắn là sau khi thanh lý tất cả tài sản công ty thì về cơ bản cũng thanh toán được các khoản nợ của ngân hàng, tránh được việc bị truy tố. Chỉ có khoản nợ cờ bạc bố tôi vay nặng lãi thì không trả nổi, sau khi bán toàn bộ tài sản gồm cả cái nhà chúng tôi đang ở do ông bà để lại thì gia đình tôi vẫn còn nợ hơn năm tỷ. Năm tỷ có thể không phải số tiền quá lớn nhưng khi đã trắng tay không còn gì thì đó quả là một con số nặng nề.

- Mặc dù đã được khoan nợ [2] nhưng nhà ta không còn khả năng chi trả nữa. Vì thế...

Vâng, vì thế nên bố mẹ cùng em trai tôi bỏ trốn, để lại một mình tôi, không nhà không cửa, sau lưng là khoản nợ cờ bạc khổng lồ của bố.

- Bố mẹ hết cách rồi mới phải làm thế, thằng Duy vẫn còn bé quá, nó cần phải có môi trường an toàn. – Mẹ tôi sụt sịt nói. – Mẹ chỉ còn hai lượng vàng của hồi môn bà ngoại cho mẹ, mẹ để lại cho con hết, cố gắng xoay sở sống tốt nhé. Mấy năm nữa thôi bố mẹ sẽ về giải quyết.

Tôi hiểu ý mẹ cố gắng xoay sở sống tốt không phải là tôi phải cố tự nuôi sống bản thân vì tôi đã hơn hai mươi tuổi, ngoài đi học cũng có đi làm thêm, đủ tiền để sống qua ngày, ý mẹ tôi ở đây là tôi lo mà chống đỡ với bọn cho vay nặng lãi. Bởi vì khoản đầu tư của bố mẹ tôi ở nước ngoài không được rút ra cho tới khi họ có quốc tịch, và cũng chẳng thể đem thế chấp vay tiền nên tạm thời món nợ năm tỷ kia vẫn treo trên đầu. Tôi phải đợi ít nhất là năm năm nữa, khi nào bố mẹ tôi có quốc tịch thì mới lấy được khoản tiền đầu tư kia ra trang trải nợ nần.

Nghĩa là, hoặc tôi phải kiếm ra năm tỷ trả nợ, hoặc tôi phải tìm cách trốn chui trốn nhủi trong vòng vài năm tới nếu không muốn bọn người kia “xin tý huyết”!

.....

Ngày bố mẹ lên đường, tôi còn không được đi tiễn, bởi sợ có người theo dõi. Tôi phải đến trường như bình thường, mẹ tôi mặc quần áo ở nhà xách làn ra chợ rồi lên cổng sau chợ bắt taxi đến thẳng sân bay. Bố tôi đi người không ra bến xe buýt chuyển vài chuyến khác nhau cắt đuôi rồi ra sân bay. Em tôi thì được gửi gắm người quen đưa đi từ giữa giờ học. Tóm lại, đến khi bọn người kia phát hiện ra thì gia đình ba người của tôi đã yên vị trên máy bay, nhà cũng chỉ còn cái xác không, chìa khóa cùng giấy tờ đã giao lại cho chủ nợ khác.

Tôi đến trường không phải đi học mà tới xin bảo lưu, với tình hình này thì có điên mới tiếp tục chương mặt trên trường. May mắn là tôi có một bà mẹ rất sáng suốt, từ khi tôi mới bước chân vào trường bà đã nhanh tay đóng hết tiền học cả bốn năm. Trừ phi tôi thi trượt phải học lại còn thì không có gì phải lo, cho dù bảo lưu mấy năm, tôi vẫn có thể quay lại học tiếp bất cứ lúc nào.

- Còn hơn nửa năm nữa thôi, sao phải bảo lưu? – Bà giáo vụ cần nhẫn.

- Gia đình em chuyển đi một thời gian nên phải bảo lưu, khi nào về sẽ học nốt ạ.

Tôi lang thang quanh trường, cố gắng tiêu hóa cái suy nghĩ đây là lần cuối mình còn đến đây, không biết bao giờ mới có thể quay lại. Chỉ mới tháng trước thôi, tôi còn tìm mọi cách bùng học, còn tùm nãm tùm ba với đám bạn nói xấu thầy này, cô kia mà giờ ước mong duy nhất của tôi là có thể đến lớp. Nếu được quay lại, tôi sẽ chăm chỉ học hành hơn, sẽ cư xử dễ thương hơn, sẽ mở lòng ra với mọi người. Nhận ra bản thân bắt đầu nhảm nhí, tôi khẽ cười chua chát, tôi đâu còn là con bé con trong vòng tay bố mẹ để có thể nói mấy câu hứa hẹn là có ngay được cái mình muốn.

- Thưa, lên lớp nhanh lên, hôm nay có điểm danh đấy. – Tuấn, thằng bạn thân của tôi đang đi ngược lại, neho mắt nhìn tôi.

- Thế sao mày ở đây?

- Tao điểm danh rồi, đói quá xuống kiếm cái gì ăn.

- Ừ.

- Ừ gì mà ừ, nhanh cái chân lên.

- Tao...

Tôi chưa kịp nói hết câu đã nhận ra bóng mấy chiếc xe thương binh quen thuộc, liền cuống cuống kéo Tuấn chạy về phía gốc cây cổ thụ gần đó.

- Con điên này, mày làm sao thế?

- Im. – Tôi đưa tay suýt khe, đầu óc quay cuồng nghĩ cách thoát khỏi tình huống này.

Theo lịch thường ngày thì mấy tay chạy xe thương binh đòi nợ thuê này sẽ không vào tận trong trường, cùng lắm là đứng ngoài chờ tôi về dọa nạt vài câu hoặc ở lý trước cửa nhà tôi mà thôi. Có lẽ chúng đã đánh hơi được sự tháo chạy của bố mẹ tôi nên đang túa ra các nơi đi tìm, nếu giờ rơi vào tay chúng, tôi sẽ sống không bằng chết. Nghĩ tới cảnh bị chặt ngón tay hay thậm chí phải móc nội tạng trả nợ, người tôi run lên bần bật.

Tôi kéo Tuấn đứng ra phía ngoài, che cho tôi bên trong, nhưng khi tôi liếc qua khoeo mắt thấy đám người kia sắp đi tới thì đầu óc không nghĩ được gì nữa, vòng tay qua người, giấu mặt vào ngực nó. Cái mảnh khoeo ngó ngắn tôi vốn nghĩ chỉ có trên phim này không ngờ có ngày tôi lại phải dùng tới, may mà Tuấn rất cao nên cả người tôi lọt thỏm trong lòng nó, đám người kia không thể nhìn thấy mặt tôi.

- Này... – Tuấn trợn mắt nhìn tôi một cách kinh dị, định ẩy tôi ra thì tôi càng giữ chặt.

Cho tới khi đám người kia đi khỏi tôi mới buông nó ra, cả người mềm oặt, tựa vào bên cây thở dốc, nỗi sợ vẫn khiến tôi run rẩy, không dám tin mình vừa thoát chết trong gang tấc.

- Mày bị điên rồi hả? – Tuấn nhìn tôi tức giận, rít qua kẽ răng.

- Tao xin lỗi, bắt đắc dĩ thôi.

- Có chuyện gì?

- À, yêu mày quá không kiềm chế được ấy mà. – Tôi nhún vai, thản nhiên nói.

- Mày...

- Thôi mày lên lớp đi, tao yêu mày đến mấy cũng không chịu được mày nữa rồi. – Tôi mỉm cười, xua xua tay.

Tuấn vẫn chưa hết bực mình bỏ đi không thềm nói câu nào, tôi bất giác không kiềm chế được, gọi lớn:

- Tuấn!

- Cái gì? – Nó quay mặt lại nheo mắt nhìn tôi.

- Cảm ơn mày nhé.

Nói xong tôi vẫy tay quay người đi thẳng, giấu đi đôi mắt bắt đầu cay cay, cảm giác như bóng lưng dần xa của Tuấn đã mang theo cuộc sống tôi vốn quen thuộc đi mất. Nó, cũng như ngôi trường này, như bố mẹ, hay những người bạn khác đều thuộc về thế giới cũ của tôi, thế giới không có sự lo lắng sợ hãi tồn tại, và tất cả đã là quá khứ. Tôi không kể với Tuấn một phần vì không muốn bị thương hại nhưng phần lớn hơn tôi không muốn lôi kéo người khác vào rắc rối của gia đình mình. Tôi biết nó luôn sẵn sàng giúp đỡ tôi, nhưng trong hoàn cảnh này sẽ là rất nguy hiểm cho nó, và cả cho tôi. Tôi không thể dựa dẫm hay giao phó sự an toàn của mình cho bất cứ ai.

Tôi không về bằng cổng phụ hay cổng chính, thay vào đó đi vào khu ký túc xá rồi men theo sân sau, trèo ra khỏi trường. Con đường bí mật này do bọn bạn sống trong ký túc chỉ cho tôi, vốn là chỗ để chúng nó chuẩn bị chơi đêm.

.....

Tôi vừa đi vừa ngẫm nghĩ xem mình sẽ phải làm gì trong thời gian tới khi trên người chỉ có một cái balo đựng ít quần áo, hai cây vàng mẹ tôi để lại và ít tiền mặt. Nhưng có thể nào tôi cũng sẽ không rời bỏ Hà Nội như mẹ tôi gợi ý, dù cho việc ra đi lúc này là thượng sách. Trong phút chốc tôi đã mất cả gia đình, nhà cửa, trường lớp, bạn bè, công việc, giờ lại còn không được hít thở bầu không khí quen thuộc, nhìn ngắm cảnh vật quen thuộc thì chắc tôi không sống nổi. Cuối cùng tôi tự an ủi mình “nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất”.

Tôi đi lang thang chán thì quay về nhà bác. Bố tôi có hai người chị gái còn mẹ tôi có một em trai nhưng nói chung thì “anh em kiến giả nhất phận”, các bác với cậu tôi chỉ có thể giúp trong mức độ nhất định chứ không ai có thể bán nhà đứng ra gánh nợ cho bố mẹ tôi cả. Mà tính ra, ngoài khoản năm tỷ kia, tôi nghĩ rằng bố tôi cũng nợ hai bà bác không ít tiền và việc họ không đòi lúc này là quá tử tế rồi. Vốn hai bác lẫn cậu tôi đều chỉ có con trai nên trước giờ tôi như công chúa của cả hai họ, các anh, em trai ra sức chiều chuộng tôi, cho tới thời điểm này.

- Sách con gửi bác hôm trước đây. – Bác tôi lôi ra chiếc vali kéo nặng trĩu đưa cho tôi.

- Vâng, con xin, con cảm ơn bác.

- Thế đợt tới em định ở đâu? Hay ở đây luôn đi. – Ông anh họ bằng tuổi tên Sơn của tôi hào hiệp nói.

- Anh ra phòng khách ngủ nhường phòng cho em nhé? – Tôi cười. – Em đùa đấy, em ra ngoài ở vẫn hơn.

Cho dù có không nhìn thấy cái lườm cháy mặt cảnh cáo của bác tôi đối với Sơn thì tôi cũng không định ở lại đây. Tôi hiện giờ chính là quả bom hẹn giờ nghĩa đen, chỉ cần tôi lui tới bất cứ chỗ nào quen thuộc hay họ hàng, bạn bè thì cả tôi lẫn họ sẽ đều gặp nguy hiểm. Như tôi đã nói, khi bị dồn tới bờ vực, thì chỉ có thể tự lo cho mình chứ không thể nghĩ tới việc dựa dẫm vào ai kéo tất cả sẽ cùng ngã.

- Bác xin lỗi vì không giúp gì được cho con cả. – Bác tôi rầu rĩ tiễn tôi ra cửa.

- Bác đừng nói vậy, con lớn rồi, con tự lo được. Thời gian tới con sẽ đổi số điện thoại nên nếu không gọi được con, bác cũng đừng lo lắng ạ.

- Cần gì thì con gọi bác nhé? – Bà nói rồi dúi vào tay tôi ít tiền. – Con cầm lấy một ít...

- Dạ thôi con có đủ tiền rồi, cảm ơn bác. – Thực ra không phải tôi sợ diện, chỉ là tôi quá ngại ngùng bởi bố tôi đã cầm cửa bà quá nhiều tiền.

Tôi kéo chiếc vali, trên vai đeo balo ra đi, sau đó mua một chiếc sim điện thoại mới, thay cho chiếc sim cũ dùng đã nhiều năm, rồi tiện tay deactivate toàn bộ facebook lẫn email đang sử dụng. Từ giờ, đối với những người quen cũ, coi như Lê Anh Thư tôi đã bốc hơi khỏi thế giới này.

Chương sau >>

.....

Chú thích:

[1] Đầu tư lấy quốc tịch khá phổ biến ở các nước phát triển trong mấy năm gần đây, hiện có Mỹ, Canada, Úc, Hàn Quốc, và một số nước châu Âu đang áp dụng. Hình thức đầu tư thường là mua bất động sản, đầu tư dự án, trái phiếu, mở doanh nghiệp, vv., với mức đầu tư tối thiểu là 500 ngàn USD hoặc EUR, riêng Úc thì trái phiếu tầm 1.5 triệu AUD. Sau khi chuyển tiền, hoàn tất giấy tờ thì người đầu tư sẽ được cấp Resident Card/ID hoặc PR hoặc Green Card, tùy theo cách gọi của mỗi nước. Và cho tới ít nhất 5 năm, khoản tiền này sẽ bị “giam” (không được rút tiền khỏi dự án, không được bán nhà/trái phiếu), chỉ có thể cho thuê nhà hoặc ăn tiền lời.

[2] Khoanh nợ là chủ nợ và con nợ thống nhất khoản tiền gốc và lãi phải trả, từ đó không phát sinh thêm lãi nữa.

2. Chương 2: I'm A Big Big Girl

“You never know how strong you are until being strong is your only choice.” – Bob Marley

Tôi đi thuê một phòng thuộc khu trọ sinh viên, mọi điều kiện sinh hoạt chỉ là tối thiểu. Căn phòng nhỏ xíu, không có wifi, không có TV, mái tôn nóng hầm hập mà chỉ có một cái quạt cũ, không có cả bếp, phòng tắm

thì dùng chung. Tôi ngồi thừ ra, dù cố nghiêng rằng nhưng nước mắt vẫn cứ chảy. Lần đầu tiên từ khi gia đình xảy ra chuyện tôi mới khóc thế này, cảm giác bản thân thật nhỏ bé, cô đơn, yếu đuối và bất lực.

Khóc đến khi ngủ thiếp đi, tôi tỉnh dậy đã là tối muộn. Được cái tính tôi mau buồn nhưng cũng mau vui, ra ngoài lau mặt sạch sẽ, tôi hít một hơi dài, sẵn sàng cho mọi việc sắp tới. Xét cho cùng khi rắc rối kéo đến trước cửa, không lường tránh được thì phải đối mặt vậy thôi, bởi “sau tất cả thì mai sẽ là ngày mới”. Việc đầu tiên tôi làm là nhìn quanh phòng tìm chỗ giấu đồ kín đáo, cuối cùng tự tay may hai cái túi bí mật vào hai cái quần cũ rồi bỏ hai lượng vàng vào khâu kín lại. Sau đó tôi đi bộ ra ngoài mua lấy một thùng mì và một cái ấm siêu tốc, cảm thấy yên tâm hơn, ít nhất tôi sẽ không chết vì đói.

Qua mấy ngày, tôi viết email hỏi thăm bố mẹ, biết được bên đó hai người đã tạm ổn. Mẹ tôi xin được chân thu ngân trong minimart, bố tôi làm quét dọn, rửa bát trong một tiệm ăn Việt Nam, Duy thì đã bắt đầu đi học. Về một mặt nào đó tôi nghĩ cuộc trốn chạy này không phải quá tệ, mong rằng bố tôi đã nhận được bài học đủ thấm thía để từ giờ tránh xa cờ bạc.

“I’m a big big girl

In a big big world

It’s not a big big thing if you leave me

But I do do feel that

I do do will miss you much

Miss you much...”

Cả đêm hôm đó, tôi nghe đi nghe lại bài “Big big world”, thả tâm trạng của mình theo từng câu chữ, cảm giác kỳ lạ như thể bài hát viết ra từ thế kỷ trước này là dành riêng cho mình. Đúng là tôi đã lớn rồi, thậm chí thời điểm này mới bước vào đời là muộn so với nhiều người, việc rời xa gia đình cũng không phải chuyện gì quá ghê gớm, chỉ là tôi không sao ngăn được nỗi nhớ bố mẹ và em tới cào ruột. Tôi nhớ những buổi tối ấm cúng cả nhà ngồi quây quần, nhớ ngôi nhà cũ như một nơi trú ẩn an toàn tuyệt đối, nhớ thằng em bú sữa bình mà ngây thơ. Tôi xấu hổ lau đi một giọt nước mắt, dù chẳng có ai chứng kiến, hít một hơi dài để nén lại nhưng rồi một giọt khác lại rơi xuống. “Chỉ lần này, chỉ một lần này nữa thôi” tôi tự nhủ khi vùi mặt vào chiếc gối ướt có vớ giắc ngủ. Phải, chỉ được một lần thế này nữa thôi bởi dù tôi có khóc trôi cả mắt, có chết khô xác trong căn phòng trọ tồi tàn này thì cuộc sống ngoài kia vẫn tiếp diễn, thêm hay bớt một hạt bụi chẳng ảnh hưởng gì cả.

.....

Trong ngày hôm sau, tôi đã tự mình “lột xác”: nhuộm lại tóc đen, cắt đi phần đuôi tóc uốn xoắn nhẹ, bỏ hết đồ make-up, ra chợ sinh viên mua ít giấy dép quần áo. Kết quả là tôi còn không tự nhận ra bản thân khi nhìn vào gương. Cho dù trước đây tôi không thuộc thành phần sành điệu hàng hiệu nhưng cũng chưa bao giờ trông “chân chất” như thế này. Hai ngày tiếp theo tôi giam mình trong nhà, vất tay lên trán tính toán việc thời gian tới phải làm gì để sống, bởi “miệng ăn núi lở”, đừng nói hai cây vàng, có đến hai mươi cây cũng không đủ để tôi ăn không ngồi rồi, kể cả chỉ ở phòng trọ hạng bét và ăn mì tôm. Nhưng vấn đề là tôi có thể làm gì? Bằng cấp chưa có, có làm thì chủ yếu cũng loanh quanh mấy việc gia sư, phục vụ bàn, bán hàng hay hướng dẫn viên du lịch là cùng. Nhưng với hoàn cảnh của tôi hiện nay thì những việc đó đều không phù hợp vì tôi không thể chường mặt ra ngoài.

- Đây em điền thông tin vào đây. - Bà cô bên trung tâm giới thiệu việc làm đặt trước mặt tôi tờ đơn.

Tôi cắn môi, điền đầy đủ thông tin, chỉ có phần quê quán là mất một lúc để nghĩ xem nên viết thế nào.

- Cô quê Hà Giang? - Bà cô nheo nheo mắt rồi nhìn chứng minh thư của tôi. - Sao trên chứng minh thư lại ghi nguyên quán lần thường trú ở Hà Nội?

- Nhà em hộ khẩu trước giờ vẫn ở Hà Nội nhưng em theo bố mẹ lên Hà Giang từ nhỏ, cũng mới về lại Hà Nội thôi ạ.

- Ủ... mà học vẫn mới hết cấp hai?

- Nhà em ở sâu trong bản, không có trường cấp ba mà nhà thì không có điều kiện đi xa đi học ạ.

- Được rồi.

Tôi biết việc tốt nhất bây giờ là xin đi làm giúp việc, hoặc theo giờ, hoặc toàn thời gian bởi ngay cả muốn ra khu công nghiệp làm công nhân tôi cũng không xoay xở ra được sơ yếu lý lịch có xác nhận chính quyền địa phương để nộp hồ sơ.

Tôi về nhà nằm chờ mấy hôm thì có điện thoại gọi tới báo đi làm, làm giúp việc theo giờ.

.....

Ngôi nhà tôi tới làm nằm sâu trong ngô nhưng rộng rãi, xinh xắn, chủ nhà là hai bác đã đứng tuổi, con cái đều ở xa, thế nên chỉ cần người tới lau dọn hai lần một tuần, tiền lương ổn mà công việc cũng nhẹ nhàng.

Trước đây khi gia cảnh nhà tôi còn khấm khá, tôi không bao giờ phải đụng tay vào bất cứ việc gì trong nhà, tất cả đã có cô giúp việc lo nhưng đừng nghĩ vì thế mà tôi không biết làm gì. Cá nhân tôi cho rằng những việc kiểu dọn dẹp nấu nướng ai cũng có thể làm, vấn đề là có muốn hay không mà thôi. Cho dù trước đó tôi chưa từng làm và cũng không có ai hướng dẫn nhưng chỉ vài thao tác trên google, tôi đã có thể học được mọi thứ tôi cần. Vì vậy, ngay từ ngày đầu tiên đi làm, tôi đã không hề bị chê trách điều gì.

Đi làm yên ổn được vài buổi thì tới một hôm, trong lúc quét nhà tôi nhặt được dưới gầm ghế một sợi dây chuyền vàng chói, vừa to vừa dày. Tôi lôi ra, ngắm nghía rất kỹ rồi thở dài cất vào túi.

- Lúc này cháu quét nhà nhặt được, cháu gửi lại hai bác. – Trước khi về tôi dùng hai tay đưa cho hai bác chủ nhà, lễ phép nói.

- Cảm ơn cháu. – Bác gái cười, ánh mắt sáng lấp lánh.

Tôi đã ra đến cửa, định đi về rồi nhưng nghĩ tới nét mặt đôn hậu của hai bác chủ nhà lại không nỡ, liền quay lại nói:

- Hai bác đừng làm như thế này nữa, không có tác dụng đâu ạ. Nếu bác muốn thử lòng người làm thì tốt nhất là rải tiền lẻ quanh nhà chứ giờ ai cũng có thể phân biệt vàng thật vàng giả.

- Cháu... – Hai người mặt hơi tái đi.

- Dạ, cháu không có ý trách hai bác, chỉ là có thể cháu sẽ không làm ở đây mãi, sau này người khác tới, cháu sợ hai bác bị người ta lừa.

- Cảm ơn cháu. – Bác trai có vẻ cảm động nói.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì từ khi tôi ra đời đến nay, nhà tôi ít nhất phải có năm, sáu người giúp việc và việc thử lòng họ thì mẹ tôi rất rành. Cái trò đem vàng giả ra thử như thế này đã lỗi thời cả chục năm rồi, giờ không còn ai bị lừa nữa. Mẹ tôi thường đem tiền lẻ, kem dưỡng da, quần áo ra làm mồi nhử, cách này hiệu quả hơn rất nhiều bởi giá trị không quá lớn khiến họ nghi ngờ mà lại vừa đủ để khơi gợi lòng tham, ai không thật thà thường nhanh chóng bị lộ.

Sau sự kiện dây chuyền vàng kia, hai bác chủ nhà tỏ vẻ quý mến tin tưởng tôi hơn hẳn. Họ coi tôi như người nhà, còn hứa giới thiệu chỗ đi làm, đi học, rồi nói chuyện giúp tôi định hướng tương lai nhưng tôi chỉ cười cười rồi lảng đi. Hiện giờ tất cả những gì tôi quan tâm chỉ là làm sao có đủ cơm ăn hàng ngày, trả tiền thuê nhà hàng tháng và giữ được tính mạng, còn ngoài ra mọi đam mê hoài bão trước kia đã nằm lại ngôi nhà cũ của gia đình. Nói chung thì tôi cũng dần hiểu ra cuộc sống luôn là một chuỗi biến động, có thăng có trầm và nên thuận theo mà sống chứ ngồi một chỗ đau buồn hay bám lấy những sĩ diện thời xưa cũ chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Tôi làm ở đây được vài tháng thì bác chủ nhà có khách, một đôi vợ chồng trạc tuổi bố mẹ tôi hoặc hơn một chút mà chỉ cần nhìn qua cũng thấy được sự thành đạt và viên mãn ở họ. Cả hai đều toát lên vẻ sang trọng và trí thức chứ không phải kiểu giàu xổi nhan nhản hiện giờ, cử chỉ lẫn lời ăn tiếng nói đều nhã nhặn mà lại rất có uy. Tôi giúp bác chủ nhà pha trà mời nước xong rồi lảng lảng đi làm việc của mình.

- Anh chị có được cô bé giúp việc sáng sủa quá. – Bà khách lên tiếng, và tôi theo phản xạ thông thường khi nghe thấy ai đó nhắc tới mình thì thính giác trở nên nhạy bén hơn hẳn.

- Ủ, con bé thông minh, nhanh nhẹn và rất thật thà.

- Lạ nhỉ, thông minh thường không đi cùng với thật thà. – Bà cười nhẹ. – Em đang đau đầu vụ tìm người này quá. Chị biết đó, nhà em không có giúp việc thì cứ lộn tung hết cả lên.

- Nhà cô xa thế sao thuê được giúp việc theo giờ. Hay để tôi hỏi xem cái Thư có muốn qua đó làm toàn thời gian cho nhà cô không nhé? – Không rõ bà khách có thái độ gì nhưng tôi lại nghe bác chủ nhà nói tiếp. – Ủ nhỉ, đúng là không được.

Tôi rất băn khoăn không hiểu mình đã làm gì thất thố để bị từ chối thẳng thừng như vậy. Mặc dù rất quý mến hai bác chủ nhà, tôi cũng đang suy nghĩ về việc tìm chỗ làm giúp việc toàn thời gian bởi lương vừa cao hơn, vừa không tốn kém sinh hoạt phí, lại đỡ phải đi lại nhiều ngoài đường. Thời gian gần đây tôi có dấu hiệu bị hoang tưởng rằng mọi nơi mọi chỗ đều có người theo dõi, nên mỗi lần rời khỏi nhà là bịt kín mặt mũi, đi đường nhìn trước ngó sau cẩn thận đâm ra trông rất giống phường trộm cắp có tật giật mình.

- Thế dạo này hai thằng nhà cô thế nào?

- Chị biết thằng Vũ rồi đó, lúc nào cũng chửi chửi, bố con nó rất hợp nhau trong công việc còn thằng Phong vẫn thế... – Lời này kèm theo một tiếng thở dài nhẹ.

- Ít nhất cô vẫn có chúng nó ở bên, nhìn nhà tôi đây này...

- Hai đứa nhà chị có nói bao giờ về không?

- Về gì nữa, lấy chồng phải theo chồng, với cả bên đó cơ hội tốt hơn ở Việt Nam, tôi cũng chẳng nỡ ép. – Bác trai đều đều nói nhưng tôi vẫn nghe ra được tiếng thở dài nào ruột.

Thì ra là như vậy, tôi cười thầm trong bụng, phải tùy bệnh bốc thuốc thôi.

.....

- Năm nay cháu bao nhiêu tuổi rồi Thư nhỉ? – Một ngày xong việc sớm, bác gái giữ tôi lại nói chuyện phiếm bởi bác trai đi vắng mà tính bà không thích ở nhà một mình.

- Cháu hai mốt ạ.

- Cũng đâu còn nhỏ nữa, bác tưởng ở quê tuổi này phải chồng con đề huề rồi chứ.

- Dạ,... – Tôi cúi đầu, tỏ vẻ cực kỳ khó xử, mắt còn hơi đỏ lên. – đó cũng là lý do cháu xuống Hà Nội làm việc.

- Vì sao? – Bà ngạc nhiên hỏi lại. – Nếu cháu không ngại thì cứ tâm sự với bác.

- Cháu... sợ.

- Đừng lo. – Bà nhìn tôi khuyến khích. – Chỉ cần cháu không vi phạm pháp luật thì không phải sợ gì cả.

- Cháu không biết nữa. – Tôi lí nhí nói. – Cháu luôn bị mọi người nhìn với ánh mắt e ngại, lảng tránh. Cháu cũng không hiểu tại sao nhưng từ bé cháu đã chỉ thích bạn gái, lớn lên rồi cháu càng không thích con trai chút nào. Bố mẹ ép cháu phải lấy chồng, cháu không chịu, bố liền đánh, đuổi cháu khỏi nhà, nên cháu mới phải xuống Hà Nội.

Một thoáng e ngại hiện lên trong mắt bác gái, tôi rất hiểu tâm lý thế hệ đi trước, nói gì thì nói, đồng tính vẫn là một đề tài nhạy cảm, khó có thể đòi hỏi họ cởi mở hay thông cảm hoàn toàn được. Bà vẫn lịch sự với tôi như bình thường nhưng không giấu được chút khoảng cách chứ không còn thân mật như trước.

Sau đó, đúng như tôi hi vọng, bà khách tên Hà hôm trước quay lại, hỏi han tôi vài câu rồi đề nghị tôi đến nhà bà làm, thấy bác chủ nhà ủng hộ, tôi liền gật đầu.

Làm sao tôi không hiểu nỗi lo ngại của bác Hà cơ chứ? Có một vấn đề khá tế nhị mà mọi nhà khi thuê giúp việc đều lo ngại tuy không nói thẳng ra: mối quan hệ giữa osin và ông chủ hay cậu chủ. Do đó, phần lớn các nhà thuê osin toàn thời gian thường hướng tới hai đối tượng chính là các cô bé chưa trưởng thành hoặc các bà đã có tuổi nhưng các cô bé thì bộp chộp không thạo việc còn các bà thì sức khỏe không tốt, năm ngày ba bệnh. Gia đình chủ nhà mới của tôi có hai cậu con trai, một người bằng tuổi tôi còn một người hơn tôi

năm tuổi, đó chính là lý do mà lúc đầu hai ông bà đã e ngại không muốn nhận, cho dù tôi khỏe mạnh, lễ phép và làm việc tốt.

Và thế là, nhờ câu chuyện bịa đặt về giới tính kia, tôi đã chính thức xin được một công việc ổn định, mà tôi đùa là “việc nhẹ, lương cao”.

Dù sao đó cũng chỉ là một lời nói dối vô hại mà thôi, tôi đâu còn gì để mất, thêm tiếng les cũng chẳng ảnh hưởng gì xấu hơn được nữa. Lúc đó tôi đã nghĩ như vậy đấy.

3. Chương 3: Không Có Thứ Gọi Là “việc Nhẹ, Lương Cao” (1)

Nơi tôi tới làm nằm trong khu Vinhomes Riverside bên Sài Đồng, khu vực thuộc hàng thượng lưu nhất Hà Nội. Khi xe lăn bánh qua rào bảo vệ, tôi cảm thấy như mình đã bước qua một thế giới khác. Một khu vực riêng gần hai trăm hecta với những cụm biệt thự nằm rải rác, rất nhiều thảm cỏ, vườn cây xanh, và điểm đặc biệt nhất là những nhánh sông nhỏ chảy bên trong, khiến nơi đây được mệnh danh là Venice thu nhỏ. Ngôi nhà tôi ở là căn biệt thự đơn lập nhìn ra sông rất đẹp với sân trước và sau rộng rãi, một căn nhà đáng mơ ước đối với bất cứ ai, trừ tôi. Bởi trong mắt tôi nhà càng to càng đẹp, đồ bài trí càng sang trọng đắt tiền thì công việc của tôi càng vất vả. Đây chính là lý do mà hai bác chủ nhà không muốn thuê giúp việc lớn tuổi bởi họ không đủ sức mà cáng đáng hết mọi việc. Tuy vậy đối với tôi, mức lương năm triệu, bao ăn ở, lại còn trong một khu vực an ninh tốt như thế này đúng là công việc trong mơ, không thể đòi hỏi gì hơn nữa.

Như đã nói, gia đình chủ nhà tôi gồm bốn người, bác Hùng, bác Hà và hai anh con trai tên Vũ và Phong. Hai vợ chồng làm chủ một công ty vàng bạc đá quý khá có tiếng còn hai người con thì tôi xếp vào kiểu người “được thiên nhiên quá ưu đãi”: vừa là con nhà giàu, vừa có ngoại hình không chê vào đâu được. Vũ và Phong đều rất cao, khuôn mặt ưa nhìn, đường nét hao hao nhau. Nhưng Vũ tác phong chừng mực, có phần lạnh nhạt còn Phong thì từ lời nói đến cử chỉ điệu bộ đều toát ra vẻ phóng túng, một dạng bad boy điển hình.

- Vali đẹp quá nhỉ? – Đó là câu đầu tiên Phong nói với tôi khi tôi bước chân vào nhà.

Tôi giật mình, không nghĩ chiếc valì cũ kỹ của tôi vẫn còn có người để ý, cái logo Samsonite bé tí tẹo như vậy mà hẳn cũng nhìn thấy.

- Đây là quà từ thiện tôi nhận được, cũng lâu rồi. – Tôi nhẹ nhàng nói.

Phong nhún vai, không nói gì nữa. Tôi kéo chiếc valì, khệ nệ leo lên cầu thang, cố đi cho kịp bước chân bác Hà. Có lẽ không ai biết chiếc valì cỡ vừa này nặng tới thế nào vì bên trong chỉ toàn là sách. Tôi không nỡ nhìn những cuốn sách yêu quý nhất của mình bị quăng ra đường nên đã thu xếp gửi sang nhà bà bác từ trước khi bị đuổi khỏi nhà.

- Cần tôi bê giúp không?

- Dạ thôi, cảm ơn anh, tôi tự mang được. – Tôi nói rồi vịn hết sức nhấc nó lên đi bằng bằng.

.....

Nhà rộng cũng có nhiều mặt tốt. Tôi có được một căn phòng riêng xinh xắn, mát mẻ trên tầng áp mái. Nghĩ một cách tích cực thì tôi từ một kẻ lang thang vạ vật trong phòng trọ hạng bét đã được chuyển vào trong khu thượng lưu bậc nhất Hà Nội, lại còn có điều kiện tập gym hàng ngày với công cụ hỗ trợ là máy hút bụi, gậy lau nhà. Tôi thực sự hi vọng sau một thời gian người tôi sẽ có da thịt hơn, đỡ “phẳng lì” như trước giờ.

Sơ lược một chút công việc hàng ngày của tôi là lau chùi dọn dẹp nhà cửa, giặt là quần áo, nấu cơm rửa bát, còn việc làm vườn và đi chợ không phải động tay. Hàng ngày có người tới chăm sóc cây cối và thực phẩm

được chuyển tới tận cửa mỗi buổi sáng. Tôi âm thầm cảm thấy may mắn bởi tôi không biết lựa đồ hay mặc cả, và tôi rất không muốn bị nghi ngờ vì mấy đồng tiền lẻ chênh lệch của cân thịt, mỡ cá.

Căn nhà ba tầng lầu với diện tích mặt mỗi tầng gần hai trăm mét, cùng rất nhiều cửa sổ khiến ba ngày đầu người tôi đau nhức đến độ mất ngủ.

- Trông cô như gấu trúc vậy. - Có hôm Phong nhìn tôi, buông thông một câu.

- Vâng, tôi chưa quen nên hơi khó ngủ một chút.

- Ờ... - Hần thờ ơ nói, giống như không để lời nói của tôi vào tai. - Mấy cái áo sơ mi của tôi nhớ giặt tay nhé, cho vào máy hồng hết.

- Vâng.

Trong các công việc nhà thì tôi ghét nhất là giặt quần áo, vừa tốn sức vừa tẻ nhạt, chưa kể nước giặt ăn tay hơn tất cả mọi thứ khác. Chỉ vài lần giặt giũ tay tôi đã bọt bọt, da bong tróc hết nhưng đó không phải lý do chính khiến tôi bực bội. Tôi sẵn sàng giặt tay những chiếc váy mỏng manh của bác Hà hay mấy chiếc sơ mi trắng của Vũ và bác Hùng nhưng đồng sơ mi của Phong toàn màu sẫm, trên tem cũng đề là có thể giặt máy mà hần khẳng khái bắt tôi phải giặt tay. Tôi hiện tại không ở trong địa vị có thể mặt đối mặt tranh luận với hần nên đành ngậm ngùi làm theo.

- Cô giặt kiểu gì thế này? - Có hôm hần ném chiếc áo lên bàn, hất hàm hỏi tôi.

- Chỗ đó anh làm đổ café ra làm sao mà sạch hần được? Nếu dùng thuốc tẩy thì sẽ phai màu mất. - Tôi nhỏ giọng nói.

- Tôi không cần biết, làm thế nào là việc của cô.

Phong không ưa tôi! Đó là cảm giác cực kỳ rõ ràng nhưng tôi không sao nghĩ ra nguyên nhân, và chẳng tôi cũng chẳng bận tâm, bởi không một ai có thể khiến tất cả mọi người yêu quý mình.

Tẩy vết café mà không ảnh hưởng tới màu áo chứ gì? Tôi không biết cách làm nhưng google sinh ra là để giải quyết những trường hợp thế này.

- Ủ, thế này là ổn đấy. - Phong gật gù nói khi nhận lấy chiếc áo phẳng phiu, sạch như mới. - Chỗ áo của tôi cô cứ giặt như vậy là được.

Tất nhiên là được chứ, mỗi lần giặt đồng áo cho hần là chân tôi mỏi nhừ kia mà!

.....

Sau một tháng thì tôi đã rất thạo việc, dưới đôi bàn tay của tôi, căn nhà luôn sạch như lau như li, ngăn nắp đầu vào đó. Tôi còn nhớ được thói quen lẫn sở thích của từng người trong nhà, ví dụ như bác Hùng ăn cay, Vũ ăn mặn, Phong thích đồ chiên xào còn bác Hà ăn rất thanh đạm. Thế là trong mỗi bữa ăn tôi thường làm cả món luộc lẫn xào, để riêng cho bác Hùng một đĩa ớt nhỏ và luôn đặt trước mặt Vũ lọ muối. Tôi đã rất cố xin được ăn riêng sau khi cả nhà đã ăn xong nhưng không ai đồng ý.

- Cô thấy nhà tôi giống cường hào ác bá ngày xưa lắm hử? - Phong cúi kính nói với tôi.

Nhờ các câu chuyện bên bàn ăn, tôi đã hiểu hơn về gia đình họ. Bác Hùng đi lên từ một xưởng chế tác vàng nhỏ, nhờ nhạy bén với kinh doanh và khả năng tạo dựng quan hệ tốt, hiện giờ công ty của gia đình này đã trở thành một trong những công ty dẫn đầu thị trường với chuỗi cửa hàng toàn nằm ở những vị trí đắc địa. Vũ tốt nghiệp trường Imperial, một trong những trường hàng đầu của Anh, cũng là ước mơ trước đây của tôi cho khóa thạc sỹ sau khi tốt nghiệp. Hiện Vũ đang làm phó cho bác Hùng, và nhìn thái độ tôn trọng cũng như hài lòng của ông mỗi khi bàn chuyện với anh, tôi hiểu sản nghiệp của gia đình này đã có được người kế thừa xứng đáng. Ngược lại với Vũ, Phong rất lỏng lẻo, hần theo học một trường dân lập mà còn nợ hàng đồng môn từ năm nhất trong khi hần bằng tuổi tôi, lẽ ra đã phải sắp tốt nghiệp.

.....

- Anh cứ lo cho công việc của mình đi, mặc em.

Một ngày, lúc tôi đang lau nhà thì Phong và Vũ đi từ trên nhà xuống, khuôn mặt ai cũng căng thẳng. Tôi giả tảng không để ý, cần mẫn với công việc của mình. Một trong những đức tính cần thiết với vị trí của tôi hiện nay là phải biết cầm đũa đúng lúc.

- Mày không muốn học cũng được, về công ty làm đi, anh sẽ bố trí cho...
- Không cần, công ty cứ để một mình anh xử lý, em xin phép.
- Mày định cứ thế này mãi sao? – Vũ háng giọng khi Phong đã đi ra tới cửa.
- Thế này là thế nào? – Hấn bỗng quay lại gần giọng.
- Còn cần tao phải nói à? – Vũ nhếch mép. – Không giúp ích được thì phá ít thôi.
- Tôi không phá của anh.
- À ừ, đúng rồi, mày tự kiếm được hàng đồng tiền để phá cơ mà. – Lần này vẻ châm biếm càng đậm nét trên khuôn mặt Vũ.

Phong không nói không rằng lao tới đâm thẳng vào mặt Vũ ngã chúi xuống rồi quay người bỏ đi, đóng sầm cửa sau lưng, trong lúc gấp gáp còn đá văng xô nước lau nhà của tôi đổ lênh láng ra sàn.

Tới nước này thì tôi không thể giả đũa được nữa, bước tới đỡ Vũ dậy:

- Anh có sao không?
- Anh không sao. – Anh thản nhiên nói nhưng tôi thấy trên gò má anh đã xuất hiện một vết bầm tím.
- Anh ra ghế ngồi đi, em lấy túi chườm cho.

Tôi ra tủ lạnh lấy cho anh túi đậu đông lạnh rồi quay lại lau chỗ nước Phong đá đổ lúc nãy.

- Thưa... – Vũ bỗng nói nhỏ. – Xin lỗi em.
- Sao anh lại xin lỗi em? – Tôi tròn mắt.
- Vì để em phải chứng kiến chuyện âm ỉ vừa rồi, và vì Phong đã thô lỗ như vậy.
- Anh đừng nói thế, – Tôi lấy giọng nghiêm túc nói. – chuyện riêng của gia đình anh không liên quan đến em, em cũng không để ý. Còn thì Phong mới phải xin lỗi em chứ không phải anh.

Tôi mong Vũ hiểu đúng lời tôi nói. Tính tò mò của tôi từ khi bước chân vào căn nhà này đã hoàn toàn bị triệt tiêu, giờ tôi chỉ chú tâm làm việc thật tốt để có thể ở lại ổn định dài lâu.

Tối hôm đó Phong không về. Một bầu không khí nặng nề bao trùm cả nhà, đến mức tôi còn không dám thở mạnh, chỉ lặng lặng làm việc của mình.

.....

- Thưa, tôi xin lỗi. – Hai hôm sau, Phong nói với tôi nhưng mặt mũi cau có giống như phải nhai nguyên vốc kí-ninh vậy.
- Anh không muốn thì đừng làm, tôi có bắt anh xin lỗi đâu. – Tôi phì cười nhìn hấn.
- Cô bắt mà được chắc? – Hấn thô lỗ nói. – Đó là do ông bà già yêu cầu.
- Anh làm tôi lại mất công đi cảm ơn bố mẹ anh. – Tôi nhún vai. – Thôi bỏ đi, tôi không cần anh xin lỗi, anh cũng không muốn xin lỗi, thế là huê. Ai hỏi thì bảo giải quyết xong rồi là xong.
- Ủ. – Hấn nói rồi rút ra một tờ năm trăm ngàn vung vẩy trước mặt tôi. – Thay cho lời xin lỗi được không?
- Cảm ơn anh. – Tôi không khách khí, cầm lấy nhét ngay vào túi rồi cười nói. – Anh có muốn đá xô nước tiếp không tôi xếp sẵn cho?

Phong sầm mặt bỏ đi không nói câu nào. Dù anh ta khá thô lỗ, thực tâm tôi lại không hề ghét anh ta. Phong rất khác so với ba người còn lại, hấn có gì đó rất thật. Trong nhà thì bác Hùng vui tính, bác Hà dịu dàng mềm mỏng, Vũ trầm lặng ít nói nhưng tôi không sao thấy được điều gì hơn thế. Tôi không bao

giờ hiểu họ thực sự vui hay buồn, yêu hay ghét, đồng tình hay phản đối, và điều đó làm tôi e sợ. Chỉ có ở Phong là mọi cảm xúc luôn thoải mái bộc lộ, kể cả chuyện hán không ưa tôi cũng không hề cố giấu giếm nhưng chính vì thế tôi lại cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều.

.....

Thời gian gần đây tôi thường tranh thủ “làm tổ” ở một nơi vô cùng yêu thích trong nhà: phòng đọc sách dưới tầng hầm. Căn phòng rộng khoảng 20m2 với tủ sách ốp kín bốn mặt tường cao lên tận trần, dưới sàn là mấy chiếc gối lười khổng lồ và một chiếc bàn làm việc nhỏ. Sách chất gần kín tất cả các giá, từ văn học kinh điển tới sách nghiên cứu các loại, ngay cả truyện tranh cũng nhiều vô vàn. Nhờ sự dẫn dắt khéo léo của mẹ, từ khi còn nhỏ tôi đã tạo dựng được một niềm yêu thích đối với sách. Bên dưới mỗi trang sách là những thế giới kỳ diệu đủ sắc màu khiến tôi không thể ngừng say mê. Công nghệ hiện đại ngày nay mang tới nào Kindle, nào máy tính bảng nhưng tôi vẫn chỉ thích cảm giác lật từng trang giấy, hít hà mùi mực in trên những cuốn sách mới. Tủ sách ngày xưa của nhà tôi cũng rất lớn nhưng chưa thể so sánh với cả phòng đọc sách hoành tráng thế này. Khi mới tới, tôi đã dành hàng giờ đồng hồ lau quét dọn dẹp, bởi dường như căn phòng này đã bỏ không rất lâu, mùi ẩm mốc nồng nặc, bụi bặm, thậm chí mạng nhện bám đầy. Lý do thực dễ hiểu, ngoại trừ Phong ra, ba người kia quá bận rộn, còn Phong thì hoàn toàn không phải tuýp người thích đọc sách. Tôi quét tước lau chùi sạch sẽ từng góc ngách, mang đám gối lười đi giặt giũ phơi phóng và cuối cùng là bật điều hòa nguyên một ngày để căn phòng không còn chút gì dấu vết ẩm mốc.

Mỗi ngày sau khi xong việc, ai về phòng người nấy thì tôi lại len lén chạy xuống đây, ngấu ngiến những quyển sách yêu thích cho tới khuya. Hôm nào còn tỉnh táo thì tôi về phòng, hôm nào mệt quá thì ngủ luôn trên mấy chiếc gối lười.

.....

Đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Tôi đã phải âm thầm cảm ơn số phận vẫn ban cho tôi chút may mắn ít ỏi thay vì dồn tôi vào chân tường.

Sau nhiều ngày hành hạ đôi mắt mình với hàng ngàn trang sách chi chít chữ, tôi nổi hứng chuyển qua truyện tranh. Tôi ôm một chồng lớn “Bảy viên ngọc rồng” ra đọc rồi cười khúc khích một mình, cảm thấy như mình mới giành được “một vé đi tuổi thơ”. Nhớ ngày còn bé tôi có một khao khát mãnh liệt là khỏe như Songoku, ra đường thấy chuyện trái tai gai mắt có thể “thế thiên hành đạo”. Tôi thậm chí còn định hiện thực hóa ước mơ của mình bằng việc đăng ký một lớp Taekwondo nhưng bố tôi, người luôn đề cao các nét đẹp truyền thống, đã thô bạo dập tắt hoài bão đẹp đẽ đó. Ông cấm tiết tôi học võ vì sợ một ngày người tôi nổi cơ bắp cuộn cuộn, trở thành một “thằng con trai tóc dài”.

Tôi đọc ngấu ngiến không để ý gì tới xung quanh, cho tới lúc tôi bắt được một tờ giấy vẽ rơi ra. Tờ giấy đã hơi ố vàng vì thời gian. Đó là một bức vẽ bằng chì, nét vẽ cứng cáp, rất có hồn, vẽ Songoku trong trạng thái siêu xayda cấp một oai phong lẫm liệt mà vẫn có nét chất phác rất đúng chất của nhân vật. Tôi lật mặt sau, chỉ có mấy chữ “Kamikaze – 8/2001”, nét chữ xiêu vẹo kiểu trẻ con. Đang nhủ mày suy nghĩ thì một giọng nói vang lên khiến tôi giật bắn mình:

- Cô làm gì đó?

- Tôi đọc truyện. – Tôi trấn tĩnh lại, giơ ra mấy cuốn truyện, cảm thấy hú hồn hú vía vì đúng hôm nay lại đọc truyện tranh mà không phải một cuốn sách dày cộp nào khác. – Ồ què tôi sách truyện hiếm lắm, hồi bé tôi rất mê truyện tranh nhưng không có mà đọc.

- Ồ... – Phong khẽ gật rồi quay người định bỏ đi.

- Cái này có phải của anh không? – Tôi không nhận được giọng bức vẽ lên hỏi. Giờ tôi mới nhớ ra, Kamikaze là Phong thân trong tiếng Nhật, vậy đây hẳn là do hán vẽ.

- Cô lấy đâu ra vậy? – Hần nhủ mày hỏi, không hiểu sao tôi cảm thấy không khí xung quanh bỗng như đặc quánh lại.

- Tôi thấy kẹp trong một quyển truyện. – Tôi nói rồi cảm thán. – Thật là đẹp! 2001 nghĩa là lúc đó anh mới tám tuổi thôi hả? Thế mà đã vẽ đẹp thế này.

Phong không nói không rằng đi tới giật bức vẽ khỏi tay tôi xé vụn, hất tung lên. Những mảnh giấy bay tung tóe trong không trung, còn tôi ngồi chết lặng.

- Đừng có tọc mạch những chuyện không phải của mình! – Hấn nói rồi bỏ đi, sập mạnh cửa sau lưng.

Tôi lặng lẽ đi dọn đồng giấy vụn bay quanh phòng, trong lòng rầu rĩ vì lại vô tình chọc phải tổ ong, mà vốn cái tổ ong này còn có sẵn thành kiến với tôi nữa!

Ai nói chỉ có phụ nữ phức tạp chứ? Đàn ông còn lắt léo khó chiều hơn nhiều.

4. Chương 4: Không Có Thứ Gọi Là “việc Nhẹ, Lương Cao” (2)

Nhiều người cho rằng thế hệ “phú nhị đại” [1] như Vũ, Phong là thế hệ của những kẻ chỉ biết hưởng thụ, quây phá, cuộc sống luôn tràn ngập màu hồng. Trên thực tế, ngoài những người từ chối thẳng thừng vai trò của mình như Phong thì có lẽ phần đông mọi người ngoài kia không nhìn thấy những áp lực, trách nhiệm mà các “cậu ấm, cô chiêu” phải gánh trên vai. Lấy Vũ làm ví dụ. Nếu anh không phải con trai của ông Hùng, thì với năng lực của mình, anh có thể xin việc ở bất cứ công ty nào với mức lương nhiều hơn anh có thể chi tiêu, trong khi vẫn có thể giữ cho mình sự tự do, bao gồm quyền được chuyển việc. Nhưng Vũ không thể làm như vậy, trên vai anh là tương lai của công ty, tâm huyết cả đời của bố mẹ và cuộc sống của mấy trăm nhân viên dưới quyền. So với ông Hùng ngày xưa, Vũ không vất vả bằng nhưng áp lực thì không hề nhẹ hơn. Khi khởi nghiệp, người ta được phép thử nghiệm và làm lại nếu thất bại nhưng với một doanh nghiệp lớn, sẽ không có chỗ cho sai lầm bởi mỗi quyết định đều có sự ảnh hưởng rất lớn. Có lẽ đó là lý do mà tôi luôn cảm thấy Vũ rất già dặn so với cái tuổi hai bảy của anh. Các anh họ tôi ở tuổi này có cuộc sống hoàn toàn khác. Ban ngày họ đi làm, hết mười tiếng ở công ty là hết trách nhiệm, ngày nghỉ, ngày lễ luôn đầy ắp kế hoạch du lịch, họ tận hưởng cuộc sống với YOLO [2] là tôn chỉ. Vũ thì ngược lại. Hiếm khi tôi thấy phòng anh tắt đèn trước tôi, cũng không thấy anh đi du lịch hay có bất kỳ thú vui tuổi trẻ nào. Từ tận đáy lòng tôi rất nể Vũ nhưng lại có phần e ngại, ở anh luôn có vẻ gì đó khiến người khác muốn giữ khoảng cách, cho dù đôi lúc anh cũng tỏ ra cởi mở.

- Quê em ở đâu nhỉ? – Có lần trong bữa cơm, Vũ hỏi tôi.

- Ở Hà Giang ạ.

- Sao chứng minh thư của cháu lại đề nguyên quán và thường trú ở Hà Nội? – Bác Hà tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

- Dạ, bố mẹ cháu lên Hà Giang từ trước khi đẻ cháu và ở tới bây giờ nhưng hộ khẩu thì vẫn ở Hà Nội.

- À bác nhớ rồi, bác Kim đợt trước có nói mà bác quên mất.

- Quê em chỗ nào ở Hà Giang?

- Huyện Xín Mần ạ. – Tôi đã phải nhắm bài này tới thuộc lòng. Tôi từng đi Xín Mần một lần, đại khái vẫn nhớ mang máng nơi đó, nếu bị hỏi thêm gì cũng dễ đối phó. Hơn nữa, Xín Mần là một huyện vừa xa vừa nghèo của tỉnh Hà Giang, nếu không có việc thì rất ít người lên đó.

- Nói thế thì bố mẹ cô là người gốc Hà Nội, sao tự nhiên bỏ lên Hà Giang làm gì? – Phong nói giọng tò mò.

- Tôi cũng không rõ, tôi có nghe kể qua là mẹ tôi nhà rất nghèo, ông bà mất sớm phải ăn nhờ ở đậu nhà họ hàng, sau này gặp rồi lấy bố tôi là người nơi khác tới. Chắc gia cảnh khó khăn quá nên bỏ Hà Nội đi vùng kinh tế mới.

- Cháu học tới lớp mấy rồi?

- Cháu đang học dở lớp chín thì bỏ học ạ. Gần nhà cháu không có trường cấp ba, gia đình lại không có điều kiện đi học.

- Cháu ở đây một thời gian, nếu thích thì các bác sẽ giúp cháu đi học rồi kiếm một nghề ổn định. – Bác Hùng vui vẻ nói.

- Dạ, cháu cảm ơn bác. – Tôi cười nhẹ. – Nhưng cháu chỉ muốn đi làm thế này thôi, sức cháu không học được đâu ạ. Cháu cũng không muốn về quê, sau này hai bác mà không cần cháu nữa thì cháu lại đi nhà khác tiếp tục làm giúp việc.

Tôi thấy vẻ hài lòng hiện trên khuôn mặt cả gia đình, trong lòng phần nào yên tâm. Chỉ cần tôi chịu khó làm việc thì chắc vài năm tới không cần phải lo lắng cho nơi ăn chốn ở. Đây đúng là một nơi ẩn náu lý tưởng, cho dù chủ nợ có đánh hơi ra tôi cũng không thể xông vào đây bắt bớ được.

- Thư này, mai em nấu bún bò Huế được không? – Vũ bỗng nhìn tôi nói.

- Vâng ạ, mai em sẽ nấu.

Tôi chưa từng nấu bún bò Huế nhưng đã ăn nhiều lần, hơn nữa còn có Google hỗ trợ đắc lực, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tối hôm sau tôi bung ra mấy bát bún thơm phức nhưng lập tức cảm thấy có gì đó không ổn, mỗi người trong nhà, kể cả Phong đều nhìn tôi với ánh mắt khá kỳ lạ. Tôi len lén nếm thử, thấy hương vị rất ngon, vậy thái độ như vậy là thế nào? Và khi vắt ít chanh vào bát thì như có một tia sét nổ đoàng trong tâm trí tôi, tôi bắt đầu hiểu ra.

- Có ngon không ạ? – Tôi tỏ vẻ rụt rè hỏi. – Hồi cháu mới xuống Hà Nội, cô bé ở cạnh phòng có rủ đi ăn bún bò Huế cho biết, cháu thấy ngon nên hỏi lại bà chủ cách làm, nhưng không biết là có đúng vị ở Huế không.

- Ngon lắm cháu ạ. – Bác Hà dịu dàng nói với tôi.

Sao tôi có thể sơ suất đến thế? Một cô gái cả đời ở Hà Giang, lần đầu xuống làm giúp việc mà có thể nấu bún bò Huế là chuyện rất khó tin. Tôi không rõ họ có tin vào lời giải thích lấp liếm chữa cháy kia của tôi không, nhưng tôi cũng không nghĩ ra được lý do nào hay hơn. Hóa ra thử lòng người bây giờ không còn đơn giản là dùng vật chất để thử nữa. Thông thường đối với những gia đình làm kinh doanh như thế này, người giúp việc phải là người rất đáng tin cậy, phải có nguồn gốc, chỗ gửi gắm giới thiệu đáng hoàng. Riêng tôi đến đây, ngoài lời khen của bác Kim, thân thể của tôi rất mù mờ, qua một thời gian, thấy tôi chăm chỉ lại thật thà thì hẳn đã nảy sinh nghi ngờ việc tôi có dụng ý nào khác. Tôi không phải người lãng mạn đến độ nhìn cuộc sống này như tiểu thuyết nhưng chuyện đối thủ kinh doanh cài người hay mua chuộc người làm không phải không có. Công ty của bố tôi đã từng đuổi ít nhất hai nhân viên, do các công ty đối thủ cài vào để lấy thông tin kinh doanh. Do họ mà công ty nhà tôi đã trượt thầu mấy lần, may mà phát hiện ra sớm không thì có lẽ thiệt hại không chỉ có vậy.

Tôi rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Tôi không biết làm thế nào để xóa sạch nghi ngờ của họ nhưng lại không thể nói ra tất cả sự thật. Làm sao có gia đình nào chịu chứa chấp một con nợ đang bị truy đuổi như tôi? Cuối cùng, vì sự việc không còn nằm trong tầm kiểm soát của tôi nên tôi tặc lưỡi, quyết định không nghĩ tới nữa, tùy cơ ứng biến.

Tôi không kể với bất kỳ ai chuyện tôi đi làm giúp việc, kể cả bố mẹ. Tôi chỉ nói qua loa là đã tìm được chỗ ở rất tốt ở ngoại thành và đi làm bán thời gian cho một công ty. Mỗi lần chat webcam, nhìn những giọt nước mắt của mẹ và nếp nhăn hằn sâu của bố, tôi thấy không cần phải tăng thêm mặc cảm cho họ nữa. Ấy vậy mà, đôi lúc sự rắc rối lại xuất phát từ những lo lắng quan tâm đến nhau như thế.

.....

Một buổi tối sau khi lau quét nhà cửa sáng bóng, tôi tắm rửa sạch sẽ rồi thanh thoi vào phòng đọc sách, sung sướng ngấu nghiến một cuốn sách như thường lệ. Đến quá nửa đêm, điện thoại của tôi bỗng rung lên. Là Phong.

- Mở cửa cho tôi.

Tôi ra tới cửa thì thấy bóng một chiếc xe phóng vụt đi, còn Phong thì đang dựa vào chấn song, cả người bốc mùi rượu nồng nặc. Hẳn không đến mức cần tôi đi vào nhà nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy hân

say đến thế này. Phong đi thẳng lên phòng, không buồn cởi giày, và tôi không tránh được bực bội nhìn dấu giày bẩn thỉu của hắn in hằn lên sàn nhà sáng bóng.

Tiếng nôn ọe từ trong phòng vang ra âm ỉ, khiến tôi dù rất khó chịu vẫn phải lên xem hắn thế nào. Một mùi chua lôm đặc trưng xộc thẳng vào mũi làm tôi suýt nôn theo, mặt sàn ngổn ngang “sản phẩm” của hắn, vạt áo cũng dính ít nhiều. Tôi nín thở, nhả mặt cởi áo hắn ra rồi đi lấy giẻ lau cái đồng kinh tởm trên sàn kia.

- Thư...

- ... – Vừa ngẩng đầu xem hắn định nói gì thì một chiếc giày bay vèo tới, tôi chỉ kịp nghiêng người cho nó rơi trúng vai thay vì đập thẳng vào mặt. Một vết giày lớn in trên vai áo tôi, bùn đất bắn đầy người, dính cả lên mặt.

- Tôi không cố ý. – Giọng hắn khô nồng. – Mang cất hộ tôi.

- ...

Tôi từng nói là tôi không ghét Phong nhưng giờ tôi rút lại lời, tôi ghét hắn, thực sự ghét hắn. Tôi nghiêng rằng cầm lấy đôi giày của hắn, cố nuốt lại nước mắt. Tôi không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt con người đó mặc cho trong lòng chua xót tới thế nào. Có thể bạn thấy tôi không còn chút tự tôn nào khi không cầm chiếc giày bẩn thỉu đó nện thẳng vào mặt hắn, và tôi không phản đối. Có lẽ tôi đã trở thành kẻ bạc nhược, hèn nhát khi chịu cho người ta đối xử với mình như vậy nhưng tôi không có lựa chọn. Tôi không ở trong tâm thế của một cô tiểu thư đi vi hành trải nghiệm cuộc sống để tùy ý hành xử theo cách mình muốn. Tôi có thể khóc, có thể có bao nhiêu uất ức tùy thích, có thể rửa xả, căm ghét Phong nhưng tôi cần công việc này và Phong không đáng để tôi phải bỏ đi tất cả. Đặt lên bàn cân với một bên là tính mạng thì chẳng có một cái gì đủ nặng để làm đổi trọng.

- Em đi ngủ đi, để anh làm nốt cho. – Vũ đã đứng trước cửa từ lúc nào, dù mặc đồ ngủ nhưng vẻ mặt hoàn toàn tỉnh táo, có lẽ anh ta cũng chưa đi ngủ như tôi.

- Dạ thôi anh cứ mặc em. – Tôi không nhìn Vũ, cứ thế cầm cùi lau sàn nhà đã sạch bóng.

- ...

- Anh giúp em thay nốt quần áo cho Phong. – Tôi nói rồi cúi mặt ra khỏi phòng.

Sau khi giặt chiếc áo bẩn của Phong và lau mấy vết giày dưới tầng một, tôi mệt mỏi lê về phòng. Skype báo ba cuộc gọi lỡ, từ bố mẹ.

- Con đây ạ. – Tôi đeo tai nghe, thì thầm nói.

- Con làm gì mà giờ mới gọi lại? – Tiếng bố trầm xuống, có vẻ không vui.

- Dạ, – Tôi hơi ngạc nhiên. – con có chút việc, không biết bố mẹ gọi ạ.

- Con không đi chơi đêm đấy chứ? Bố có cần phải nhắc lại cho con nhớ hoàn cảnh hiện nay của con không? Bố biết tính con trước đây thích đi chơi, thích tụ tập bù khú nhưng giờ thì không thể, con nên hiểu rõ.

Tôi ngồi lặng trong uất nghẹn, không còn đủ sức để ngăn những giọt nước mắt bắt đầu tràn qua mí mắt. Vì ai mà cuộc sống của tôi trở nên thế này? Vì ai mà tôi phải trốn chui trốn nhủi như tội phạm, phải nghiêng rằng chịu đựng mọi sự sỉ nhục như vậy? Và giờ ông còn ngồi đó giáo huấn tôi việc sống như thế nào.

- Thư... – Giọng ông bắt đầu có vẻ mất kiên nhẫn.

- Từ ngày người ta tới niêm phong căn nhà mình, từ ngày mà đám xe thương binh tới tận trường tìm con thì con đã tự biết lo cho bản thân mình rồi bố ạ. Bố mẹ không cần lo cho con, con đang rất an toàn, rất hạnh phúc, như bố mẹ bây giờ vậy. – Tôi nghiêng rằng, dần mạnh từng từ một cách độc ác.

- ... – Ông lặng đi, sau đó khó nhọc lắp bắp. – Bố... xin lỗi.

Lần đầu từ ngày xảy ra chuyện, bố mới lên tiếng xin lỗi tôi. Vẻ mặt ông tràn đầy đau khổ lẫn ân hận, đầu hơi rụt vào hai vai, nhìn ông giờ như một ông già mệt mỏi dù tuổi chưa phải nhiều. Lòng tôi chùng xuống.

Bố không còn là siêu nhân biết tuốt của tôi ngày xưa, và tôi cũng không còn là đứa trẻ vô tư vô lo trong vòng tay ông nữa.

- Bố đừng nói thế. – Tôi lắc đầu, nói khẽ. – Con không trách bố, chỉ cần bố mẹ tin tưởng con, con biết mình phải làm gì.

.....

- Thử... – Lần đầu Phong tỏ thái độ mềm mỏng với tôi. – Tôi nghe Vũ kể là hôm qua tôi say nôn đầy ra nhà, còn ném giày vào người cô nữa.

- Chính xác là anh ném vào mặt tôi. – Tôi bổ sung, quay mặt giấu đi ánh mắt khinh bỉ, chán ghét. – Hai bác lại bắt anh xin lỗi tôi sao? Không cần đâu...

- Không, tất nhiên không phải vì ông bà già. – Giọng hằn tràn đầy thành khẩn. – Tôi biết thế nào là đúng sai chứ.

- Vâng, không sao đâu, chắc do lúc đó anh say quá. – Tôi cố đề xuống âm điệu mỉa mai trong giọng nói. Tôi cực kỳ ghét những người uống rượu làm càn rồi đổ tại say không biết gì.

- Đúng là tôi không nhớ gì hết nhưng không thể nói vì say rượu mà làm bừa được. Tôi chưa bao giờ thấy ai say mà mất sạch ý thức cả. Có thể lúc đấy tôi vô tình thôi nhưng vẫn là tôi sai, tôi thực sự xin lỗi cô.

- ... – Tôi gật đầu, bởi ngoài chấp nhận lời xin lỗi ra tôi có thể làm gì khác?

- Mà này, có phải vì tôi mà cô khóc sưng cả mắt thế kia không?

Tôi tròn mắt nhìn Phong, hần nghĩ mình là ai mà tôi phải khóc đến sưng mắt? Đã đành là cũng có chút liên quan nhưng không hoàn toàn là vì hần.

- Không phải đâu, anh đừng nghĩ linh tinh. – Tôi lấy giọng tự nhiên nhất có thể. – Em trai tôi đêm hôm qua nhắn tin nói là con chó tôi nuôi quậy phá bị người ta đánh chết nên tôi mới khóc!

Tôi quay đi cắn môi nén cười, mặc cho khuôn mặt Phong hơi đơ lại, có thể vì hần không biết nên an ủi tôi thế nào, hoặc giả là hần biết tôi đá xéo nhưng không thể bắt bẻ.

.....

Theo lời dặn của bác Hà, tôi luôn chuẩn bị sẵn đồ ăn vặt trong tủ lạnh để bác Hùng và Vũ có cái lót dạ khi làm việc khuya.

- Mang cho tôi một cốc. – Có lần Phong về muộn, thấy tôi đang để trên khay hai ly sữa nóng cho bác Hùng và Vũ, liền tranh thủ “hưởng kế”.

- Vâng.

Tôi y lời bưng lên cho hần, có điều hần không hề nói là mình muốn uống cái gì.

- Sữa đậu nành? – Phong tròn mắt nhìn tôi.

- Tôi thấy bảo sữa đậu nành tốt cho sức khỏe. – Tôi vô tội nhìn hần, làm sao người mới học tới cấp hai như tôi biết được sữa đậu nành rất tốt cho phụ nữ cơ chứ? [3]

- Thế sao cô lại mang cho bố tôi với Vũ sữa tươi?

- Mẹ anh nói là ai làm việc đầu óc phải uống sữa bò. – Tôi nói rất tự nhiên. – Còn sữa đậu nành tốt cho người vận động nhiều. Anh xem quảng cáo thì biết đó, uống sữa đậu nành vào đêm võ ghề đá luôn.

- Này, cô có ý gì hả?

Tôi nhướn miệng cười, miễn cho ý kiến. Phong sầm mặt nhìn tôi:

- Đôi lúc tôi có cảm giác giống như cô giả ngu.

- Ý anh đang khen tôi thông minh sao?

- Tôi chưa từng thấy ai không tốt nghiệp nổi cấp hai mà được gọi là thông minh cả. – Hần nhìn tôi độc địa.

- Nói như vậy thì giả sử sinh viên đại học mà không làm được việc của học sinh cấp hai thì phải gọi là cực kỳ không thông minh đúng không?

- Cô muốn gì? Đổi công việc với tôi sao?

- Tôi làm việc của anh thế nào được? Tôi còn chưa tốt nghiệp cấp hai kia mà. – Tôi cười nhẹ. – Nhưng anh thử làm một việc của tôi đi, cho tôi thấy sự thông minh vượt trội của người-có-học xem nào.

Tôi không ngờ câu nói khích vớ vẩn đó lại khiến Phong cắn câu làm tôi có cảm giác hấn như một đứa trẻ lớn quá khổ.

- Bắp cải cuộn thịt? – Hấn nhìn tôi trân trối.

- Đúng rồi. – Tôi gật đầu. – Nguyên liệu đầy đủ trong tủ lạnh, anh làm đi nhé.

- Công thức thế nào?

- Anh tốt nghiệp cấp hai phải sáu, bảy năm rồi ấy nhỉ? – Tôi nheo mắt nhìn hấn cười rồi bỏ đi, để lại mình hấn giữa ngổn ngang bếp núc.

Kết quả là tối hôm đó, cả nhà ăn cơm với rau luộc. Món thịt cuộn bắp cải của Phong gây ám ảnh tới nỗi bác Hà yêu cầu tôi không được làm trong vòng ít nhất một tháng.

Từ đấy về sau, “Ai thông minh hơn học sinh lớp năm?” trở thành chương trình yêu thích của tôi, lần nào bật lên tôi cũng gọi Phong ra xem cùng, và lần nào hấn cũng giật lấy điều khiển để chuyển kênh. Nhìn vẻ mặt cau có đầy ác cảm của hấn đối với tôi, tôi thực sự rất khoái chí!

Chương sau >>

.....

Chú thích:

[1] Phú nhị đại: chỉ những người thừa kế các sản nghiệp lớn.

[2] YOLO: You Only Live Once - Bạn chỉ sống một lần, ý nói nên tận hưởng tuổi trẻ, làm gì mình muốn để sau này không hối tiếc.

[3] Trong phần này, Thư chơi xỏ Phong bằng việc cố tình mang cho hấn sữa đậu nành, vì nhiều người cho rằng, đàn ông dùng nhiều sản phẩm từ đậu tương có thể bị “nữ tính hóa”.

5. Chương 5: Thù Chồng Thêm Oán

“Cause every hand”s a winner

And every hand”s a loser

And the best that you can hope for is to die in your sleep”

(The Gambler - Kenny Rogers)

Lâu lâu tôi mới thấy Vũ ở nhà vào ban ngày, anh sai tôi ra siêu thị mua ít đồ uống cho anh tiếp khách. Siêu thị khá gần nhà, chỉ cần đạp xe đi độ ba phút là tới, khách mua hàng ở đây chủ yếu cũng chỉ có cư dân trong này.

- Ủa Thư à? Em vẫn ở Hà Nội sao? – Một giọng nói ngạc nhiên xen lẫn vui mừng làm tôi giật mình.

- Anh Vinh... – Tôi nhàn nhạt trả lời khi nhận ra người kia là ai.

Vinh là người quen của gia đình tôi, tôi biết anh từ khi còn nhỏ. Bố anh trước đây là bộ đội, mẹ là công chức nhà nước, nhà bốn người ở trong căn tập thể bé tí, ẩm thấp bên khu Nam Đồng. Thời đó thỉnh thoảng

gặp nhau bọn tôi đều rất vui vẻ, Vinh hơn tôi tám tuổi, lúc nào cũng như ông anh lớn, còn tôi chỉ là một con nhóc bám đuôi anh khắp nơi. Cho tới khoảng năm 2007, cơn sốt chứng khoán và tiếp theo là bất động sản đã thay đổi vận mệnh của rất nhiều người, trong đó có Vinh. Từ một nhân viên quèn, Vinh đã phát lên như điều gặp gió, cả nhà anh chuyển về The Manor, khu chung cư thuộc loại cao cấp nhất lúc bấy giờ. Anh sắm được ô tô, quần áo hàng hiệu, cộng với ngoại hình sáng láng, anh “lột xác” thành một công tử chính hiệu nhưng cũng từ đây tôi không còn thân thiết với anh như trước. Vinh ngày xưa cởi mở thành thật bao nhiêu thì sau này anh trở nên kiêu cách bấy nhiêu. Anh dường như cố tình tạo khoảng cách với mọi người, luôn miệng khoe các mối quan hệ, kể rất nhiều về các kế hoạch lớn, xây dựng nên hình ảnh hoàn mỹ về một “thanh niên trẻ thành đạt”. Tuy vậy, tôi chỉ thấy trong đó có chút hợm hĩnh và tự mãn thái quá với thành quả của bản thân, một kiểu rất điển hình của những người bỗng dưng giàu lên trong thời gian ngắn.

- Đợt trước anh có nghe nói công ty nhà em đóng cửa, anh đã cố liên lạc mà không được. Anh còn tưởng em ra nước ngoài với bố mẹ luôn rồi.

- Em mới đổi số, anh gọi em có việc gì không?

Tôi hỏi Vinh mà lòng vô cùng hồi hộp. Nhớ hồi tôi bắt đầu vào đại học thì Vinh công khai theo đuổi tôi, mặc cho tôi có nói xa nói gần đến nói thẳng anh vẫn kiên trì. Tôi rất e sợ chuyện bố tôi cũng vay tiền Vinh, trong trường hợp đó thì chẳng thà tôi đi bán thận lấy tiền trả còn hơn phải mang món nợ ân tình với anh ta.

- Anh lo cho em thôi mà, anh nghe kể...

- Vâng, gia đình em gặp chút khó khăn, giờ em không ở nhà cũ nữa. – Tôi nhún vai, nhìn thẳng vào mắt anh ta nói.

- Thế giờ em ở đâu?

- Em ở bên Việt Hưng. – Tôi nói dối. – Em tạm ở nhờ nhà họ hàng.

- Ở bên này quá xa trường em, để anh bố trí chỗ ở cho em trong phố.

- Em không có tiền trả.

- Anh sẽ trả tiền thuê nhà cho em. Anh không chấp nhận chuyện em phải sống vất vả như thế này!

Trong giọng nói của Vinh có gì đó tự hào, lại có cả sự vui vẻ và chắc chắn, như thể ngoài việc chấp nhận đề nghị của anh ta ra, tôi sẽ không có câu trả lời nào khác. Tôi phải kiềm chế lắm mới không phá lên cười. Anh ta nghĩ đây là tiểu thuyết và anh ta đang đóng vai hoàng tử cứu rồi cô gái khốn khổ là tôi ư? Tôi thật sự không hiểu vì sao Vinh lại cố chấp như vậy bởi anh ta chỉ cần đưa tay là sẽ có vô số cô gái hơn tôi cả chục lần lao vào ngay.

- Cảm ơn anh, nhưng hiện tại em đang sống rất thoải mái. Bố mẹ đi xa, em được tự do, tha hồ làm gì mình thích.

- Thư này, đâu phải em không biết tình cảm của anh đối với em? Đến tận bây giờ em vẫn không chấp nhận ư?

- Đến tận bây giờ? Ý anh là giờ gia đình em sa cơ lỡ vận, em không còn tư cách gì mà làm cao nữa phải không? – Tôi không còn giữ kẽ nữa, nói thẳng.

- Anh không có ý đó. – Vinh bối rối dù rằng vẻ bối rối này là do bị câu nói của tôi chọc đúng tim đen.

- Đối với anh em chưa từng làm cao hay có ý thử thách gì cả, vì đơn giản là em không có tình cảm với anh, trước như vậy và giờ vẫn thế. Em tôn trọng anh và tình cảm của anh dành cho em nhưng em không thể đáp lại.

- Nhưng...

- Anh đừng lo cho em, cuộc sống của em hiện giờ rất tốt. Cho em gửi lời chào bố mẹ anh.

Tôi nói rồi xoay người bỏ đi, bỗng tay tôi bị kéo mạnh lại.

- Còn việc gì ạ?

- Chúng ta thắng thắn với nhau đi. – Vinh nhìn tôi vẻ nóng nảy. – Hiện giờ em chẳng còn gì, còn anh có thể đảm bảo cho em cuộc sống như trước kia, thậm chí là hơn. Em không cần sợ diện hay tỏ ra mạnh mẽ, phụ nữ tốt cuộc cũng chỉ cần một chỗ dựa tốt thôi mà. Em chưa có tình cảm với anh thì từ từ sẽ bồi đắp.

Tôi càng lúc càng cảm thấy Vinh có vấn đề, hoặc giả anh ta quá quen với cuộc sống trần trụi, mọi thứ đều có tem giá. Tôi tự hỏi nếu anh ta chấp nhận gánh khoản nợ năm tỷ giúp gia đình tôi thì tôi có chịu không? Nhưng ý nghĩ đó lập tức làm tôi thấy lợm giọng. Tôi không hiểu thảo được như nàng Kiều ngày xưa, bố tôi nợ thì ông phải tự trả chứ đừng mong tôi gánh lấy trách nhiệm đó. Hơn nữa, nếu đem cái thân hình gầy còm này của tôi mà bán với giá năm tỷ, tôi cảm thấy giống như mình đang cố ý lừa đảo, sợ vài năm nữa Vinh hối hận đòi lại thì tôi biết xoay xử thế nào?

Nghĩ tới đó tôi liền cười:

- Anh đánh giá em cao quá, hiện tại địa vị của anh quá cao so với em, em gánh không nổi. – Giọng tôi không còn giấu vẻ mỉa mai. – Từ giờ anh đừng nhắc lại chuyện này với em nữa, bằng không...

- Bằng không...?

- Bằng không từ nay về sau lỡ vô tình gặp nhau em lại tiết kiệm được câu chào. – Nói tới đây, mặt tôi đành lại.

Tôi giật mạnh tay khỏi tay anh ta, hiên ngang bỏ đi.

Tôi không ngờ rằng lời của tôi thành sấm truyền, tôi gặp lại Vinh sớm hơn tôi nghĩ rất nhiều.

Tôi về nhà làm nốt bữa trưa, vừa lên phòng thay đồ thì nghe tiếng xe đỗ bên dưới. Tôi theo phản xạ nhòm qua cửa sổ thì giật bắn mình nhận ra chiếc xe quen thuộc cùng bóng người quen thuộc đi vào. Thì ra khách của Vũ chính là Vinh, Hà Nội đúng là quá nhỏ. Đầu óc tôi quay cuồng nghĩ cách, chợt nhớ ra “ông thần” kia hôm nay cũng ở nhà, liền đi xuống gõ cửa.

- Có việc gì không? – Phong mở cửa cho tôi với vẻ ngái ngủ, tóc tai bù xù.

- Anh Vũ có khách, anh giúp tôi pha nước và dọn cơm được không? Tôi nấu xong hết rồi, chỉ cần dọn ra thôi. – Tôi thở dốc, dựa lưng vào tường, dáng vẻ như sắp xỉu tới nơi. – Hình như tôi bị cảm nắng, chóng mặt quá.

- Được rồi, tôi làm cho, cô lên nghỉ đi. – Hấn cầu nhàu nói. – Có cần uống thuốc không?

- Tôi không sao, chỉ cần nằm nghỉ một chút là được. Cảm ơn anh.

Tôi nói xong ra về mệt mỏi lết người lên phòng. Tôi khóa kỹ cửa rồi trùm chăn nằm im, trong lòng biết ơn Phong vô hạn. Giả sử hôm nay hấn không có nhà thì tôi không biết phải làm thế nào. Cái thành phố này tuy lớn nhưng thực ra lại rất nhỏ, chỉ cần là cùng lớn lên ở đây thì ít nhiều gì cũng sẽ có mối quan hệ liên quan tới nhau.

Tối hôm đó tôi cố căng tai ra nghe ngóng xem mọi người có nhắc gì tới Vinh không, tôi thực sự tò mò về mối quan hệ giữa anh ta và gia đình này.

- Hôm nay con gặp người ta rồi, tình hình thế nào? – Khoảng giữa bữa ăn, ông Hùng quay ra hỏi Vũ.

- Phí hơi cao, con đang đàm phán bố ạ.

- Tìm chỗ khác đi, giờ đâu phải ngày xưa mà hạch sách, doanh số chạy còn chưa đủ, làm gì có chuyện đòi này nợ nữa.

- Vâng. Mà sao mình không qua mấy ngân hàng quen, đỡ được cả thời gian lẫn thủ tục giấy tờ?

- Chưa cần thiết, bố còn vài dự án lớn hơn làm với mấy bên đó.

Thì ra Vũ là khách hàng của Vinh. Hiện tại Vinh đang làm tín dụng ở ngân hàng, nghe câu chuyện của ông Hùng và Vũ tôi có thể tạm hiểu là bên ông Hùng đang cần vay một khoản tiền và “phí bôi trơn” của anh hơi cao. Thông thường đối với mỗi khoản vay của khách hàng, đặc biệt là doanh nghiệp, anh ta hấn phải đút túi không ít nhưng với một doanh nghiệp tương đối lớn và uy tín như của ông Hùng mà ra giá quá cao thì tôi cảm thấy tầm nhìn của Vinh không được xa.

- Nhìn anh ta giống con công, xòe đuôi lạch bạch đi qua đi lại như kiêu sọ người ta không biết mình có đuôi vậy. – Phong chêm vào một câu bình luận độc địa.

- Dù sao thì đây vẫn là một thanh niên có ý chí, việc thể hiện là cần thiết cho công việc thôi. – Vũ bình thần nói.

Phong nhún vai không nói nữa, còn tôi thì mím môi cố nén cười, cái miệng ngoa ngoắt của Phong khi đặt đúng chỗ cũng có duyên lạ lùng.

- Thấy bảo hôm nay cháu bị ốm à? Đã đỡ chưa? – Bác Hà bỗng quay sang tôi hỏi.

- Dạ hồi sáng cháu hơi say nắng chút thôi, cháu khỏe rồi ạ.

- Ủ, cháu giữ gìn sức khỏe nhé.

Tôi chưa kịp trả lời thì Phong xen vào:

- Cô mà ốm thì lấy ai làm việc nhà? Ý mẹ tôi là như vậy đó!

- Phong!

.....

Tôi để ý thấy thời gian gần đây Phong ở nhà nhiều hơn, khác hẳn ngày trước chỉ bữa tối may ra mới thấy mặt hắn. Tôi cũng không lấy thế làm phiền bởi hắn chủ yếu đóng cửa trong phòng, có lúc ra ngoài thì chỉ xuống với cây đàn của hắn. Nói tới chuyện này tôi lại cảm thấy hơi xấu hổ. Chẳng là bố tôi trước đây có mơ ước cháy bỏng về một cô con gái tha thướt, tài hoa, dịu dàng nên đã không tiếc tiền đầu tư cho tôi học đàn. Ông từng rất mong chờ hình ảnh tôi mặc váy trắng, xoa tóc ngang lưng đưa ngón tay điêu luyện lướt trên phím đàn piano như một cô tiểu thư quý tộc thật sự. Thế nhưng, giống như việc bố đã trắng tay đập tan ước mơ “nữ hiệp” của tôi, tôi cũng không thương tiếc phá nát khát khao “công chúa” của ông. Thật ra không phải tôi cố ý, chẳng qua tôi hoàn toàn không có dù chỉ một chút năng khiếu âm nhạc, và sau bao nhiêu năm theo học, tôi may ra chỉ có thể đàn trôi chảy bản “Für Elise”, bản nhạc vỗ lòng mà bất cứ ai học piano đều phải luyện qua.

Phong ngược lại với tôi, hắn thực sự rất có năng khiếu. Trái với vẻ ngoài lông bông lớt phớt, tiếng đàn của hắn rất có chiều sâu. Hắn chơi piano không chỉ điêu luyện mà còn chạm tới được phần hồn của bản nhạc, đến mức tôi nghe ra được tinh thần vui buồn hay thậm chí cả quang cảnh bản nhạc muốn truyền tải. Mỗi lần nghe Phong chơi nhạc, tôi có thể cảm thấy từ sâu trong tâm khảm những rung động rất khẽ nhưng rất chân thật. Hóa ra, bất cứ ai trên đời, kể cả kẻ đáng ghét như hắn cũng có ưu điểm.

Có lẽ hình ảnh Phong trong mắt tôi đã tốt lên đáng kể nếu không có một ngày tôi quét dọn phòng hắn và bắt được một mớ giấy nháp vứt lung tung, trên ghi chi chít số. Hóa ra đây là lý do mà hắn ru rú ở nhà thời gian gần đây, tôi nhìn chỉ biết thở dài. Tôi từng được đến hai điểm A môn xác suất thống kê, nếu chơi lô đề mà giàu được thì tôi việc gì phải đi làm giúp việc cho nhà hắn chứ?

Thế nhưng, đây vẫn chưa phải là điều tồi tệ nhất.

Sáng hôm đó tôi đang dọn dẹp thì một đám bạn của Phong kéo đến, toàn nam thanh nữ tú sành điệu xinh đẹp.

- Mang cho tôi bình nước, nhớ cho nhiều đá vào. – Phong đứng trên phòng réo tôi.

Tôi theo lời mang lên cho hắn, nhưng vừa mở cửa phòng thì tôi choáng váng tới độ đứng sững ra. Đám bạn của Phong đã chia ra thành hai nhóm, một nhóm xóc đĩa, một nhóm “xòe quạt”, các quân bài và tiền phủ kín mặt sàn. Một cảm giác lạnh buốt chạy dọc sống lưng khiến tôi run rẩy. Những gì xảy ra trước đây chạy lại trong đầu tôi như một cuốn phim quay chậm. Hình ảnh bố tôi với những lá bài mù mịt trong khói thuốc, hình ảnh đám đòi nợ thuê xăm trổ kéo đến đập phá khiến em trai tôi gặp ác mộng hàng tháng trời, cảnh nhà bị niêm phong, rồi việc tôi phải chạy trốn, cho tới căn nhà trọ nhỏ xíu nóng nực dạo nào.

- Cô làm sao thế? Đưa bình nước đây. – Phong nói to, ngắt dòng suy nghĩ của tôi. Trên tay hắn chín cây bài đang xòe ra, về mặt đặc chí như sắp “ù” tới nơi. Một cô gái rất sành điệu ngồi bên cạnh ôm cứng lấy hắn.

Tôi vẫn chưa thoát hẳn ra khỏi hồi ức đáng sợ kia, chậm chậm tiến đến. Và rồi trước khi kịp suy nghĩ thấu đáo, tôi cầm bình nước đá dốc ngược vào đồng bài và tiền trên sàn.

- Á á... - Cả đám nhảy dựng lên như phải bỏng rồi quay ra trợn mắt nhìn tôi như thể con thần kinh.

- Cô bị điên hả? - Cô gái lúc này còn đang nũng nịu ôm ấp Phong phút chốc vằn mắt lên định lao tới tính sổ với tôi.

Tôi lùi lại một chút, đang suy nghĩ xem nên giật đứt đám mi giả hay tóc nối của cô ả thì một bóng người bước ra chặn lại. Phong đứng chắn giữa tôi và đám bạn hân. Hân nhìn tôi chăm chú rồi cất giọng, trầm nhưng dứt khoát:

- Cút!

Tôi chẳng nói chẳng rằng, dùng hết sức bình sinh ấn cái bình rỗng vào bụng hân rồi bỏ lên phòng, khóa cửa lại.

Tối hôm đó, mặc cho ánh mắt cảnh cáo của Phong, tôi lu loa kể hết với cả nhà chuyện hân tổ chức chơi cờ bạc ở nhà, và cả chuyện hân chơi lô đề. Khởi cần nói cũng mừng tượng được cả nhà tức giận tới thế nào.

- Trước giờ bố mẹ cho mấy tiền bạc thoải mái tiêu xài, mà không đi học, không làm việc cũng không ai nói gì thành ra mà rửng mỡ à? - Vũ gầm lên.

- Tài sản này không phải của mình anh, tôi chưa tiêu lạm tới phần của anh, anh cầu cái gì? - Phong nhếch mép.

- Im mồm. - Ông Hùng quát. - Cả nhà chiều chuộng mà để mà thành ra đổ đốn thế này sao?

- Chiều chuộng? - Hân cười khẩy. - Vâng, nói chung mọi chuyện cũng từ con mà ra hết.

Bác Hà bỗng bật khóc, Phong vẫn khoanh tay lạnh lùng, không nói gì. Vũ đột nhiên lao tới đâm thẳng vào người hân ngã dúm xuống. Tôi giật mình, không nghĩ con người luôn bình lặng như Vũ lại có lúc bùng nổ như vậy. Anh còn tiếp tục đâm thêm mấy cái nữa cho tới khi bác Hà giữ tay anh lại. Phong không phản ứng, chỉ đưa tay lau đi máu trên miệng rồi lầm lì bỏ lên nhà.

- Cháu xin lỗi. - Tôi mân mê vạt áo, cúi đầu nói khê. Thật ra tôi nói vậy chỉ vì không biết phải nói gì trong hoàn cảnh này, mà quay người đi luôn cũng không phải.

- Các bác còn phải cảm ơn cháu mới đúng. - Bác Hà nghẹn ngào. - Bác biết cháu làm thế chỉ vì muốn tốt cho Phong thôi.

Nói chính xác thì tôi làm ầm lên chuyện hân cờ bạc không mấy may gì là vì hân, tôi đơn giản chỉ lo cho tôi. Tôi sợ Phong lún sâu vào cờ bạc như bố tôi, cả nhà hân mà lụn bại thì tôi sẽ phải ra đường theo. Nhiều người, kể cả mẹ tôi trước đây, vẫn nghĩ trong tứ đổ tường [1] cờ bạc là đỡ nhất nhưng trên thực tế đó lại là thứ gây thiệt hại hơn tất cả. Ngay như nghiện ngập, dù là heroin, đá hay ke thì lượng thuốc cơ thể tiêu thụ mỗi ngày chỉ có giới hạn, dù có muốn đốt tiền hơn nữa cũng không được. Riêng cờ bạc, cá độ lại không có bất kỳ định mức nào, hoàn toàn tùy thuộc mức độ ăn thua và năng lực tài chính của người chơi. Bố tôi trước kia chưa được ngồi vào những sòng bạc VIP nhất mà lượng tiền mặt có trên sới ông chơi mỗi ngày cũng lên tới hàng trăm ngàn đô, chưa kể hiện vật như ô tô và ghi nợ. Càng giàu có thì thiệt hại sẽ càng lớn. Vì lý do đó mà khi nhìn thấy Phong đánh bạc, tôi đã sợ tới nỗi không kiểm chế được bản thân mà hành xử lỗ mãng như thế kia.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đặt bản thân vào vị trí của Phong, tôi cảm thấy hơi có lỗi với hân.

Tôi biết hân rất giận tôi nhưng vẫn làm một bát mì thật ngon, pha thêm ly nước chanh mang lên tận phòng cho hân. Hân mở cửa, mặt tím bầm.

- Tôi thấy anh chưa ăn tối, tôi mang cho...

"Rằm!", tôi chưa kịp nói hết câu, hân đã đóng sầm cửa trước mặt tôi, suýt nữa thì hất đổ cái khay tôi đang cầm trên tay.

Đôi lúc tôi tự hỏi, có phải mong muốn một cuộc sống an toàn, yên ổn là quá sức xa xỉ đối với tôi chăng?

6. Chương 6: Lọ Lem Không Muốn Đi Dạ Hội

Put "em together and what have you got

Bibbidi-bobbidi-boo"[1]

(Bibbidi Bobbidi Boo – Disney song)

Sau lần rắc rối đó, Phong không còn đưa bạn về nhà, tôi cũng không thấy hấn tính toán số đề nữa, mặc dù tôi nghi ngờ rằng hấn chỉ giấu kỹ hơn thôi.

Phong coi tôi như bức vách từ hôm đấy. Nếu nói tôi không buồn thì là nói dối, sống dưới cùng một mái nhà mà không khí căng thẳng như vậy thật sự rất khó chịu.

Một tối tôi ngủ muộn, nghe tiếng lạch cạch dưới bếp liền đi xuống, thấy Phong đang lúi húi đun nước sôi úp mì.

- Anh đói à? Để tôi làm cho.

- ...

Mặc cho hấn làm lì không nói gì, tôi vẫn đi tới, định cầm gói mì làm cho hấn thì bị hấn giữ lấy cổ tay. Hấn bóp chặt khiến tôi hơi nhăn mặt vì đau.

- Bỏ ngay cái thói thảo mai của cô đi. Cô diễn trước mặt bố mẹ tôi với Vũ vẫn chưa đủ à?

- Tôi chỉ muốn giúp anh thôi. – Tôi vẫn cố giữ giọng nhẹ nhàng, gỡ tay hấn ra. – Còn chuyện kia thì tôi xin lỗi.

- Hừ...

- Anh vẫn giận tôi?

- ...

- Thôi nào, tức một chút thôi chứ, anh không nói chuyện với tôi mấy tuần rồi, chưa nguôi giận sao?

- Cô đừng ảo tưởng sức mạnh nữa, cô nghĩ tôi để tâm đến cô thế kia à? – Phong cười khẩy.

- Không giận mà nhìn tôi là mặt sa sầm, không thèm nói gì với tôi. Hóa ra anh thực sự để tâm đến tôi nhiều thế sao? – Tôi cười.

- Căn bản là nhìn mặt cô thấy khó chịu.

- Ở trong cùng một nhà mà cứ căng thẳng thế mệt mỏi lắm. Trừ phi nhà anh đuổi việc tôi thì anh mới không nhìn thấy tôi nữa thôi, còn không anh có xẻ thịt lột da tôi cũng đâu thay đổi được chuyện đã xảy ra.

- Cô muốn cái gì?

- Bình thường hóa quan hệ với anh. – Tôi nhìn thẳng vào mắt hấn. – Anh đã đổ xô nước lau nhà của tôi một lần, ném giày vào mặt tôi một lần, tôi đổ bình nước đá vào anh một lần, vậy coi như huề đi, được không?

- Huề? Tôi và cô? – Hấn nhìn tôi vẻ giễu cợt.

- Sao tôi với anh không thể huề được, trong khi tôi còn có vẻ thiệt thòi hơn? Tôi là ô sin ăn lương nhà anh để làm việc nhà chứ không phải nô lệ, anh chỉ là chủ nhà chứ không phải chủ nô. Anh không cho rằng tôi như con sen ngày xưa đấy chứ?

- Tất nhiên là không, nếu tôi coi cô là con sen tôi đã gọt đầu bôi vôi cô lâu rồi!.

- Vậy huề nhé? Bỏ qua nhé?

- Ừ. – Hấn miễn cưỡng nói.

- Mà này, tôi hỏi thật, anh đánh bạc lâu chưa?
- Cô hỏi làm gì?
- Mới chơi bỏ dễ hơn là lún sâu. Tôi biết anh giận tôi, ghét tôi, nhưng tôi vẫn khuyên anh nên bỏ cờ bạc đi, vì lợi ích của anh thôi. – Tôi thành thật nói.
- Cô thì biết cái gì. – Phong nhếch mép, nhìn tôi kiểu con bé nhà quê nghe hơi nõi chỗ nói luyên thuyên tỏ vẻ nguy hiểm.
- Tôi không biết chơi nhưng hậu quả của nó thì tôi chứng kiến nhiều rồi.
- Nói tôi nghe xem.
- Không cần nhìn đâu xa, ngay gia đình tôi đây này, tôi phải đi làm giúp việc cho nhà anh vì bố tôi cũng nghiện cờ bạc.

Nói tới đây, tôi thấy trong lòng có chút nhẹ nhõm, hình như đã rất lâu rồi tôi mới được nói thật. Xin đừng cho rằng nói dối là việc dễ dàng. Để có được một lời nói dối hoàn hảo dù là nhỏ nhất đều cần rất nhiều chất xám, phải xây dựng tình huống quanh nó sao cho logic và phải ghi nhớ để bất cứ lúc nào “lời khai cũng luôn thống nhất”. Chẳng hạn như bạn nói dối rằng gia đình bạn làm nông rất nghèo, rất vất vả nhưng sau đó bạn lại từ chối ra đường vì lý do sợ nắng thì đương nhiên sẽ bị bại lộ. Kể ra thì buồn cười chứ mỗi sáng ngủ dậy tôi đều phải kiểm duyệt câu chuyện của mình một lần để đảm bảo nhớ từng chi tiết nhỏ nhất, không tạo ra mâu thuẫn khiến người ta nghi ngờ.

- Tôi tưởng vì cô đồng tính nên mới bị đuổi khỏi nhà?
- Vì bố tôi nghiện cờ bạc, nhà đã nghèo càng nghèo, đâm ra bố mẹ tôi tính tình trở nên nóng nảy, chuyện gì cũng làm ầm lên được. Hai cụ nghe phong thanh tin tôi không chịu lấy chồng vì thích phụ nữ thì vác gậy đuổi đánh tôi quanh xóm. Tôi không chịu nổi phải bỏ xuống Hà Nội. – Tôi bình tĩnh nói.
- Thì ra là thế. – Phong gật gù.
- Anh tin tôi đi, đàn ông cả xóm tôi đánh bạc nhưng tôi chưa từng thấy ai giàu nhờ cờ bạc cả.
- Nói đi nói lại thì cô chỉ muốn khuyên tôi bỏ cờ bạc chứ gì? – Hấn nhún vai. – Thật ra tôi cũng không thích lắm, thỉnh thoảng chơi giết thời gian thôi.
- Vậy thì tốt. – Tôi cười, cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Tôi không phải bố mẹ hẳn nên chắc hẳn không cần nói dối tôi làm gì.

.....

- Có nhất thiết không? – Phong cau mày nói trên điện thoại. – Tao đi một mình cũng được mà.
- Không biết người bên kia nói gì mà hẳn lại nói tiếp:
- Ủ, để tao xem thế nào.
- Tôi đợi hẳn nói chuyện xong mới mang gậy lau nhà đi ra. Hấn nhìn thấy tôi mắt bỗng sáng lên làm tôi lạnh gáy, dự cảm có điều chẳng lành.
- Tối nay hình như Vũ không ăn cơm nhà đúng không?
 - Vâng.
 - Thế thì tối nay khỏi nấu cơm đi, tôi cũng không ăn. – Hấn khoát tay.
 - Vâng. – Tôi vui vẻ gật đầu. Hiện tại bố mẹ hẳn đang đi vắng mấy hôm, nên nếu anh em hẳn không ăn cơm nhà thì tôi chỉ úp mỳ là xong.
 - Cô đi với tôi tối nay.
 - Gì cơ? – Tôi tưởng tôi nghe nhầm. – Đi đâu với anh?

- Tối nay là sinh nhật bạn tôi, trong nhóm lại đang có một thằng cãi nhau với người yêu, nó muốn nhân dịp này làm lành.
 - Liên quan gì tới tôi?
 - Con bé không chịu đi nên thằng bạn tôi nói là tất cả mọi người trong nhóm đều đưa người yêu đi, đi một mình rất lạc lõng nên con bé kia mới đồng ý. Nếu giờ tôi đến một mình thì không khéo con bé bỏ về mất.
 - Tôi vẫn chưa thấy có gì liên quan tới tôi.
 - Cô đi cùng tôi vì tôi không có ai đi cùng cả.
 - Người yêu anh đâu?
 - Người yêu nào? – Phong nhún mày. – Tôi làm gì có người yêu?
 - Cô gì xinh xinh hôm trước ở đây ấy. – Tôi vẫn nhớ hôm đó hai người bọn họ trông rất tình cảm, không phải đã chia tay chứ?
 - Yêu đương gì đâu, cặp kè mấy hôm cho vui thôi mà, thôi lâu rồi.
 - Anh thiếu gì người muốn đi cùng, sao phải rủ tôi? – Tôi nhún vai.
 - Ngay bây giờ không nghĩ ra ai. – Phong vò đầu. – Với cả tôi không thích rắc rối. Đưa cô đi cho an toàn chứ rủ người khác lại lằng nhằng.
 - Tôi không đi đâu. – Tôi dứt khoát nói.
- Tất nhiên là tôi sẽ không đi. Tôi biết hẳn thường lui tới The Bank mà đó chính là nơi cả Hà Nội đổ về mỗi tối. Họ có điên tôi mới theo hẳn chường mặt trên đây.
- Sao không đi?
 - Anh đùa à? Tôi quê mùa thế này đến chỗ bạn anh để làm trò cười à?
 - Không sao, nhìn bề ngoài cô không đến nỗi, đắp tịt phấn son vào là ổn, còn thì tới nơi cô chỉ cần ngồi cười, không phải nói gì đâu.
 - Nghe như thiếu năng ấy.
 - Phần lớn con gái tôi biết đều thiếu năng như vậy. – Hấn nhún vai cười. – Nói lảm như cô mới là không bình thường.
 - Tôi vẫn không đi.
 - Vì sao?
 - Chả vì sao cả, tôi không thích.
 - Tôi trả tiền cho cô. – Hấn nói rồi rút ví, xòe ra trước mặt tôi hai tờ năm trăm ngàn.
 - Anh dùng tiền này ra phố mà thuê cô nào thiếu năng đi cùng. – Tôi vẫn kiên quyết. – Anh xem, tôi ở đây suốt, đến quê còn không muốn về, tôi cần nhiều tiền mà làm gì?
 - Tôi đưa cô đi ăn, không có ai hết, đi ăn xong mới phải tới chỗ bạn tôi một lát thôi.
- Tôi chưa kịp trả lời thì điện thoại của Phong réo ầm lên.
- Anh Vinh ạ?... Chắc anh Vũ đang họp không nghe máy... Tối nay anh ấy bận một chút, chắc tầm tám rưỡi sẽ về tới nhà... Vâng, tầm đó anh sang là được.
- Tôi bấm chặt móng tay vào lòng bàn tay, không nghĩ số mình lại đen đủi đến thế.
- Sao nào, đi cùng tôi nhé? – Phong đập máy rồi quay sang tôi tiếp tục câu chuyện đang dở.
 - Tôi phải mặc thế nào? – Đây gọi là giữa hai lựa chọn tồi tệ thì tôi đành chọn một cái đỡ tệ hơn. Mặt khác tôi không sao kết luận được Phong là khắc tinh hay cứu tinh của tôi.

- Cứ để tôi lo. – Hấn cười lớn.

Phong lấy ra chiếc xe phân khối lớn yêu quý của hấn, và xin tha thứ cho sự ngu dốt của tôi, ngoài đọc được chữ Ducati đắt giá gắn trên xe ra, tôi hoàn toàn mù tịt về lãnh vực này. Trước đây, dù đi xe máy hay ô tô, tôi chỉ biết duy nhất lái xe và đổ xăng còn mọi vấn đề khác đều khoán cho Tuấn hoặc lái xe của bố tôi lo. Thậm chí đến mấy thông tin cơ bản trên xe của mình tôi còn không nắm được.

- Anh có ô tô mà sao phải đi xe máy cho khổ ra? – Tôi thật thà hỏi.

- ...

Phong không nói gì, chỉ ngoắt tay ra hiệu cho tôi lên xe nhưng tôi cảm thấy có một thoáng khinh thường lướt qua gương mặt hấn. Biểu hiện này rất giống với một ông anh họ tôi khi mang xe phân khối lớn ra khoe cũng bị tôi hỏi câu tương tự. Đối với tôi xe máy xịn cách mấy vẫn không tránh được mưa nắng như ô tô, vậy mà bọn họ đều tỏ ra khinh bỉ sự thiếu hiểu biết của tôi khi nghe mấy thắc mắc đó.

Phong đưa tôi vào Vincom mua sắm đồ chuẩn bị cho buổi tối. Hóa ra trông hấn có vẻ sành điệu như vậy chứ thực chất lại không biết gì về mấy đồ phụ nữ.

- Cô vào đây chọn xem thích cái nào. Mặc lên tôi thấy ổn sẽ lấy cho cô.

Tôi hơi lật lết mấy bộ đồ, Mango chưa bao giờ là thương hiệu yêu thích của tôi vì dáng không đẹp, đường may lại ẩu. Và tôi thật sự không hiểu vì sao một thương hiệu bình dân như vậy về Việt Nam có thể bán được với giá cắt cổ đến thế.

- Không chọn được bộ nào sao? – Phong nhướn mày hỏi.

Tôi lắc đầu, rồi chỉ sang Naf Naf bên cạnh. Chọn qua chọn lại cuối cùng tôi lựa được một chiếc váy suông trắng không tay, ngắn trên gối.

- Cũng được đấy. – Phong gật gù rồi quay ra hỏi nhân viên bán hàng. – Mua ở đây được trả lại trong vòng mấy ngày?

Cô bé kia chưa kịp trả lời thì tôi đã thò tay ra sau lưng giật đứt mác làm hấn sầm mặt.

- Thôi bỏ đi, tôi cho cô coi như cảm ơn.

Sau đó hấn mua thêm cho tôi một đôi giày gót nhọn cao lênh khênh, hận nỗi tôi đi vào cũng chỉ đứng quá cầm hấn.

- Sao cô thấp thế nhỉ?

- Thấp mang giày cao có thể cao lên còn cao muốn thấp chỉ có chặt chân đi thôi!

Công đoạn cuối cùng của “make-over” luôn là trang điểm thần thánh. Tất nhiên Phong không tính mua cho tôi cả một cốp trang điểm hoành tráng chỉ để phục vụ cho một tối làm “bạn gái hồ” của hấn. Thay vào đó, hấn đưa tôi tới quầy mỹ phẩm để trang điểm “chùa”. Tôi may mắn gặp được một em nhân viên rất có mắt thẩm mỹ, biết cách trang điểm phù hợp với từng khuôn mặt thay vì mù quáng chạy theo xu hướng kiểu lông mày ngang, môi đỏ Bạch Tuyết.

Khi nhìn thấy tôi, Phong có chớp mắt một cái rồi khẽ gật đầu:

- Khá hơn tôi nghĩ.

Lúc đi ngang qua một tấm gương lớn, tôi hơi ngạc nhiên nhìn bóng mình trong gương. Lâu lắm rồi tôi mới được thấy tôi của ngày xưa nhưng lại có gì đó khang khác. Thay bằng vẻ vô tư vô lo có phần trẻ con ngày nào là sự điềm tĩnh và trưởng thành, thật khó tin là tôi thay đổi đến dường này chỉ trong vòng chưa tới một năm.

Ai đó bỗng tới sát bên khiến tôi giật mình. Phong đặt tay lên eo tôi, nhìn vào gương cười nham nhở:

- Trông chúng ta đẹp đôi đấy chứ.

- Tôi cũng thấy thế, mà tôi nghĩ tôi bắt đầu thích anh đấy.

- Không phải cô đồng tính sao?

- Tôi đồng tính mà. – Tôi cười nham hiểm.

- Muốn tôi vận cổ cô không? – Phong sầm mặt.

- Không nên thế, anh vừa tốn một đồng tiền mà giết tôi bây giờ thì phí quá.

Hắn quay người bỏ đi, sải từng bước dài khiến tôi gần như phải chạy mới theo kịp.

- Cô muốn ăn gì?

- Tôi muốn ăn ở gần Bờ Hồ. – Tôi cười. – Thấy bảo Bờ Hồ là trung tâm nhất Hà Nội nên chắc có nhiều cái ngon. Kem Tràng Tiền cũng ở gần đấy mà.

- Ủ, nhân tiện tôi cho cô đi thăm quan Hà Nội một vòng.

Mấy tháng rồi tôi không ra ngoài, giờ được ngồi xe máy lượn vòng vèo phố xá cảm thấy mọi thứ đều lạ lẫm, đáng yêu.

- Trông quán này đẹp quá, ăn ở đây được không? – Tôi “ngây thơ” hỏi khi đi ngang qua “El Gaucho”.

- Cô biết cách nã tiền tôi đấy. – Phong làu bàu nhưng vẫn dừng xe lại.

Tôi cười thầm, thôi thì quy đổi một triệu hắn định trả tôi lúc này ra bữa ăn này vậy. Tôi có thể cố gắng thích nghi với hoàn cảnh nhưng sở thích thì khó mà thay đổi được, trong đó thích ăn ngon là một trong những sở thích lớn nhất của tôi. Giá cả ở El Gaucho không hề rẻ nhưng ngày trước, mỗi lần thèm bò bít-tết, tôi đều nghiền răng vào đây, cho dù sau đó có thể phải nhịn mua một đôi giày yêu thích.

- Cô muốn ăn gì? – Phong lật thực đơn hỏi.

- Tùy anh.

- Mỳ Ý nhé? [2]

- Ở nhà còn cả thùng mỳ. – Vào đây gọi mỳ Ý, hắn đùa tôi sao? – Tôi thấy mọi người toàn ăn thịt bò thôi, tôi cũng thế.

Trước khi hắn kịp nói gì, tôi liếc mắt thấy đĩa rib eye bằm bên cạnh liền nói với phục vụ:

- Cho tôi một suất giống thế kia.

Phong nên cảm ơn tôi vì tôi đã không chỏ vào Wagyu [3].

- Cô ăn tái hay chín?

- Thường người ta hay ăn tái hay chín? – Tôi tiếp tục đàn độn.

- Tái.

- Thế tôi cũng ăn tái.

Mọi người đều biết tỏ ra thông minh hơn khả năng thực tế là một việc đòi hỏi nhiều công sức nhưng lại không biết rằng thể hiện dưới khả năng cũng cần không ít cố gắng. Chẳng hạn như để có bữa ăn ngon như hôm nay tôi đã tốn không ít chất xám, từ lúc gọi món cho tới khi “nhờ” Phong hướng dẫn cách dùng dao đĩa và còn phải tỏ ra lóng ngóng cho hợp hoàn cảnh.

- Nếu nhan sắc của cô khá hơn một chút thì hôm nay có thể gọi cô là Lọ Lem. – Phong bỗng nhìn tôi cười.

- Nếu hoàng tử là anh thì tôi hiểu vì sao Lọ Lem bị gọi là kẻ đào mỏ. – Tôi thủng thẳng đáp.

- ...

Kết quả của câu nói thiếu suy nghĩ đó là tôi bị Phong trấn mất một góc thịt lớn trên đĩa.

- Nếu anh còn đói sao không gọi nữa mà ăn?

- Cô biết đồ ăn ở đây đắt mà. – Hắn thản nhiên nói.

Cả đời tôi chưa từng gặp ai thô đến như Phong nhưng tôi không nghĩ hắn là duy nhất. Thật ra, đàn ông có lẽ chỉ hào hoa phong độ đối với “đối tượng” theo đuổi trong khoảng thời gian nhất định mà thôi. Vì thế mới nói, khái niệm “soái ca” nên được xếp vào lãnh vực “khoa học viễn tưởng”. Đáng tiếc, nhiều cô gái trẻ trước khi kết hôn không có điều kiện để nhận ra điều này nên vẫn mơ mộng về những chàng trai hoàn hảo trong tiểu thuyết để rồi tới khi bước vào cuộc sống thật thì mới hối hoảng nhận ra những anh chàng mình từng ấp ôm mộng tưởng cũng chỉ trần trụi, thực tế như tất cả mọi người ngoài kia.

- Nghĩ gì đó? – Phong nhìn tôi chăm chăm.
- Thương cảm cho vợ tương lai của anh. – Tôi thật thà nói.
- Tôi thì thấy may cho cô vì cô đồng tính.
- Tại sao?
- Không thì cũng ế cả đời! – Hắn thản nhiên nhún vai.

.....

Chú thích:

- [1] Bibbidi Bobbidi Boo: Câu niệm chú của bà tiên khi hóa phép váy áo, xe ngựa cho Cinderella.
- [2] El Gaucho là chuỗi nhà hàng chuyên steak (bít-tết) rất nổi tiếng, vì ngon và cả vì đắt. Phong dụ Thư gọi mỳ Ý là cổ tình chơi xỏ, không khác gì vào nhà hàng hải sản rồi xui người ta gọi duy nhất món cơm rang.
- [3] Wagyu là tên gọi chung của các giống bò Nhật Bản, loài gia súc đặc sản của đất nước Mặt trời mọc. Thịt bò Nhật Bản nổi tiếng khắp thế giới bởi vị ngon và giá cả đắt đỏ.

7. Chương 7: Đã Diễn Phải Diễn Cho Tròn Vai

“I saw you smiling at me

Was it real or just my fantasy?”

(Eyes on me – Nobuo Uematsu)

Vào khoảng những năm 2005, khi khái niệm về bar, pub bắt đầu “sạch” hơn, đặc biệt là sau sự kiện chấn động New Century thì giới trẻ Hà Nội ít người không biết tới Toilet Pub, sau đó là Loo Pub trên đường Yên Phụ với chất nhạc R&B đặc biệt duy nhất. Trải qua nhiều năm, đổi nhiều địa điểm và tên gọi, tới giờ là The Bank, hệ thống bar này đã có một chỗ đứng vững chắc trên thị trường, khiến cho mỗi tối cuối tuần ở đây không bao giờ còn bàn trống. Đó chính là lý do tôi đã không muốn đi theo Phong bởi e ngại gặp người quen.

Vậy nhưng khi cửa thang máy mở ra, bước vào không gian sôi động kia, tâm trạng tôi trở nên thoải mái hơn rất nhiều. Tôi không thể phủ nhận bên cạnh nỗi nhớ gia đình tới cào ruột, tôi cũng nhớ cuộc sống trước kia của tôi. Cái tôi nuối tiếc không phải sự an nhàn, thoải mái ngày đó mà là những thói quen bị buộc phải thay đổi. Chẳng hạn như tôi thích ngồi ở Café Phố cổ trong ngõ nhỏ trên Hàng Gai những ngày đầu đông để được hít hà đợt gió mùa đầu tiên và lặng lẽ ngắm nhìn một Hà Nội dịu dàng sau bốn tháng hè khắc nghiệt. Hay tôi thường lang thang lên những nhà sách nhỏ trong ngõ 5 Đình Lễ, tận hưởng một không gian tĩnh lặng lạ lùng ngay trong lòng khu trung tâm tấp nập, đông đúc. Và tới tận bây giờ, đôi lúc tôi vẫn bứt rứt mỗi tối cuối tuần khi chỉ có thể loay quanh trong nhà đọc truyện như một con một sách. Vì thế, bên cạnh nỗi lo lắng về nguy hiểm có thể gặp phải, tôi phải thành thật là tôi khá vui khi được quay lại đây, gặm nhấm những cảm giác thân quen xưa cũ.

- Có ồn quá với cô không? – Phong ghé tai tôi nói lớn.
- Tôi không sao.

Chúng tôi đến muộn nhất, khi tất cả mọi người đã có mặt đủ. Nhóm bạn của Phong có năm người, ai cũng dẫn theo bạn gái hoặc “bồ”, tổng cộng cả tôi là mười hai, trong đó tất nhiên không có ai thuộc hội “mở sới” lần trước. Tôi quan sát một lượt, phần lớn là những người cởi mở, dễ gần và không ai tỏ ra ngạc nhiên hay tò mò về sự xuất hiện của tôi. Có vẻ như họ đều quen việc mỗi lần tụ tập Phong lại có một “hàng xách tay” khác nhau. Tuy vậy, tôi có cảm giác hơi kỳ quặc về một đôi đứng bên góc bàn, ánh mắt họ nhìn tôi và Phong có gì đó thiếu thiện cảm.

- Đến muộn, phạt. – Một người kêu to.

- Phạt thế nào? – Phong hỏi lại.

- Như bình thường, vào ba ra bảy. – Cả nhóm đồng thanh, rồi người kia lại nói tiếp. – Với cả giới thiệu bạn mày đi.

- Đây là Thư, bằng tuổi nhau hết. – Hấn nói rồi chỏ tay giới thiệu một lượt. – Đây là Hưng, Long và Tâm, Tiến, Huy, Khoa.

- Chào các bạn. – Tôi khẽ gật đầu mỉm cười lịch sự dù biết rằng sau đó sẽ không thể nhớ nổi ai với ai. May mà ngoài bạn gái Long hấn không kể nốt tên mấy cô gái đi cùng, có vẻ như chính hấn cũng không nhớ.

- Xong phần chào hỏi rồi, uống đi. Thư cũng phải phạt như thế.

- Thư không uống được.

- Thế thì mày phải uống gấp đôi.

- Không sao, mình uống với Phong, cứ rót cho mình. – Tôi vội nói, bởi tôi còn nghĩ tới cái xe của Phong đang đỗ dưới nhà. Tôi không muốn hấn lao đầu vào cãi phân cách hay vệ đường nào đó khi tôi vẫn ngồi trên xe.

- Cô có uống được không đó? – Phong có vẻ ngạc nhiên ghé tai tôi hạ giọng hỏi.

Đáp lại tôi chỉ cười nhẹ, cầm cốc lên.

Gia đình tôi trước đây làm trong lĩnh vực xây dựng, một ngành đòi hỏi phải đi tiếp khách rất nhiều nên uống rượu gần như là một kỹ năng bắt buộc. Bố mẹ tuy không ra mặt khuyến khích nhưng không hề cấm cản tôi uống rượu, chỉ lưu ý tôi về việc giữ giới hạn an toàn. Biệt danh Thư “lỳ” ra đời từ khi tôi mới vào đại học bởi cho đến giờ, vẫn chưa có ai hạ gục được tôi.

Tất nhiên Phong không biết tất cả những chuyện đó.

Hấn không giấu được vẻ ngạc nhiên khi tôi đặt cốc xuống bàn sau ba lượt rót, mặt không hề đổi sắc. Có lẽ sau lần tôi quyết liệt “chiến đấu” với hấn chuyện cờ bạc thì ấn tượng của hấn về tôi là một con người nguyên tắc, sống trong cõi mộng mơ luôn răm rắp làm theo lời khuyên của báo chí về các loại tệ nạn trong xã hội. Trên thực tế, tôi chưa bao giờ là một thiếu nữ trong vắt như pha lê. Sau tất cả, tôi chỉ phản đối cờ bạc, đua xe, heroin và đá bởi cái giá phải trả của chúng quá đắt trong khi niềm vui có được lại quá ngắn ngủi.

- Oa, trông thì tưởng gái ngoan, hóa ra cũng “không phải dạng vừa đâu”. – Cô gái trong góc lên tiếng, giọng công kích không che giấu.

Tôi cười nhạt, không nói gì. Tới đây thì tôi đã lờ mờ đoán ra mối quan hệ của Huy và Hằng với Phong bởi Huy cũng đang gườm gườm nhìn hấn. Nếu tôi không nhầm thì Hằng trước đây từng có thời gian cặp kè với Phong và hấn là hấn đã chia tay trước bởi thái độ thù địch chỉ có từ một phía, sau đó cô ta chuyển sang với Huy. Liếc thêm một lần nữa về phía cô ta, tôi có thể hiểu vì sao Phong không tỏ vẻ gì nuối tiếc. Làn da kem trộn trắng muốt dày phấn, môi đỏ bạch tuyết, mắt đeo lens gấn mi giả dày cộm, mũi làm, ngực C cup silicon, đại khái là một sắc đẹp phổ thông kiểu hot girl có phần nhạt nhẽo.

Vừa lúc đó nhân viên mang tới một chùm bóng, một người trong nhóm cũng lấy cho tôi một quả. Ngoài rượu ra thì thời gian gần đây bóng cười là thứ vô cùng phổ biến ở bar. Ngay từ khi mới xuất hiện bóng cười đã rất được ưa chuộng bởi nó hợp pháp, tác dụng rất mạnh nhưng nhanh tan, không gây dư chấn nôn nao một mối như rượu.

Tôi cầm quả bóng, tỏ vẻ không biết phải làm gì.

- Thư chưa dùng bao giờ sao? – Hằng đã len tới cạnh tôi từ lúc nào, ánh mắt lộ vẻ thích thú.

- Mình chưa. – Tôi khẽ lắc đầu.

- Em chưa dùng bao giờ thì thôi nhé? – Phong bỗng quay ra nói với tôi.

- Không sao, em muốn thử. – Tôi cười nhẹ với hắn.

- Để mình giúp bạn. – Hằng kêu lên.

“Giúp” ở đây nghĩa là Hằng dùng tay bịt chặt mũi tôi khi tôi “thổi” bóng bởi phần lớn người mới chơi sẽ hít vào thở ra cả bằng mũi lẫn miệng, như vậy thì sẽ không có tác dụng hoặc rất ít. Vì thế mới có chuyện hướng dẫn nhau chơi đúng bằng cách bịt mũi để buộc người dùng phải hít vào thở ra trong chính quả bóng. Đối với những người mới thì việc hít như vậy có thể bị choáng mạnh, cười không kiểm soát, thậm chí có người bị whiteout [1] trong ít phút, và sẽ trở thành trò cười cho mọi người xung quanh. Phong định cản Hằng lại nhưng cô ta đã đưa tay bịt mũi tôi, hắn đành đứng sát bên để phòng trường hợp tôi ngã ra. Tôi không chút cảm động vì biết hắn không có thành ý quan tâm gì mà chỉ lo tôi gây ra chuyện mất mặt.

Hằng giám sát tôi hít thở tới khi oxy trong phổi tôi cạn sạch, tự tôi phải nhả quả bóng ra, dù đã bắt đầu lơ mơ tôi vẫn thấy được ánh mắt háo hức của cô ta nhìn tôi. Tôi thật sự thương hại cô ta. Đừng nói là với người đã quen “nhiều môn phối hợp” như tôi, ngay cả với người mới, chỉ cần là người uống rượu tốt, thần kinh vững sẽ không có chuyện mất kiểm soát vì bóng. Tôi hơi mỉm cười, mắt lơ đãng lắng nghe theo nhạc, cơ thể nhẹ bẫng đi trong mấy giây. Tới khi tôi chớp mắt mấy cái, tỉnh táo lại thì Hằng đã về chỗ, về mặt trần trề thất vọng.

- Này, – Tôi kéo Phong xuống, ghé tai nói nhỏ. – giờ tôi đếm đến ba thì anh cười phá lên cùng với tôi nhé, cười thật tươi, thật vui vẻ vào.

- Để làm gì?

- Tôi bảo anh làm thì cứ làm đi, tôi đã làm quá tốt phần việc của mình rồi còn gì.

- Được.

- Một... hai... ba...

Rồi hai chúng tôi cùng cười phá lên vẻ rất tâm đầu ý hợp. Không cần nhìn tôi cũng biết Hằng đang bốc hỏa tới thế nào. Tôi vốn không định chấp mấy lời kích bác của cô ta nhưng việc cô ta bịt mũi tôi như vừa rồi là hành động có phần ác ý. Nếu người đi cùng Phong hôm nay không phải tôi mà là một cô gái chưa từng tiếp xúc với những thứ này sẽ thế nào? Vì thế tôi cố tình chọc lại cho cô ta khó chịu. Chưa cần đánh giá sâu xa, chỉ cần lướt qua ngoại hình của Phong và Huy là hiểu lý do Hằng cay cú với tôi. Nhưng điều đó thật buồn cười, dù sao thì hắn cũng chẳng bao giờ quay lại với cô ta, không lẽ bất cứ khi nào hắn đưa một ai đó tới cô ta cũng phải tìm cách vui dập hay sao?

Qua thêm vài lượt rượu và bóng, cơ thể tôi đã mềm hơn rất nhiều, bắt đầu đung đưa nhẹ nhàng theo nhạc nhưng vẫn phải kiềm chế để không đi quá đà. Chai Chivas chẳng mấy chốc mà hết nhãn.

- Uống gì nữa không? – Hưng, chủ xị của bữa tiệc lên tiếng. Hôm nay là sinh nhật anh ta.

- Thêm một Chivas nữa đi. – Long hào hứng nói.

- Anh uống nhiều quá rồi, đừng uống nữa, lát còn lái xe. – Cô gái ngồi cạnh Long dịu dàng lên tiếng.

Long nghe thế thì ngồi im, không ý kiến gì nữa. Đây hẳn là cô gái Phong nhắc tới hồi chiều, nguyên nhân khiến tôi có mặt ở đây tối nay. Tâm xinh xắn, nhẹ nhàng, nhan sắc tuy không quá nổi trội nhưng lại toát ra nét rất duyên và cuốn hút. Tôi có thể nhận thấy trong tất cả các cặp đôi ở đây chỉ có Long là tỏ ra thật sự nghiêm túc với Tâm, và tôi hiểu tại sao.

- Gọi mấy shot Tequila nữa là được rồi, tao có cái này hay hơn. – Tiến bỗng nháy mắt cười.

- Mang theo mà không bỏ ra ngay từ đầu. – Xung quanh nhao nhao.

- Quên mất, xin lỗi.

Tiến rút trong túi ra điều thuốc cuộn tay rồi châm lửa, một mùi thơm đặc trưng tản ra xung quanh, không gì khác ngoài cần sa, hay còn gọi là cỏ. Mọi người quanh bàn bắt đầu truyền tay nhau hút, mỗi người hai đến ba hơi. Cho dù còn nhiều tranh cãi nhưng không thể phủ nhận sự phổ biến của cỏ trong giới trẻ, từ dân chơi cho tới những đứa nhóc tập tễnh vào đời.

- Tao thôi, hôm nay tao đi xe máy. – Phong khoát tay nhưng bỗng chỉ sang tôi. – Đưa cho Thư đi.

- Ô, em...

- Em chưa hút bao giờ đúng không? Để anh hướng dẫn. – Trong giọng nói của hắn có gì đó giễu cợt mà tôi không hiểu được. Hắn hạ giọng thì thầm. – Dừng đi, tôi biết cô sẽ không xi nhê gì đâu.

Nói rồi Phong hướng dẫn tôi cách rít vào, ém hơi và thở ra bằng mũi, tôi giả bộ vâng dạ rồi cầm lấy, hút hai hơi như hắn nói. Hai mắt tôi bắt đầu nóng lên, cảm giác êm ái bỗng bành bành xuất hiện. Đúng lúc đó nhân viên phục vụ bưng ra mười hai shot Tequila, mỗi người đều nhận lấy phần của mình. Tôi theo thói quen rắc muối lên tay, liếm sạch, nuốt trôi ly rượu rồi cắn miếng chanh.

Đến tận lúc này tôi mới thấy hơi chóng mặt.

Tôi nhìn xung quanh một lượt, những đôi mắt đã hơi dại đi, những chuyện cười nói vu vơ, mùi rượu, thuốc lá đặc quánh, cảm thấy vừa quen vừa lạ. Trước đây tôi thường xuyên có những cuộc chơi thế này như là niềm vui duy nhất giữa chuỗi ngày tẻ nhạt. Tôi lớn lên trong vật chất đầy đủ, muốn gì được nấy nên buồn phiền và lo lắng chỉ dừng ở những điều vặt vãnh nhưng nếu hỏi tôi có thật sự hạnh phúc không thì tôi chỉ có thể im lặng. Ngày ấy tương lai của tôi đã được định sẵn, đẹp đẽ và hứa hẹn, nhưng bản thân tôi lại loay hoay, bế tắc trong chính cái cuộc sống an nhàn dễ chịu đó. Điều kỳ lạ là đến thời điểm này, khi đã hoàn toàn trắng tay tôi mới cảm nhận được những điều trước kia chưa bao giờ có. Niềm vui giờ đây của tôi chỉ đơn giản là sau một ngày làm việc vất vả có thể thanh thản nằm xuống giường ngủ một giấc thật ngon khi yên tâm rằng ngày mai sẽ đến. Có đôi lúc, tôi nghĩ biển cổ đã xảy ra là điều may mắn, nó giúp tôi hiểu được khát khao sống của bản thân mãnh liệt hơn tôi vẫn tưởng và mọi thứ vốn không phải vô hạn để thoải mái phung phí.

Đó là lý do tôi cảm thấy có chút lạ lẫm trong không khí quen thuộc, đơn giản vì tôi không thấy vui như trước, dường như tôi không còn là Thư “lỳ” ngày xưa, tôi không còn thuộc về những nơi như thế này.

- Lúc này cô muốn chọc tức Hằng đúng không? – Phong bỗng ghé tai tôi nói nhỏ.

- Ủ. – Tôi trả lời không cần suy nghĩ.

- Cô đoán ra mối quan hệ của bọn tôi?

- Tôi đâu có mù. – Tôi nhún vai, vẫn không ngẩng lên nhìn hắn.

- Nếu đã diễn thì phải diễn cho giống.

Tôi ngạc nhiên quay qua xem hắn có ý gì. Lần đầu tiên tôi thấy Phong nhìn tôi cười, dù nụ cười rất nhẹ. Hắn đưa tay giữ lấy gáy tôi khiến tôi không quay đi được, ngay sau đó đôi môi hắn áp lấy môi tôi.

Một tiếng sét nổ ào ào trên đầu.

Tôi từng nghe ai đó nói rằng phụ nữ không nên uống rượu, không nên dùng chất kích thích nhưng lúc đó tôi chỉ cười khẩy, để đến bây giờ hối hận không còn kịp. Chính rượu, hoặc bóng, hoặc cỏ đã khiến người tôi mềm nhũn, tim đập dồn dập, mặt nóng bừng hết lên. Tôi phải tập trung hết lý trí và sức lực còn lại đẩy nhẹ Phong ra.

Phong vẫn nhìn tôi cười, và thứ lỗi cho trí óc đang lơ mơ của tôi, tôi bỗng cảm thấy nụ cười của hắn đẹp hơn bất cứ ai tôi từng biết.

Nói ra thì xấu hổ chứ đây chính là nụ hôn đầu đời của tôi!

Bởi vì, tôi là một người hơi cố chấp. Trước đây dù tôi sống có chút buông thả nhưng lại rất khắt khe chuyện tình cảm. Tôi luôn quan niệm người yêu không phải là điều bắt buộc nên không cần ép bản thân vào bất

kỳ mối quan hệ miễn cưỡng nào. Tôi đã thắng thường cự tuyệt tất cả những anh chàng theo đuổi chỉ vì tôi không cảm thấy rung động, như Vinh là ví dụ điển hình. Sự thắng thần giúp tôi không bị tai tiếng, gièm pha nhưng mặt khác, người ta lại đồn rằng tôi thực ra không thích đàn ông, chỉ thích phụ nữ. Đây chính là nguồn cơn dẫn đến ý tưởng về câu chuyện kỳ quặc tôi kể ra với bác Kim khi tìm cách đến nhà Phong làm việc.

- Đồng tính mà hôn đàn ông cũng đổ mặt sao? – Giọng hấn đượm vẻ giễu cợt, hơi thở của hấn phả vào tai tôi nóng bỏng nhưng bỗng chốc làm toàn thân tôi lạnh buốt.

Nếu không vì giữ thể diện cho Phong trước mặt bạn bè, tôi đã hất cả cốc nước vào mặt hấn. Sự bối rối vừa xong biến mất tăm mất tích.

- Đổ mặt vì ngạt thở. – Tôi đáp lại với giọng chua ngoa nhất có thể. – Đã tới hai tuần anh không đánh răng chưa?

- ...

Thật ra mỗi khi đứng gần Phong tôi đều nghĩ thấy một mùi bạc hà nhẹ tỏa ra từ hơi thở của hấn, và dù ghét hấn hay không tôi vẫn phải thừa nhận là nó rất dễ chịu.

Tối gần một giờ, nhạc bắt đầu xuống dần, các bàn khác đã lục tục kéo nhau ra về. Tôi chuẩn bị đi theo Phong ra thang máy thì ma xui quỷ khiến tôi ngoảnh đầu lại tìm cốc nước. Ánh mắt tôi chạm vào phía góc phòng, một đám người đang đứng lên, tiến ra cửa, cũng là đi về phía chúng tôi, trong đó tôi nhận ra vài người từng tới nhà đòi nợ.

Tôi run rẩy, viễn cảnh bị chặt tay chưa bao giờ gần đến thế.

Chú thích:

[1] Whiteout, blackout: tình trạng ngất hoặc gần ngất, trước mắt trắng xóa (whiteout) hoặc đen (blackout) không nhìn thấy gì, mất ý thức.

[2] Bóng cười (chứa khí N₂O), cần sa / cỏ (cannabis / weeds) là những chất kích thích dạng nhẹ, tác động trực tiếp lên thần kinh nhưng không gây nghiện. Tác dụng của cần sa hay bóng trên mỗi người mỗi khác nhau, tùy vào tình trạng thần kinh, sức khỏe. Cần sa được một số nước như Hà Lan và vài bang ở Mỹ cho phép mua bán và sử dụng. Ở Việt Nam, bóng cười là hợp pháp và được bán công khai rộng rãi còn cần sa thì không.

8. Chương 8: Dưới Ánh Sao

And when no hope was left in sight

On that starry, starry night”

(Vincent – Don McLean)

Đầu óc tôi quay cuồng nghĩ cách thoát hiểm.

May mắn là bọn họ chưa nhìn thấy tôi. Tôi nhớ lại lần thoát khỏi đám thương binh ở trường, bắt giắc liếc qua Phong, lúc này cũng đang nhìn tôi về giục già, nhanh chóng đi tới quyết định...

- Qe...

Tôi ngồi thụp xuống, rũ tóc che kín mặt, tất nhiên tôi không nôn thật, chỉ là tiện trong mồm vẫn còn ngụm nước chưa uống hết thì nhổ ra kèm tiếng gọi “chị Huệ” huyền thoại.

Vừa khéo làm sao, bàn chân Hằng cũng trở tới rất nhanh đúng lúc tôi ngồi xuống, nếu tôi không phun ra ngụm nước thì chắc chắn nó đã đá thẳng vào mặt tôi. Kết quả là chân cô ta hứm trọn, cho dù là nước trắng nhưng cái cảm giác nó mang lại thì chỉ ai trải qua rồi mới thấu hiểu sự kinh hoàng đến mức nào.

- Á Á Á... – Cô nàng hét lên thảm thiết, kèm theo một tràng chữ liên thanh có vần có điệu hấn hoi. – ĐMM
*** ***,

Huy chồm tới xem Hằng bị làm sao, Phong cũng quay lại định xốc nách tôi đứng lên nhưng tôi giả bộ lả đi, gạt tay hắn ra. Tất cả tạo thành một mớ hỗn độn ầm ỉ, đến mức đám an ninh còn phải lượn qua xem có chuyện gì. Qua mớ tóc bù xù đang che mặt, tôi vẫn không bỏ qua nhất cử nhất động của bọn người kia.

Có vẻ như họ không nghi ngờ gì, thậm chí còn chủ động tránh xa bọn tôi.

Cho tới khi cửa thang máy khép lại, tôi mới đứng lên, ung dung vuốt lại tóc tai quần áo.

- Em tỉnh rồi, anh đừng lo. – Tôi cười với Phong rồi quay sang nói với Hằng. – Xin lỗi bạn nhé, mình không cố ý.

- ... – Cô ta vẫn gườm gườm nhìn tôi, khuôn miệng mấp máy chực tuôn ra thêm mấy câu chửi nữa.

- Mình về thôi anh, em thấy hơi mệt. – Tôi ồ ạt ngoắc đầu vào vai Phong. – Với cả anh đền cho Hằng đôi giày hộ em nhé, em làm hỏng mất giày của bạn ấy rồi.

- Ủ, cứ để anh. – Hắn hào phóng gật đầu nhưng bàn tay đang đặt ở eo tôi khẽ vặn một cái đau điếng. Hắn quay sang Hằng thản nhiên đưa cho cô ta tờ một trăm. – Em cầm lấy mà đánh giày, chỗ thừa cứ giữ lại.

Hằng và Huy sầm mặt, đi thẳng ra thang máy nhưng tôi có nghe loáng thoáng mấy món phụ khoa từ mồm Hằng văng lại. Tôi đã nói rồi mà, đàn ông chỉ tử tế với phụ nữ khi còn chưa cảm thôi, hết rồi là phũ không bút nào tả xiết.

- Xin lỗi Thư nhé. – Hưng bỗng nói với tôi, vẻ áy náy. – Thật ra mình không định mời hai người đó, tại Huy nó nghe nói thì cứ đến, chỗ quen biết cả, đâm ra...

- Mày khỏi lo, dù mày có đuổi thì lần sau bọn nó vẫn chường mặt tới thôi. – Giọng Phong đậm vẻ châm biếm.

“Bay ké, lác gốp” là cụm từ để mô tả chính xác những người như Huy và Hằng. Tôi thật không hiểu, vài ly rượu, mấy quả bóng, điều cần hay mẩu tem có gì ghê gớm để phải bất chấp tất cả như vậy. Chắc hẳn họ cũng biết sau lưng người ta nói gì nhưng vẫn cứ tự nhiên tới góp mặt bất cứ cuộc vui nào mặc cho có được mời hay không, miễn là không mất tiền.

Tôi theo Phong xuống dưới nhà, tâm trạng lằng lằng vì lại một lần thoát hiểm. Giờ tôi mới hiểu cái cảm giác phấn khích khi vượt qua ranh giới sống chết, thứ cảm giác không một chất kích thích nào có thể mang lại.

Thế nhưng, tôi không biết rằng mình đã vui mừng quá sớm.

Khi trèo lên xe Phong tôi bỗng thấy gai gai sau gáy mới quay lại, liền mặt đối mặt với đám người kia. Tôi ngay lập tức quay đi nhưng đã quá muộn, hành động đó của tôi ngu ngốc không khác gì con đà điểu cúi đầu xuống cát.

Hai chiếc xe máy chở bốn người bám ngay đằng sau nhưng Phong không để ý, chỉ có lòng tôi nóng như lửa đốt.

- Này, có người đuổi theo mình đấy.

Tôi hét vào tai hắn xong thì lấy chiếc mũ bảo hiểm đang cầm ở tay dùng hết sức bình sinh ném vào một trong hai xe đang đuổi đằng sau. Anh ta hẳn không ngờ tôi lại làm như vậy, tránh không kịp, bị chiếc mũ của tôi đập thẳng vào mặt, loạng quạng ngã lăn ra đường. Cảnh này nếu có ai ghi lại thì chắc tôi sẽ vô cùng nổi tiếng.

- Cô vừa làm gì đấy? – Phong hỏi nhưng vẫn không ngoảnh lại, xe hắn lại không có gương chiếu hậu.

- Ném mũ bảo hiểm, trúng mặt, một xe ngã ra đường rồi.

- ... – Hắn lăm bằm cái gì đó tôi nghe không rõ, rồi hỏi tiếp. – Trông họ như thế nào?

- Mặc quần áo đen, cầm dùi cui dài, trên áo có vạch phản quang. – Tôi nói dối không chớp mắt.

- ĐM, là cơ động. – Lần này thì Phong bật chữ. – Cô có bị điên không?

- Làm sao tôi biết đây là cảnh sát chứ?

- Đồ ngu.

Phong dứt lời rồi tăng tốc, con quái vật gầm lên rồi vọt đi như tên bắn, chiếc xe máy thứ hai chỉ còn có thể hít khói. Lần này tôi mới thực sự thở phào, sau hôm nay tôi thề là dù trời có sập tôi cũng sẽ không rời khỏi nhà nữa.

Trong lúc vội vã, Phong đã rẽ nhầm đường, thế là thay vì về nhà, chúng tôi lại lạc tới Cổ Bi, kết quả là hai đứa chơ vơ trên triền đê giữa đồng không mông quạnh.

- Xuống đi, nghỉ một lát. – Hấn đỗ xe bên vệ đường. – Tôi thấy hơi chóng mặt, giờ cố đi tiếp thì không an toàn.

- Vâng. – Thấy không còn bóng dáng ai bám theo, tôi liền ngoan ngoãn nghe lời. Dù sao hấn cũng đã vừa cứu tôi một mạng.

Triền đê nửa đêm vắng lặng không một bóng người, không có cả đèn đường, bù lại, trên đầu chúng tôi là bầu trời sao lấp lánh trải dài vô cùng vô tận. Tôi và Phong ngồi cạnh nhau, lặng lẽ ngắm sao. Đối với một người sinh ra và lớn lên ở thành phố như tôi, bầu trời sao lung linh thế này là cả một điều kỳ diệu.

- Đẹp quá... – Tôi không nhịn được, cảm khái kêu lên.

- Cô chưa thấy bầu trời sao thế này bao giờ?

- Rất hiếm hoi... – Tôi trả lời mà không kịp suy nghĩ.

- Ừ. – Hấn có vẻ cũng không để tâm, xong lại hỏi tiếp. – Mà tôi nghĩ mãi không ra, tại sao tự nhiên cơ động lại đuổi theo mình?

- Hay vì tôi không đội mũ? – Tôi lí nhí nói, giọng biết lỗi.

- Tại sao? – Dù không nhìn mặt Phong, tôi vẫn nghe ra sự bức tức trong đó.

- Nóng đầu!

- Tôi đến phải giết cô mới hả giận, – Hấn ôm đầu, rít lên. – không hiểu cô ngu bẩm sinh hay do đào tạo?

- Chắc do đào tạo, từ ngày ở gần anh đầu óc tôi cứ ngớ ngẩn kiểu gì đó, đúng là “gần mực thì đen”.

- Lát cô đi bộ về nhé!

- Ấy, tôi chưa nói hết câu, “gần đèn thì rạng”, ý là anh tỏa sáng rực rỡ quá làm tôi chói mắt, đâm ra ngớ ngẩn. – Tôi trơ trên nói, xong giật tay áo hấn hạ giọng. – Nhưng còn anh, sao anh lại phải chạy?

- Cô ném mũ bảo hiểm vào mặt cơ động rồi bảo tôi đứng lại chịu trận à? Với cả... – Tới đây hấn hơi ngập ngừng. – xe không giấy tờ, dễ bị bắt phiền phức lắm.

Tôi suýt phì cười, không ngờ công tử nhà giàu như hấn mà cũng làm trò này. Theo lời ông anh họ tôi thì một chiếc xe không giấy tờ rẻ hơn rất nhiều so với xe có giấy đầy đủ nhưng xác định là nếu để bị bắt thì mất luôn xe, trừ phi nhờ cậy được các mối quan hệ quen biết. Chắc nhà bác Hùng quen biết rộng nên hấn mới dám ung dung chạy con quái vật này như thế vì đến như anh họ tôi tuy không giàu có lắm cũng phải nghiêng răng mua xe chính ngạch.

Chúng tôi cứ thế im lặng, đeo đuổi suy nghĩ riêng. Đây là lần hiếm hoi tôi cảm thấy dễ chịu khi ở bên cạnh hấn.

- Ừm... – Hấn bỗng hắng giọng, phá tan bầu không khí tĩnh lặng. – Thật ra Hằng chưa bao giờ là bạn gái tôi cả.

- Tôi biết...

- Biết cái gì? Ý tôi là cặp kè cũng chưa.

- Anh nói với tôi làm gì? Thanh minh sao?

- Cho là thế đi, tôi không muốn cô nghĩ rằng gu của tôi tệ hại đến vậy.

- Ý anh là cô ta theo đuổi anh mà không được?

- ... - Phong không nói gì nhưng cũng không phản đối, và tôi coi đó là câu trả lời.

Câu chuyện tiếp tục rơi vào thinh không nhưng tôi không hề cảm thấy gượng gạo hay không thoải mái. Tôi còn cho rằng tôi có thể im lặng ngồi cạnh hắn thế này tới sáng. Nhưng hình như khi uống rượu vào ai cũng có nhu cầu nói nhiều hơn bình thường.

- Thật ra hôm nay tôi rất bất ngờ, không nghĩ cô uống rượu tốt như vậy. - Phong lại lên tiếng.

- Vâng, dân miền núi uống rượu tốt là bình thường mà. - Tôi bình thản trả lời.

- Thế à? - Hắn cười nhẹ. - Dân miền núi cũng thổi bóng và hút cần tốt thế sao?

- Tôi có biết gì đâu, anh bảo tôi dùng thì tôi dùng thôi.

- Tôi bảo cô làm gì cô cũng làm?

- Tùy cái chứ. Ví dụ như anh bảo tôi hít trắng hay tiêm chích thì tất nhiên tôi không làm rồi. - Tôi nói xong làm bộ tò mò quay ra hỏi hắn. - Anh có hít trắng không đấy?

- Đây, tôi chơi bởi không có nghĩa tôi là thằng ngu. - Hắn hừ giọng.

- À, anh không nói thì tôi không biết đâu.

- Biết gì?

- Biết anh không phải thằng ngu.

Lần này Phong không dọa nữa, hắn đưa tay lên bóp cổ tôi thật.

- Ấc ặc... - Mặc dù biết là hắn đùa nhưng bị bóp cổ không thoải mái chút nào cả, tôi liền la lớn, đưa tay chỉ lên trời - A, sao băng kìa.

- Đâu? - Hắn buông tôi ra, ngoảnh theo hướng tay tôi chỉ.

- Không phải, tôi nhìn nhầm. - Tôi bật cười. - Anh tìm sao băng vì muốn ước gì sao?

- ... - Phong buông người nằm xuống cỏ, lâu thật lâu mới lên tiếng. - Tôi không có gì để ước hết.

Tôi hơi ngạc nhiên, giọng nói của hắn không bốn cột như bình thường mà có gì đó nặng nề, pha lẫn mệt mỏi và cam chịu.

- Không một điều gì?

- Ủ... Còn cô?

- Tôi? - Tôi hiện giờ chỉ ước có đủ tiền trả nợ để thoát khỏi cảnh suốt ngày phải chạy trốn, nói dối thế này, sau là cả nhà đoàn tụ và quay lại trường học nốt. Nhưng ước mơ đó có thể nói ra với hắn sao? - Tôi không có ước mơ gì hết.

- Thế thì cô cũng thật bất hạnh. - Lần này tôi nghe rõ sự cay đắng trong đó.

- Tôi thì bất hạnh rõ rồi. - Tôi nhún vai.

- Sao không nói nốt câu đi? - Phong cười châm biếm, nhái giọng điệu của tôi. - Tôi thì bất hạnh rõ rồi, đâu sướng được như anh, cả ngày chỉ có ăn và chơi, chả có gì phải lo nghĩ?

- Tôi không hề có ý như vậy. - Tôi nghiêm túc nói. - Cuộc sống mỗi người mỗi khác, ai chẳng có nỗi buồn khổ riêng? Cái kiểu thấy nỗi buồn của mình lớn hơn tất cả mọi người là một suy nghĩ rất ích kỷ.

- Lần đầu có người nói thế với tôi đấy. - Hắn khẽ cười. - Thật ra, ngày bé tôi cũng có ước mơ.

- Ước mơ làm nhạc sĩ?

- Không, ai bảo cô thế?

- Vì anh chơi đàn rất hay. - Cái này tôi nói thật.

- Tôi thích âm nhạc nhưng không đam mê, cũng chưa từng có ý định theo chuyên nghiệp. Thực ra hồi xưa tôi mơ ước làm họa sỹ.

- Thế sao anh không học họa? Học kinh tế làm gì? – Tôi nhớ lại bức vẽ Songoku trước đây, cảm thấy ước mơ đó không phải quá xa vời đối với hẳn.

- Tôi không có năng khiếu. – Hẳn chưa chất nói. – Hay đúng hơn là các thầy dạy tôi nói như vậy. Tất cả bọn họ đều một mực nói tôi không có khả năng và thành thật khuyên tôi từ bỏ ý định theo con đường chuyên nghiệp. Mà cô biết đấy, đối với một đứa trẻ thì thầy giáo luôn là một kiểu thần tượng, nói gì cũng là chân lý. Đến tận ngày hôm nay, những lời của các thầy vẫn còn vang vọng trong đầu tôi.

- Thật vô lý, tôi chưa từng thấy ai lại nói với học sinh như thế. Tôi không có chuyên môn để nhận xét anh có năng khiếu hay không nhưng tôi thấy các thầy nói kiểu đó là vô trách nhiệm.

- Rất lâu sau này tôi mới biết, lý do đơn giản thôi, vì các thầy nghèo, còn mẹ tôi có rất nhiều tiền...

Tôi vỡ lẽ, trong lòng trào lên một cảm giác xót xa mơ hồ. Tôi đã hiểu vì sao hôm đó Phong lại phản ứng dữ dội đến thế khi tôi chìa ra tờ tranh vẽ ngày còn nhỏ của hẳn. Hình ảnh bác Hà dịu dàng chợt hiện ra trong đầu tôi, một người vợ tận tụy, một người mẹ hết lòng. Tôi không phán xét những gì bà làm bởi tôi không sống trong gia đình này, tôi chỉ tự hỏi bà có biết hay nói chính xác hơn là có quan tâm tới việc đứa con mình dứt ruột để ra đã cảm thấy thế nào không.

- Nhà anh còn có anh Vũ kia mà? Tại sao lại bắt ép anh phải đi con đường anh không muốn?

- Vì bố mẹ tôi muốn đầu tư thêm lĩnh vực khác, một mình Vũ lo không xuể, với cả họ cho rằng họa sỹ suốt ngày chỉ mộng mơ vớ vẩn, vô tích sự.

- Và tới khi phát hiện ra, anh phản ứng lại bằng việc chơi bởi quây phá?

- ...

- Bằng chính tiền của bố mẹ anh? – Mặc dù tôi không cố ý nhưng khi nói những lời này giọng tôi lại đầy mỉa mai.

- Cô có ý gì?

Nếu bình thường thì tôi đã im lặng không nói nữa, nhưng hơi rượu còn trong người khiến tôi trở nên cởi mở hơn rất nhiều, lời lẽ cứ thế tuôn ra trước khi tôi kịp dừng bản thân lại.

- Anh không thấy mình rất khổ sao? Dù có thế nào cũng nên sống cho mình, thay vì nhìn mặt người khác chứ?

- Nhìn mặt người khác?

- Anh giống như một đứa trẻ hờn giận vậy. Mẹ anh ép anh đi theo con đường của bà, anh không thích nhưng lại không kiên định với con đường mình muốn. Trong lòng anh vẫn oán giận, tôi tự hỏi anh chơi bởi quây phá vì anh thật sự muốn hay chỉ để chọc giận bố mẹ anh? Nếu giờ bố mẹ anh không còn quan tâm, mặc anh muốn quây tới đâu thì quây, thì anh có cảm thấy mọi thứ trở nên vô nghĩa không?

- Im đi! – Phong đột nhiên đổi giọng, gắt lên.

- Tôi im hay không thì cũng đâu thay đổi được điều gì. Giờ anh lớn rồi, bố mẹ anh đâu còn quản lý được anh nữa, anh mới chính là người lựa chọn việc tiếp tục oán hận, hay là...

- Hay là gì?

- Phụ thuộc kinh tế nên không có khả năng phản kháng? – Tôi liếc mắt về chiếc Ducati đắt tiền, thờ ơ buông một câu.

Phong không đáp lời, thay vào đó nắm chặt lấy tay tôi lôi ra xe. Bàn tay hẳn vừa lạnh vừa cứng như thép nguội siết chặt khiến tôi nhăn mặt vì đau. Tới lúc này tôi mới hối hận vì sự lấm mồm không đúng chỗ của mình thì đã quá muộn.

- Tôi không cần một con osin đây khôn! – Lời nói của hắn hẳn học nhưng tôi cảm tưởng như hắn đang nói với bản thân nhiều hơn là với tôi.

- ...

Suốt quãng đường về Phong không nói thêm câu nào, tôi cũng im lặng nhưng lần này là sự im lặng nặng nề.

Thật ra tôi không cố ý chỉ trích Phong, ngược lại còn có phần thông cảm với hắn. Hắn, cũng như tôi trước kia, sinh ra trong sung túc đầy đủ, nhưng chính điều đó lại tước đi của chúng tôi động lực phấn đấu cũng như định hướng khi bước vào đời. Tôi vốn không có năng khiếu hay đam mê nào đặc biệt nên khi bố mẹ muốn tôi nối nghiệp tôi liền vâng dạ nghe theo, và trong chừng mực nào đó, Phong còn kém may mắn hơn tôi vì hắn biết mình muốn gì nhưng lại bị tước đi ước mơ duy nhất đó. Có điều, dù là thông cảm nhưng tôi không thích cái cách hắn để bản thân chìm trong bế tắc như thế.

Tuy vậy, đôi khi thuốc đắng chưa chắc đã già được tật, ngược lại còn mang đến tác dụng phụ.

.....

Chúng tôi về đến nhà thì đã gần bốn giờ sáng.

Tôi suýt đánh rơi điện thoại trên tay khi thấy Vũ đang ngồi ngay ngắn trong phòng khách, trước mặt máy tính vẫn đang mở.

- Hai đứa đi đâu giờ mới về? – Lần đầu tiên tôi nghe thấy trong giọng của anh có gì đó không hài lòng.

- Em đưa Thư đi sinh nhật bạn. – Phong thủng thẳng nói.

Vũ nhìn tôi một lượt từ đầu tới chân, ánh mắt anh dừng lại lâu hơn ở những vết cỏ bám trên váy.

- Bọn em bị lạc đường, Phong thấy chóng mặt phải dừng lại nghỉ trên đê nên mới về muộn ạ. – Tôi vội thanh minh, mặc dù nói xong tôi thấy mình giống như “có tật giật mình”.

- Anh không phải nghĩ gì, hôm nay nhóm em thiếu người nên em mới nhờ Thư đi cùng, chưa nói tới chuyện cô ấy đồng tính thì bản thân em cũng có giới hạn của mình, em không ăn tạp đến thế. – Phong nhếch mép, độc địa nói.

- Nho còn xanh lắm... – Tôi băng quơ.

- Cô...

- Đủ rồi, mày lên đi ngủ đi. – Vũ nói rồi quay sang tôi. – Thư lấy cho anh cốc nước đá.

Tôi y lời vào làm, trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. Tôi không thích rắc rối hay hiểu lầm, tôi không muốn bất cứ ai có ý nghĩ tôi đang cố gắng len chân vào gia đình này. Thế nhưng, rõ ràng một điều là càng cố biện bạch thì càng gây thêm nghi ngờ mà thôi.

Lúc tôi bưng cốc nước ra, định đặt trên bàn và đi luôn thì Vũ ra hiệu cho tôi ngồi xuống gần anh rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Hôm nay hai đứa đi đâu vậy? Anh gọi mà không được.

- Em xin lỗi, điện thoại của em hết pin. – Tôi giơ lên cái điện thoại màn hình tối đen. – Phong nhờ em cùng đi dự sinh nhật vì anh ấy không có ai khác.

- Nó không có ai khác? – Vũ nhếch mép, một nụ cười châm biếm thoáng qua nhưng rất nhanh về lại bình thường. – Em đã uống rượu đúng không? Có phải Phong ép em không?

- Không ạ, không ai ép em hết. Anh đừng lo, tửu lượng của em rất tốt.

- Có đúng là em muốn đi với Phong không?

- Em... – Tôi ngẫm nghĩ một chút, lẽ nào lại nói thẳng ra rằng vốn tôi không hề muốn ra khỏi nhà, tất cả chỉ vì vị khách đáng kính của anh ta mà tôi phải lánh mặt như vậy? – Anh biết đấy, em vốn ở quê, xuống thành phố thấy cái gì cũng lạ lắm nên khi Phong rủ đi em cũng muốn đi một lần cho biết.

- Anh hiểu. – Tại sao cái nét mặt của người “hiếu” chuyện nó lại nặng nề thế kia? – Anh chỉ muốn nói là nếu em có gì không thoải mái có thể nói với anh.

- Vâng ạ, em cảm ơn anh. – Tôi cúi đầu nói nhỏ dù trong lòng chỉ thấy rất buồn cười. Anh ta sẽ làm gì nếu tôi không thoải mái? Cho tôi tiền hay cấm Phong “dụ dỗ” tôi đi theo hần?

Tôi mơ hồ cảm thấy bản thân đang vướng vào những rắc rối lớn, lớn hơn mức mình có thể giải quyết.

9. Chương 9: Bệnh Từ Miệng Vào, Họa Từ Miệng Ra

“We first make our habits, and then our habits make us.” – John Dryden

Sau lần đi sinh nhật cùng Phong, mọi việc trở lại như bình thường, hoặc ít ra là tôi cố tự thuyết phục bản thân như vậy.

Nhưng có người khác lại không cùng suy nghĩ với tôi.

Mấy ngày gần đây thỉnh thoảng tôi bắt gặp Phong nhìn mình bằng ánh mắt rất kỳ lạ, và tất nhiên tôi không huyền hoặc bản thân cái kỳ lạ đó thành “say mê”, “đắm đuối” hay “yêu thương”. Cái nhìn của hần làm tôi thấy bất an nhưng không thể hỏi thẳng là hần đang nghĩ cái gì.

Tôi không phải thắc mắc lâu.

Một hôm, chỉ có tôi và Phong ở nhà. Sau bữa trưa tôi với tay lấy quả chuối, bẻ làm đôi rồi lần lượt ăn từng nửa một.

- Thưa này, – Phong bỗng cười nhẹ. – cô có biết là để tìm hiểu về một con người thì chỉ cần quan sát thói quen của người đó không?

- Vậy sao? – Tôi thờ ơ trả lời.

- Đúng thế, chẳng hạn như thói quen bẻ chuối làm đôi khi ăn, ngoài dân Hà Nội ra tôi chưa thấy ai làm thế cả.

- Vâng, mẹ tôi vốn gốc Hà Nội, tôi kể với anh rồi mà. – Tôi trả lời không nao núng.

- Ừ, cô có kể. – Giọng hần thản nhiên nhưng lại chứa đựng gì đó sâu xa. – Mẹ cô cũng dạy cô cách rắc muối lên tay và cắn chanh khi uống Tequila?

- Tôi bắt chước mọi người. – Tôi bình tĩnh nói dù trong lòng rất ân hận vì sự bất cẩn của mình. Tối hôm đó tôi hơi say nên đã sơ suất.

- Cô đang cố thanh minh điều gì vậy?

- Anh buồn cười nhỉ, anh hỏi thì tôi trả lời thôi.

- Chứ không phải cô có gì đó giấu giếm sao? – Lần này thì ánh mắt hần nhìn tôi đầy thú vị giống như con mèo đã vờn con chuột vào góc tường. Hần chồm người dậy, một tay vươn qua bàn ăn vén lọn tóc rơi trên mặt tôi, rồi nhẹ nhàng nói. – Không cần cố giấu nữa đâu “tiểu” Thư ạ.

Tôi giật mình, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, vẻ bình thản cũng biến mất.

- Anh nói gì vậy? – Tôi vẫn hi vọng hần chỉ vô tình nói vậy thôi.

- Nói về một gia đình mà tôi tình cờ biết được. Hai vợ chồng tên là Lê Trung Quân và Nguyễn Thị Lệ Thủy, chủ công ty cung ứng vật tư Quân Thủy nhưng giờ đã giải thể. Họ có hai người con tên Lê Anh Thư và Lê Anh Duy. Cô nghe có thấy quen không?

- Không quen! – Tôi thêm một lần giống con đà điểu rúc đầu xuống cát, mồm cố nói cứng dù mồ hôi đã rịn sau gáy. Tim tôi chắc giờ phải đập tới 150 nhịp một phút.

- Thế để tôi kể tiếp. – Hấn chậm rãi nói, ngữ điệu đều đều nhưng không giấu được chút đắc ý trong đó. – Hai vợ chồng vốn là những doanh nhân có tài và khá nhanh nhạy, đáng tiếc do điều kiện ngoại cảnh mà công việc làm ăn sa sút, ông Quân lại vướng vào cờ bạc nên gia đình phá sản, nợ nần ngập đầu. Cuối cùng hai vợ chồng cùng cậu con trai bỏ trốn ra nước ngoài, để lại cô con gái một mình xoay xở ở Hà Nội. Nghe nói để trốn chạy đám chủ nợ, cô này đã xin đi làm giúp việc. Giờ thì thấy quen chưa?

- Vì sao anh biết? – Tôi nhắc hai bàn tay đang che mặt ra, yếu ớt hỏi hấn.

- Tôi nói rồi, từ những thói quen nhỏ nhất. Cô có thể diễn một lúc nhưng những thói quen thì không che giấu được mãi, từ lời nói, hành động và cả lối suy nghĩ đều phản ánh rõ nét con người cô.

- ...

- Thử nhìn quanh nhà xem, tôi không tin có ai có thể sắp xếp căn nhà gọn gàng ngăn nắp như thế này nếu không có đầu óc tổ chức tốt. Ngày thường cô trầm mặc ít nói, – Hấn bỗng cười nhẹ. – nhưng đã mở mồm ra là toàn những câu rất khó chịu, đặc biệt lúc say thì nói càng khó nghe hơn. Với cả, cẩn thận tối đầu cũng có sơ hở thôi, chẳng hạn như người miền núi mà lặng người ngắm sao thì có vẻ không hợp lý mấy nhỉ.

- Chỉ có thể thôi?

- Chỉ cần thế thôi là thừa để tôi nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì tôi sẽ tìm tới tận gốc rễ.

- ...

Tôi ủ rũ cúi đầu. Sao tôi có thể dễ dàng quên được Phong là em ruột của Vũ, con đẻ của bác Hùng? Hấn chơi bời, bất cần, thô lỗ nhưng chắc chắn không phải thằng ngu. Tôi cẩn thận trước mặt hai bác và Vũ bao nhiêu thì lại khinh suất trước hấn bấy nhiêu. Đúng là “họa từ miệng ra”, nếu tôi không nói toàn lời cay độc với hấn thì có lẽ giờ này vẫn còn yên ổn. Trong đầu tôi đã hiện ra viễn cảnh tương lai tăm tối của việc tiếp tục phải trốn chạy và những giấc ngủ hàng đêm không bao giờ còn yên ổn.

- Anh nói đúng hết, tôi xin lỗi vì đã nói dối quá nhiều nhưng tôi không có ý đồ xấu. – Tôi buồn bã nói.

- Không có ý xấu? – Phong cười khẩy. – Cô có biết chứa chấp con nợ như cô nguy hiểm thế nào không?

- Chủ nợ đâu phải quái vật? Kể cả có mò được vào đây thì họ cũng chỉ tìm tôi thôi, ai dám động vào gia đình anh?

Phong nhướng mày, tôi liền im bặt.

- Hôm trước trên The Bank cô giả vờ nôn đúng không?

- Ủ, hôm đó tôi nhận ra mấy người quen cũ.

- Cũng là người đã đuổi theo chúng ta?

- Đúng thế. – Tôi nói rồi gượng cười. – Giờ tôi mới có thể cảm ơn anh hôm đó đã cứu tôi.

- Vì sao hôm đó cô lại đi cùng tôi? Lúc đầu cô nhất định từ chối kia mà?

- Anh Vinh là người quen của gia đình tôi...

- À, tôi hiểu rồi. – Mắt hấn bỗng ánh lên một tia thú vị. – Hình như Vinh rất thích cô? Tôi có nghe nói Vinh thích một cô gái nào đó, nhưng không ngờ lại là cô.

-... – Tôi không trả lời nhưng mặt đành lại.

- Điều kiện của anh ta cũng không tồi, vì sao cô lại từ chối?

- Tôi đồng tính mà, anh quên à? – Tôi thản nhiên nói. – Anh tìm hiểu về tôi thì chắc cũng biết rồi.

- Thật sao?

Phong bỗng đứng lên, đi vòng sang chỗ tôi, một tay giữ lấy cằm tôi, nâng khuôn mặt tôi lên để tôi nhìn thẳng vào mắt hấn.

- Tôi biết cách chắt lọc những thông tin nhằm níu không giá trị. – Hình bóng tôi bé nhỏ phản chiếu trong đôi mắt hắn. Giọng hắn trầm khàn, mang theo chút âm hiểm khiến tôi gai người. – Muốn biết chính xác thì không thiếu cách thử.

Phong nói rồi áp sát vào tôi hơn, đến mức tôi có thể nhìn thấy mí mắt hơi rung lên của hắn. Một cảm giác bồn loạn chưa từng có xuất hiện trong tôi, khiến chân tay tôi bỗng trở nên thừa thãi, mọi lý trí ngày thường bay biến sạch sẽ. Tôi vừa hoảng sợ vì không biết hắn định làm gì, vừa bối rối vì không biết mình nên làm gì.

- Thư... – Phong gọi tên tôi bằng một giọng mơ hồ, hai mắt nhìn tôi như muốn thôi miên.

Tôi hơi ngả người ra sau, bàn tay chạm vào cốc nước lạnh khiến tôi tỉnh táo hơn một chút, và trước khi kịp suy nghĩ kỹ, tôi cầm cốc nước đặt thẳng lên đầu hắn.

- Cô... – Phong gầm lên, vẻ mơ màng kia biến mất tăm. Nước khiến mái tóc vuốt keo tử tế của hắn rũ ra, từng giọt nước chảy dài xuống cổ, cảnh tượng hết sức hài hước.

Tôi biết lần này tôi tiêu thật rồi. Thật ra tôi đã định năn nỉ cầu xin Phong giữ cho tôi bí mật này để tôi có thể tiếp tục yên ổn ẩn náu ở đây nhưng giờ đã quá trễ. Dựa trên tính cách của hắn cộng với những lần tôi gây chuyện với hắn trước đây, sẽ chẳng đời nào hắn để yên cho tôi. Nếu đã biết trước mọi nỗ lực là vô ích thì tôi quyết không hạ mình làm gì nữa. Hắn ngược lại cũng gây ra không ít thù oán với tôi kia mà.

- Anh tỉnh táo chưa? – Tôi chớp mắt mấy cái, lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày, cố nặn ra nụ cười giễu. – Lần sau đừng làm thế nữa, trông khiếp lắm, dù gái hay trai, cong hay thẳng mà nhìn thấy anh như vừa xong cũng chạy mất tích.

Nói rồi mặc cho hắn mặt mũi sầm sì đứng như trời trồng, tôi bỏ lên nhà.

.....

Cả đêm hôm đó tôi không ngủ được.

Cuối cùng khi trời gần sáng tôi trở dậy, thu xếp đồ đạc và viết một phong thư dài, kể hết mọi chuyện đồng thời cảm ơn hai bác đã giúp đỡ tôi thời gian vừa qua. Đằng nào cũng sẽ bị đuổi, chẳng bằng tôi tự ra đi trước, có lẽ còn vớt vát được chút tôn trọng và quý mến.

Tôi khệ nệ bê đồng đồ xuống, đang loay hoay tìm chỗ đặt bức thư thì tiếng Phong vang lên ngay sau lưng:

- Cô làm gì đó?

- Tôi đi đây, cho tôi gửi lời chào hai bác và anh Vũ. – Tôi nở nụ cười thân thiện, mọi ân oán giữa tôi với Phong đến đây là chấm dứt, trong lòng tôi hoàn toàn nhẹ nhõm.

- Vì sao? – Hắn liếc bức thư tôi đang cầm trên tay, nhíu mày hỏi.

Tôi tròn mắt nhìn hắn, có phải sáng sớm máu lên não chậm hơn bình thường không mà hắn lại hỏi tôi một câu thừa thãi như vậy?

- Anh nghĩ tôi có lựa chọn khác không?

- Đi khỏi đây rồi cô sẽ làm gì?

- Tôi quay về nhà trọ cũ và tìm việc làm khác.

- Không còn sợ chủ nợ sao?

- Sợ chứ nhưng tôi hết cách rồi, thôi thì tùy hên xui. – Tôi nhún vai. – Với cả bố tôi mới là con nợ chứ đâu phải tôi, ông lại chẳng ở đây, chủ nợ có giết tôi cũng không ra tiền.

- Cô ngây thơ quá. – Hắn cười nhẹ. – Dù bố cô là con nợ nhưng ông đã chạy mất, chúng sẽ có cách ép cô cho ra tiền.

- Ví dụ?

- Chặt tay hơi xưa rồi, bán cô thì không ai mua. – Hấn nhìn tôi từ đầu tới chân vẻ chế giễu. – Nhưng xẻ ra lại là chuyện khác. Tim, gan, thận, mật, giác mạc, máu đều có thể bán với giá cao.
- Anh đừng dọa tôi, tôi không tin có chuyện vi phạm pháp luật ngang nhiên như vậy. – Tôi cố nói cứng nhưng mặt đã hơi tái đi.
- Dốt còn thích tỏ vẻ, cô nói chuyện cứ như người ở trên rớt xuống. Pháp luật nào ở Việt Nam cho phép cờ bạc mà bố cô cờ bạc được suốt thời gian dài tới mức phá sản? – Phong cười khẩy. – Cô tưởng gia đình tôi chỉ chuyên doanh vàng bạc mà được như ngày nay hả?
- ...
- Ngày xưa gia đình tôi cũng cho vay nặng lãi nên tôi có biết chút ít về các phương thức đòi tiền.
- ... – Tôi méo mặt. Hấn không ép tôi đến đường cùng thì có lỗi với lương tâm sao?
- Thật ra thì cô làm việc không tệ lắm, giờ nhà tôi kiếm người mới lại mất công đào tạo, nên tốt nhất là cô ở lại đi, tôi chưa hề nói là sẽ tố cáo cô. – Hấn vói tay giật lá thư trên tay tôi, đọc qua một lượt rồi xé vụn.
- Cô viết nghe có vẻ hay, đọc thấy rõ đáng thương nhưng mà thật ra nếu tôi không nói toạc ra mọi chuyện thì chắc cô vẫn ung dung vui vẻ lắm, có maybe gì hối hận vì đã lừa dối cả nhà tôi đâu.
- ... – Lần đầu tôi chịu để Phong lấn lướt bởi những gì hấn nói tuy có khó nghe nhưng đều là sự thật.
- Từ giờ cứ xử biết điều hơn một chút là được. – Hấn khoát tay cười nhưng mắt lóe lên tia đe dọa. – Thôi cô mang đồ lên nhà đi, không Vũ dậy bây giờ lại mất công giải thích, tôi không xách hộ đâu mà đứng ỳ ra đó.
- Phong này, anh đâu cần cố tỏ ra đáng ghét như vậy. – Tôi cảm kích nhìn hấn. Dù hấn có độc mồm, tôi vẫn biết là hấn đang giúp đỡ tôi.
- ... – Hấn nhìn tôi vẻ không hiểu.
- Bởi vì nội mặt anh thôi đã đủ đáng ghét lắm rồi!

.....

Từ sau khi Phong biết bí mật của tôi, tôi có phần cảm thấy thoải mái hơn. Hấn đã không có ý tố giác thì chỉ cần tôi biết điều một chút hấn sẽ không có chuyện gì.

- Cô học năm mấy rồi?
 - Năm thứ tư, tôi còn nửa năm nữa là tốt nghiệp.
 - Thế thì mấy môn năm nhất, năm hai cô phải rành lắm nhỉ. – Phong nheo mắt nhìn tôi.
 - Cũng bình thường, tôi chưa bao giờ là sinh viên xuất sắc cả. – Tôi cảnh giác nói, trực giác mách bảo tôi có điều bất thường. Ở gần Phong lâu ngày tôi đã luyện được khả năng đánh hơi nguy hiểm từ xa.
 - Tôi đang nợ mấy bài luận, cô làm giùm tôi đi, dù sao chúng ta cũng học cùng ngành.
 - Tôi...
 - Đấy không phải là câu hỏi đâu! – Hấn thản nhiên nói rồi quảng cho tôi một chồng tài liệu.
- “Mấy bài luận” của hấn bao gồm kinh tế vi mô, vĩ mô, marketing và một cơ sở môn năm thứ hai, có lẽ nhà trường nợ nần gì gia đình hấn nên hấn mới chưa bị đuổi học. May mắn là tôi đã học qua nên không tốn quá nhiều thời gian viết bài cho hấn, thay vào đó tôi chỉ cần lấy mấy bài tập cũ của mình dịch ra tiếng Việt là xong. Trường hấn không sử dụng Turnitin [1], hơn nữa mấy bài kia của tôi điểm cũng không phải cao nên chắc sẽ không có vấn đề gì.
- Pha cho tôi cốc nước chanh. – Phong vừa duyệt đồng bài luận của tôi vừa cao giọng ra lệnh.
- Tôi lẳng lặng làm theo, chỉ cần hấn không đòi hỏi quá đáng thì tôi đều ngoan ngoãn nghe lời.
- Giờ tôi mới hiểu làm vua sướng thế nào. – Hấn híp mắt cười sau khi uống ngụm nước chanh mát lạnh. – Bảo sao ngày xưa người ta sẵn sàng giết nhau vì ngôi báu.

- Anh mà làm vua thì chắc chắn sẽ là một Lê Long Đĩnh thứ hai. – Tôi cười.
 - Là ai? – Hần thần nhiên hỏi làm tôi suýt lặn quay ra nhà. Nếu đốt thì cũng nên có chút gì đó hồi lỗi hay xấu hổ về sự thiếu hiểu biết của bản thân chứ?
 - Ủm, là một vị vua rất vĩ đại trong lịch sử. – Tôi nén cười, nói rất tự nhiên. – Anh google thì biết.
- Nói xong tôi bỏ đi lau nhà, vừa làm vừa huýt sáo một điệu nhạc vui vẻ.
- Á... – Cơn đau đột ngột bên tai khiến tôi hét lên. – Bỏ tôi ra.
 - Cho chừa tật xỏ xiên. – Phong vừa vắn tai tôi vừa găm gừ.
- Trong lúc tôi còn đang giãy giụa để thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của hần trên tai thì cửa bỗng bật mở, hai bác sau chuyển đi dài đã về, tươi cười bước vào nhà. Tôi cứng người, mặt bắt giác nóng lên bởi nhìn vào bọn tôi lúc này, tư thế đang rất... thân mật.
- Tôi lắc đầu, tránh qua Phong rồi tiến về phía cửa:
- Cháu chào hai bác.
 - Ủ, mấy đứa ở nhà khỏe không? – Bác Hà vui vẻ lên tiếng dù tôi cảm thấy ánh mắt bà nhìn tôi thoáng qua chút thắc mắc.
 - Bố, mẹ. – Phong lăm lăm chào rồi ôm hết đồng tài liệu và máy tính bỏ lên nhà.
 - Ồ... – Bác Hùng nhìn theo bóng hần bỗng thốt lên.
 - Gì vậy anh?
 - Lần đầu tiên anh thấy thằng Phong học. – Giọng ông không giấu được ngạc nhiên.
- Tôi âm thầm thở dài, giá ông biết được hần chỉ duyệt lại bài tập do tôi làm thì chắc đã không vui mừng như vậy.
-
- Tôi vốn tưởng một nơi như Vins Riverside sẽ có cuộc sống rất biệt lập, nhà nào biết nhà đó, không ngờ mối quan hệ hàng xóm láng giềng ở đây thân thiết, khăng khít hơn tôi nghĩ nhiều.
- Về được mấy ngày, bác Hà gọi tôi lên phòng, sau một hồi hỏi han mấy chuyện linh tinh trong nhà, bà nhẹ nhàng nói:
- Thư này, bác nghe kể hôm nọ Phong đưa cháu đi chơi đến gần sáng mới về?
 - Dạ vâng. – Tôi gật đầu mà lòng vô cùng hồi hộp. – Hôm đó Phong cần người đi dự sinh nhật cùng mà không có ai nên nhờ cháu ạ.
 - Cháu biết ai kể với bác không? – Bà như không nghe thấy lời phân trần vụng về của tôi.
 - Là Phong hay anh Vũ ạ? – Tôi ngơ ngác.
 - Không, là hàng xóm với bảo vệ kể. – Bà cười nhẹ. – Xung quanh đây họ rất để ý, từ giờ cháu nên cẩn thận một chút. Cháu là người thông minh, chắc cháu hiểu ý bác.
 - Vâng ạ. – Tôi cúi gằm mặt, trong lòng có cả trăm ngàn điều muốn thanh minh nhưng càng nói thì càng chẳng ra gì.
 - Thằng Phong... – Bà nắm tay tôi về thân thiết. – nó là người rất tốt nhưng tính lông bông, bốc đồng, sống không để ý trước sau. Nó luôn thích gì làm nấy mà không nghĩ tới hậu quả.
 - ...
 - Bác lo cho cháu thôi, là con gái mà để mang tiếng thì rất thiệt thòi. Dù cháu có định sau này lấy chồng hay không thì vẫn nên giữ gìn cháu ạ.
 - Vâng, cháu hiểu ạ. – Tôi hơi ngenh lời, rồi dậm đứng lên định bước ra ngoài.

- Cháu đừng kể lại với Phong nhé.

- Vâng ạ, bác đừng lo.

Tất nhiên tôi sẽ không kể lại với Phong, tôi không muốn trở thành cái bung xung trong cuộc chiến của mẹ con họ.

Mặc dù có chút chạnh lòng nhưng tôi không giận bác Hà bởi tôi hiểu bà. Đừng nói là hiện nay, ngay cả trước kia, gia đình tôi cũng chưa chắc đã được coi là tương xứng với gia đình Phong. Thời nay người ta đề cao những tình yêu treó ngoe, vượt qua khoảng cách, rồi phim ảnh nhồi vào đầu khán giả cái thứ “Hoàng tử – Lọ Lem” hết sức nhảm nhí chứ trên thực tế, “môn đăng hộ đối” vẫn là một trong những điều kiện quan trọng của mối quan hệ. Vấn đề không chỉ nằm ở tiền, nó còn liên quan tới nền tảng, suy nghĩ, văn hóa, quan hệ xã hội và vô số thứ khác, chính là tiền đề tạo nên sự thấu hiểu và đồng cảm giữa hai người. Khi tình yêu say đắm thuở ban đầu qua đi, đó mới là những yếu tố cần thiết để duy trì mối quan hệ lâu dài.

Thật may là tôi không có tình ý gì với Phong, ý muốn lợi dụng hắn lại càng không. Chỉ là tôi bắt đầu nhìn hắn bằng con mắt bớt đi phần xét nét nhưng bây giờ, có lẽ đến nhìn cũng không cần nữa rồi.

.....

Chú thích:

[1] Turnitin: Phần mềm kiểm tra bài luận của sinh viên để phát hiện đạo văn.

10. Chương 10: Công Chúa Và Nô Tỳ

“Though we danced for one moment and too soon we had to part

In that wonderful moment, something happened to my heart”

(Changing partners – Patti Page)

Tôi là người biết cân nhắc nặng nhẹ.

Từng lời nói của bác Hà in sâu trong trí óc tôi, nhắc nhở tôi về những giới hạn của mình. Mặc dù giữa tôi với Phong bắt đầu nhen nhúm một chút tình bạn, nhưng nếu buộc phải lựa chọn giữa hai bác và hắn thì hắn sẽ không bao giờ được ưu tiên.

- Mấy bài luận cô viết được 8, 9 hết đấy. – Có hôm tôi đang nấu cơm thì Phong bước vào, hỉ hả nói.

- ...

- Hóa ra cô cũng không dốt lắm, đúng là không nên “trông mặt mà bắt hình dong”. – Hắn cười nham nhở.

- Cứ thế mà phấn đấu nhé.

- Vâng. – Tôi vẫn chăm chú bóc từng củ hành. – Anh cần làm bài nào thì cứ đưa tôi tài liệu là được.

- Này, cô làm sao thế? – Hắn bỗng đổi giọng, dường như trong đó còn có chút bực tức.

- Tôi có sao đâu.

- Từ bao giờ mà tôi nói gì cô cũng ngoan ngoãn nghe theo không một lời phản kháng?

- Từ lúc tôi ý thức được mình cần phải chuyên nghiệp hơn. – Tôi mỉm cười nhưng vẫn không nhìn hắn.

- ...

Phong không nói gì nhưng tôi nghe tiếng tủ lạnh đóng mạnh hơn bình thường. Thời gian gần đây tôi trở nên lịch sự, lạnh nhạt và giữ khoảng cách với Phong. Mặc cho hắn đá thúng đụng nia, khích bác, châm chọc đến thế nào, tôi chỉ mỉm cười lảng đi. Có thể hắn hơi khó chịu nhưng tôi biết rồi dần dần mọi việc sẽ đi vào quỹ đạo như nó vốn dĩ phải thế.

.....
Nhà có khách, một vị khách nữ khá đặc biệt.

Theo lời bác Hà thì bà có một người chị em kết nghĩa rất thân thiết, đến mức còn nhận con gái của nhà đó làm con nuôi. Vì nhà bác Hùng chỉ có hai anh con trai nên khỏi nói cũng biết gia đình quý mến cô con gái nuôi này thế nào.

Người vừa tới cửa, tôi đã sững sờ. Thanh Tú, tên cũng như người, vô cùng thanh thoát nhẹ nhàng, ở cô vừa có nét trẻ trung vừa trưởng thành quý phái. Tú cao hơn tôi, tầm 1m70, chân dài, eo thon, làn da trắng mịn, khuôn mặt đẹp thoát tục với đôi mắt to tròn trong veo, sống mũi cao, môi trái tim đầy đặn.

- Con chào bố mẹ. - Tú vui vẻ chào, tiếng nói trong, ấm vô cùng cuốn hút. Cô hơi khựng lại khi thấy tôi. - Đây là...

- Đây là Thư, giúp việc mới nhà mẹ. - Bác Hà cười nói, ánh mắt nhìn Tú đầy yêu thương. - Lâu lắm con mới đến đây nhé.

- Vâng, đợt vừa rồi con đi công tác nhiều quá ạ, lần này con tới ở nhờ mấy ngày. - Tú giờ ba lô lên lắc nhẹ.

- Yên tâm, Thư xếp phòng cho con rồi.

- Con cảm ơn mẹ, cảm ơn Thư. - Cô thân thiện gật đầu.

Đứng cạnh Tú tôi mới ý thức được mình thảm hại thế nào. Tóc tai xơ xác, tay chân nứt nẻ, da dẻ khô ráp, cử chỉ thì lóng ngóng vụng về, đúng như một con vịt bầu xấu xí bên cạnh thiên nga cao quý. Sau đó tôi mới biết Tú hơn tôi ba tuổi, tốt nghiệp ở Mỹ, hiện làm ở Ernst & Young [1], tuổi còn trẻ như vậy mà đã làm tới Senior 3 [2]. Nhìn Tú và Vũ ngồi cạnh nhau, tôi chỉ có thể ngưỡng mộ sự đẹp đôi của họ, có thể nói là cặp đôi tài sắc vẹn toàn. Trên đời này có những con người hoàn hảo đến thế sao? Ngồi cùng cả gia đình bên bàn ăn, mặc dù cũng học chuyên ngành Quản trị, thực sự tôi không hiểu nổi câu chuyện giữa họ, chỉ lảng máng rằng bác Hùng đang nhờ Tú tư vấn mảng tài chính cho công ty.

- Cô thấy Tú thế nào? - Phong cầm cốc nước đá đứng cạnh tôi hỏi nhỏ lúc tôi đang rửa bát.

- Rất đẹp, rất giỏi.

- Đừng có tự kỷ nhé. - Hấn bỗng buông một câu rất không ăn nhập chủ đề.

- Tại sao tôi phải tự kỷ? - Tôi ngạc nhiên quay ra, thấy hấn đang nhìn tôi nháy mắt cười.

- Không phải cô luôn tự cho bản thân là công chúa trong lốt Lọ Lem sao? Giờ gặp công chúa đúng nghĩa cảm thấy thế nào? Còn gì buồn bằng lòng kiêu hãnh ngấm ngấm bị sút mẻ như thế?

Tôi ghen lời trong giây lát. Có lẽ đây là những câu ác độc nhất mà Phong có thể nói với tôi, dường như việc lột trần những suy nghĩ sâu kín nhất của tôi ra là điều làm hấn vui sướng nhất. Tôi không tới mức như Phong nói nhưng quả thật sâu thẳm trong lòng, tôi luôn coi những gì đang xảy ra là thử thách tôi cần phải vượt qua. Việc hoàn thành tốt công việc mỗi ngày khiến tôi có chút gì đó hài lòng về bản thân, cho tới khi đứng cạnh Tú, tôi bỗng cảm thấy như mọi cố gắng của mình bấy lâu đều rỗng rỗng, bèo bọt. Cảm giác tự ti chưa từng có xuất hiện, lúc đầu chỉ là thoáng qua nhưng những lời của Phong đã khiến nó bám rễ sâu trong lòng tôi, cố cách nào cũng không xua đi được.

- Tôi không nghĩ thế. - Tôi trấn tĩnh lại, chậm rãi nói. - Tôi đâu giỏi giang gì để đặt bản thân cao hơn vị trí hiện tại. Tôi không bằng cấp, không kinh nghiệm, không tiền cũng chẳng có quan hệ, vậy theo anh tôi có thể làm cái gì? Tôi may mắn có bố mẹ anh nhận vào làm chứ không thì xin đi làm lao động phổ thông chưa chắc đã được.

Phong không trả lời, chỉ nhếch mép cười rồi bỏ ra ngoài. Tôi ngồi lại trong bếp pha nước, gọt hoa quả nhưng những lời nói kia vẫn bay trong đầu.

- A...

Cảm giác đau nhói khiến tôi bừng tỉnh, phát hiện ra ngón tay đã bị dao sượt qua từ lúc nào, may vết thương không sâu. Tôi khẽ lắc đầu cười nhẹ, lấy giấy ăn lau qua loa cầm máu rồi tiếp tục gọt xoài. Dù thế nào tôi

cũng phải thỏa hiệp với cảm giác khó chịu này trong lòng nếu không muốn tự làm khổ bản thân. Cuộc sống mỗi người mỗi khác, thay vì ghen tị, mơ mộng với “con nhà người ta” thì tập trung vào công việc của mình có lẽ là giải pháp tốt nhất.

Lúc tôi bưng đĩa hoa quả và bình nước ra thì hai bác đã lên nhà, trong phòng khách chỉ còn ba người đang vui vẻ nói chuyện phiếm.

- Em ngồi đây chơi, thanh niên gì mà ngủ sớm thế. – Tú mỉm cười thân thiện nín thở lại khi tôi định lên nhà sau khi đặt đồ xuống bàn. – Em bao nhiêu tuổi rồi Thư?

- Em hai hai ạ.

- Quê em ở đâu?

- Quê ở Hà Giang, chưa học hết cấp hai, đã thế lại còn đồng tính, chị cứ cẩn thận kéo cô ấy thích chị đấy. – Phong đứng bên cười khẩy, giọng hết sức mỉa mai.

- Đồng tính thì sao chứ? – Tú khẽ lườm Phong rồi vui vẻ nói với tôi. – Chị nhiều bạn đồng tính lắm.

Tôi gượng gạo cười, không biết trả lời sao cho phải. Một bầu không khí im lặng bỗng bao trùm, có lẽ sự có mặt của tôi khiến mọi người không còn tự nhiên. Phải thôi, tôi là người hoàn toàn xa lạ trong khi ba người bọn họ vốn thân thiết như anh em từ nhỏ.

Tú bước tới đầu đĩa, thay chiếc đĩa mới, một bản nhạc Waltz ngọt ngào vang lên.

- Có ai muốn nhảy không? – Cô nhìn xung quanh một lượt, ánh mắt dừng ở Vũ một tích tắc rồi bước tới kéo tay Phong. – Cậu ra nhảy với chị.

Nếu Tú và Vũ ở cạnh nhau toát ra sự xứng đôi hoàn mỹ thì khi Tú đứng cạnh Phong lại có gì đó tươi tắn, tràn đầy sức sống. Về phóng khoáng của hắn là sự bổ sung hoàn chỉnh cho nét thanh cao của cô.

Tôi say sưa nhìn những bước nhảy điệu nghệ của hai người, tự thấy xấu hổ cho bản thân. Tôi có thể nhảy tự do khá tốt nhưng nhảy cổ điển thì trật trật học mãi không xong. Trước đây trường tôi có dạy nhảy cổ điển, và dù rất cố gắng, câu nhận xét duy nhất của Tuấn dành cho tôi luôn là “Nhìn mày nhảy giống đầu bò”.

- Em có muốn ra nhảy không? – Vũ bỗng đến gần tôi hỏi.

- Em không biết nhảy.

- Đi ra đây, anh hướng dẫn.

Nói rồi mặc tôi có đồng ý hay không, anh nắm tay tôi kéo ra giữa phòng.

- Em thả lỏng cơ thể ra, bước theo anh là được. – Vũ nhẹ nhàng hướng dẫn.

Nhờ tôi từng được học chút ít, cộng với những bước chân vững chãi của Vũ, tôi cũng gượng theo được. Lúc xoay người, tôi vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Tú liếc qua.

- Có phải anh... – Tôi bối rối thì thầm, không biết nói sao cho phải.

- Anh làm sao?

- Anh muốn làm chị Tú ghen phải không? – Tiếng tôi nhỏ như muỗi, tự cảm thấy bản thân thật thảm hại. Tú sẽ hạ mình để mà ghen với tôi ư? – Em nghĩ anh chọn nhầm người làm việc này rồi.

- Em nghĩ anh đang muốn chọc Tú à? – Vũ cười nhẹ, ghé tai tôi nói nhỏ. – Đúng đấy, em giúp anh nhé.

- Dạ...?

Vũ bỗng ôm sát lấy tôi, cuốn tôi theo anh, không cho tôi cả cơ hội phản kháng. Tim tôi đập mạnh, mặt đã hơi nóng lên. Vũ giống như chàng hoàng tử bước ra từ cổ tích, từ khuôn mặt, dáng vóc cho tới những cử chỉ bình thường nhất đều vô cùng cuốn hút, đồng thời lại toát ra uy lực vô hình. Còn tôi, bên cạnh anh thế này không khác gì tỷ nữ, một sự thay thế vá vúi đáng thương cho công chúa đang trong tay yêu quái phía bên kia phòng.

Bản nhạc tiếp theo vang lên.

Tôi định về chỗ nhưng Vũ vẫn giữ chặt lấy tôi, không tỏ vẻ gì muốn buông ra. Tôi có thể hiểu anh muốn làm Tú ghen nhưng đâu cần phải diễn sâu đến như vậy?

Cánh tay tôi bỗng bị kéo lại đằng sau.

- Nếu cô muốn nhảy thì tôi có thể hy sinh bản thân giúp cô chứ nhìn anh Vũ nhảy với cô thấy khổ quá. – Phong nghiêm túc nói.

- Ủm, Phong đây rồi, anh ra nhảy với chị Tú đi. – Tôi đẩy nhẹ Vũ.

Tôi định bỏ lên nhà luôn thì phát hiện ra tay tôi vẫn bị hấn giữ. Hấn đưa tay quay mạnh một cái buộc tôi phải xoay người theo, nhưng như tôi đã nói, kỹ thuật của tôi rất tệ nên mất đà, loạng choạng ngã ngửa ra sau.

Lúc tôi chắc mẩm sẽ ngã một cú trời giáng thì nhận ra mình đang nằm gọn trong tay Phong. Hấn cúi xuống nhìn tôi cười rất khà ố:

- Cô đúng là chỉ có thể làm ô-sin thôi.

- Đừng có xúc phạm nghề nghiệp của tôi, không mai tôi xin nghỉ ốm thì anh sẽ phải làm hết các việc.

- Cô có thể nghỉ luôn cũng không ai tiếc đâu.

Phong đỡ tôi đứng lên rồi tiếp tục dẫn tôi bước theo nhạc.

- Cô đừng cúi xuống nhìn theo chân nữa, đã có ai nói với cô là làm thế giống đầu bò chưa?

- Có... – Tôi hơi xấu hổ ngẩng lên. – bạn tôi thường nói như vậy.

Mặc dù chúng tôi từng đi chơi cùng nhau nhưng thực sự thì tôi chưa gần gũi Phong thế này bao giờ. Tay hấn to, ngón tay thon dài, khiến bàn tay tôi nằm lọt thỏm trong đó, trái với ấn tượng của tôi, tay hấn rắn rỏi nhưng rất ấm, không lạnh ngắt như hôm ở bờ đê.

Ai đó đã nói rằng, dây thần kinh ở ngón tay nối thẳng vào tim.

Hình như điều đó không sai.

Cái cảm giác ấm áp, dịu dàng từ đầu ngón tay cứ dần thấm sâu làm tôi hoảng sợ, đây hoàn toàn không phải điều tôi mong đợi từ Phong. Trước khi điệu nhạc kịp kết thúc, tôi rút tay khỏi tay hấn, nói nhỏ:

- Đừng bắt tôi làm trò cười nữa, dừng ở đây được rồi.

Một nỗi chán chường bỗng xâm chiếm lấy tôi, chưa bao giờ tôi thấy bản thân cô đơn, lạc lõng thế này. Tôi không thuộc về thế giới của bọn họ, trong khi thế giới cũ của tôi đã tan biến còn tương lai thì mù mịt. Lúc này đây tôi chỉ muốn gọi điện nói chuyện với bố mẹ, những người thân thiết, hiểu rõ tôi nhất. Hơn bao giờ hết, tôi cần một nơi mà tôi cảm thấy mình thuộc về đó.

Vậy nhưng nếu cứ thế đi lên nhà luôn thì có vẻ hơi bất lịch sự nên tôi đành nán lại, ngắm Vũ và Tú đang ôm nhau quay quanh phòng.

- Không cần nhìn chăm chăm như vậy đâu.

- Họ thật đẹp đôi phải không? – Tôi mỉm cười.

- Cô có vẻ hâm mộ quá nhỉ?

- Đâu chỉ mình tôi? Anh Vũ vừa cao ráo, đẹp trai, vừa giỏi giang, còn chị Tú thì xinh đẹp, duyên dáng, thông minh như vậy, chắc hẳn có rất nhiều người hâm mộ bọn họ.

- Tôi là em ruột Vũ đấy, đừng quên. – Phong lầm bầm.

- ... – Tôi liếc hấn, nhin vào câu nói đã ra tới cửa miệng.

- Muốn nói gì thì nói đi, nhìn cô là biết không có ý gì tử tế rồi.

- Không, tôi chả định nói gì hết. – Tôi nói dối.

Thật ra tôi chỉ muốn nói rằng vợ chồng bác Hùng có Phong là để cân bằng lại chứ không thì thành ra cuộc sống đã ưu ái gia đình này quá mức. Nhưng tôi im lặng vì ý thức được việc cần hạn chế mọi sự tiếp xúc với Phong, kể cả những lời châm chọc.

Tới đây tôi mới để ý ánh mắt Phong cũng đang dõi theo hai người kia, nét mặt có vẻ gì đó không vui. Tôi buột miệng:

- Hình như anh cũng thích chị Tú?

- ... – Phong không trả lời, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên một chút.

Tôi khẽ thở dài, vậy là huynh đệ tương tàn rồi. Lúc này bản nhạc thứ ba bắt đầu vang lên, hai người kia vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại. Nhìn nét mặt rạng ngời hạnh phúc của Tú, tôi hiểu cô đã có câu trả lời, bất giác cảm thấy chút tội nghiệp cho Phong.

- Bỏ cái bộ mặt thiếu não của cô đi. – Phong lườm tôi. – Trông mắt lợc không chịu được.

- ...

Tôi tin rằng đến Phong tôi còn nhịn được thì sau này ra đời tôi sẽ không phải ngán ngại điều gì nữa.

- Tay cô làm sao thế kia? – Hấn bỗng nhìn chăm chăm vết dao cắt còn hơi rớm máu trên tay tôi.

- Tôi vô ý cắt vào tay, nhẹ thôi, không vấn đề gì.

Phong không nói gì, đứng lên đi ra tủ thuốc rồi quay lại với băng cá nhân, bông và Betadine.

- Chỉ sưng nhẹ thôi mà, không cần đâu... – Tôi lúng túng.

Hấn dường như không để lời nói của tôi vào tai, lăm lè sát trùng rồi lấy băng cá nhân băng lại. Khuôn mặt hấn cau có nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng, và khi hấn nắm tay tôi để lau vết thương, tôi thêm một lần cảm nhận hơi ấm từ bàn tay hấn. Nếu không ít nhiều biết về Phong, tôi sẽ khẳng định người có đôi bàn tay này là người cực kỳ ấm áp, tình cảm. Đúng là chẳng thể “trông mặt mà bắt hình dong”.

- Không cần cảm ơn, giữ gìn cẩn thận kẻo nhiễm trùng hoại tử phải چرا tay, không làm việc được thì nhà tôi cho cô nghỉ đấy.

- Tôi biết rồi. – Tôi nín cười, giọng hơi kéo dài. Tại sao ngay cả khi làm việc tốt hấn cũng phải tỏ ra khó chịu như vậy?

- Em sao thế Thư? – Vũ nhìn ngón tay mới băng lại của tôi. Lúc này anh và Tú đã kết thúc điệu nhảy cuối cùng.

- Em vô ý cắt vào tay thôi, không sao đâu ạ.

Tú đi về phía cây đàn piano, ngoảnh lại hỏi Phong:

- Đạo này cậu còn chơi đàn không?

- Thỉnh thoảng, chị vẫn chơi chứ?

Cô mỉm cười ngồi xuống, ngón tay thanh mảnh lướt nhẹ trên phím đàn. Công bằng mà nói thì Tú chơi không hay bằng Phong nhưng hình ảnh cô bên cây đàn thật hoàn mỹ. Tú chính là hiện thân sống động cho ước mơ ngày xưa của bố tôi, đáng tiếc, tôi không phải là cô nên mọi nỗ lực của ông đã đổ sông đổ biển. Giờ nhìn lại, hài hước biết bao, cô công chúa trong mơ của bố đã biến thành nô tỳ, không hơn không kém.

Nhưng mà, nô tỳ thì sao chứ?

.....

Phòng của tôi nằm trên tầng áp mái, có hai cửa sổ, một mở ra đường, một mở ra ban công nhỏ dùng để phơi quần áo hoặc thỉnh thoảng Phong lên hút thuốc nên tôi thường đóng kín cửa này.

Ma xui quỷ khiến tối hôm đó tôi thấy phòng hơi bí nên mở hé hé cánh cửa phía ban công.

- Chị gọi tôi lên đây làm gì? – Tiếng Phong vọng vào khiến tôi đang lơ mơ ngủ liền bừng tỉnh.
- Tôi muốn nói chuyện với cậu thôi. – Giọng Tú dịu dàng.
- Tôi hoàn toàn không muốn nghe lén chuyện của người khác nhưng nếu giờ dậy đóng cửa hoặc đi ra ngoài thì còn tệ hơn.
- Có việc gì?
- Từ bao giờ mà cậu trở nên cáu kỉnh, gắt gỏng như vậy? – Tú cười. – Trước kia lúc nào tôi cũng thấy cậu vui vẻ, tươi cười kia mà.
- Dạo này tâm trạng tôi không được tốt.
- Vì cô gái nào đó sao?
- ...
- Được rồi, được rồi, tôi không tọc mạch việc của cậu nữa. Tôi chỉ muốn hỏi một chút về Thư.
- Thư? Sao tự nhiên chị lại quan tâm tới Thư?
- Tò mò thôi.
- ... – Tôi có thể nghe rõ mồn một tiếng cười khẩy của Phong. – Chị đang tính toán cái gì thế?
- Tôi...
- Sen 3 của EY tự nhiên rảnh rồi tới mức chạy tới nhà tôi ở mấy hôm, EY dạo này không có khách, sắp phá sản rút khỏi Việt Nam à?
- ...
- Thôi khỏi giấu tôi làm gì, chị thích Vũ sao không thẳng thắn nói ra?
- ...
- À, công chúa Thanh Tú làm sao có thể chủ động thổ lộ tình cảm với người khác? Nhưng chị gọi tôi ra nói chuyện làm gì nếu không muốn thẳng thắn với tôi?
- Tôi chỉ muốn hỏi một chút về Thư.
- Những gì có thể nói về Thư tôi đã nói rồi. Từ bao giờ công chúa lại quan tâm tới ô-sin nhà tôi vậy? – Lần này lời nói của Phong tràn đầy mỉa mai.
- Đã bao giờ cậu thấy anh Vũ chủ động gần gũi với cô gái nào chưa?
- Chị lo lắng sao?
- Cẩn tắc vô ưu. – Tú cười nhẹ. – Tôi có thể nhờ cậu một việc không?
- Việc gì?
- Việc cậu làm tốt nhất. – Cô ngọt ngào nói. – Cửa đổ Thư giúp tôi.
- Tôi giật thót. Tại sao từ Vinh cho tới Tú đều cứ như đang sống trong thế giới tiểu thuyết vậy? Thật tình, cái motif cậu chủ yếu say đắm cô bé giúp việc hậu đậu, ngây thơ chỉ tồn tại trong mấy cuốn ngôn tình dành cho các teen mà thôi. Tú không thích Vũ tới độ ra tay xây dựng cái thứ tình tiết ngớ ngẩn kinh điển này chứ?
- Thư đồng tính, chị quên rồi ư?
- Đồng tính? Tôi chưa bị mù. – Tú cười khẩy. – Tôi có rất nhiều bạn đồng tính, thậm chí là bi [3], không hiểu cô ta định lừa ai.
- ...
- Giúp tôi nhé!

- Chị có thấy là chị quá ích kỷ khi yêu cầu tôi làm như vậy không? Hình như chị quên hơi nhanh.

- Phong... – Lần này giọng Tú mềm xuống. – Đừng nói là mấy tháng, sau này tôi cũng sẽ không bao giờ quên, tôi thực sự rất trân trọng tình cảm của cậu, chỉ có điều...

- Chỉ có điều chị thích anh trai tôi chứ không phải tôi?

- ...

Mấy tháng trước... Tôi nhớ lại lần Phong say mềm đến độ ném giày vào người tôi, nhớ cả những lần hắt tỏ ra hằn học đối với Vũ, giờ mọi thứ đều rõ ràng. Hẳn là lần đó hắt tỏ tình với Tú nhưng thất bại. Tôi bất giác thấy kính nể Tú, yêu cầu một người thích mình giúp mình giành lấy tình yêu của một người khác đúng là việc phi thường. Và nếu Phong nhận lời, tôi sẽ tôn hắt làm thánh sống.

- Thực sự, chị làm tôi hơi buồn cười. – Tiếng Phong lạnh băng.

- Gì cơ? – Tú ngỡ ngàng.

- Chị nghĩ tôi là thằng nhóc con quần quanh bên chị, ngưỡng mộ chị bằng cả con tim, yêu chị cuồng si đến độ hi sinh tất cả chỉ để người mình yêu hạnh phúc? – Tới đây hắt bật ra nụ cười giễu. – Chị tỉnh lại đi, chị đến từ hành tinh nào vậy?

- ...

- Đừng tưởng tượng rằng chị là cô gái đặc biệt duy nhất khiến tôi tôn thờ, rằng là tôi cặp kè lãng nhãng chỉ để quên hay chứng tỏ với chị.

- Phong...

- Trước đây tôi thích chị cũng chỉ vì chị đẹp, chị trông mong gì hơn thế? – Phong độc địa nói. – Nhưng dạo này chị bận rộn quá không chăm sóc được bản thân thì phải, da xạm đi nhiều đó. Tôi khuyên chị nên bớt chút thời gian đi spa, chăm sóc cho tốt cái ưu điểm duy nhất của mình đi.

“Chát” tiếng tát vang vọng khắp không gian, hắt là không hề nhẹ.

Hình như Tú vẫn chưa thỏa mãn với cái tát thứ nhất, tay tiếp tục vung lên nhưng Phong không phải người dễ người khác dễ dàng bắt nạt như vậy. Tôi nghe tiếng giấy giụa nho nhỏ.

- Bỏ tay tôi ra...

- Để tôi nói rõ với chị nhé, tôi sẽ không giúp chị. Chuyện của chị với Vũ, chị tự đi mà lo, đừng có lôi kéo những người không liên quan như tôi hay Thư vào.

Sớm ngày hôm sau, Tú nói với mọi người là cô phải đi công tác gấp nên không thể ở lại như kế hoạch.

Tôi cố quên đi những gì mình đã nghe thấy, tôi chỉ muốn là một người hoàn toàn không liên quan trong mớ bòng bong kia. May sao việc nhà luôn ngập đầu khiến tôi cũng chẳng còn sức lực mà nghĩ ngợi gì nữa.

.....

Chú thích:

[1] Ernst & Young (EY): một trong bốn công ty kiểm toán lớn nhất (big four): EY, KPMG, Deloitte, PWC.

[2] Trong EY, các cấp bậc được phân như sau (theo thứ tự thấp tới cao): Intern, Staff 1, Staff 2, Senior 1, Senior 2, Senior 3 (vị trí của Tú), Manager, Senior Manager, Director, Partner. Thông thường từ Staff 1 lên tới Sen 3 cũng phải mất ít nhất 5, 6 năm. Tú hơn Thư ba tuổi, nghĩa là đi làm chưa được ba năm mà đã làm tới Sen 3 có thể coi là rất hiếm có.

[3] Bisexual: Người song tính, quan hệ với cả nam lẫn nữ.

11. Chương 11: Chuyển Đi Tới Thái Lan (1)

“The only free cheese is in the mousetrap”.

Trong suốt thời gian làm việc ở đây, tôi để ý gia đình bác Hùng, trừ Phong thường xuyên có những chuyến công tác, khi thì Thái, khi thì Hong Kong hoặc Singapore. Hồi đầu tôi không quan tâm nhưng sau thì không khỏi băn khoăn bởi doanh nghiệp của họ chỉ hoạt động trong nước, chưa từng xuất khẩu, tại sao lại đều đặn đi công tác như vậy?

- Cuối tháng này con định đi Thái à Vũ?

- Vâng.

Vũ nói rất ngắn gọn, mọi người cũng không hỏi thêm. Tôi cảm giác cả nhà, kể cả Phong đều biết rõ chuyện gì đang diễn ra, chỉ có tôi là mù mịt không hiểu.

- Con xong rồi, con xin phép. – Như thường lệ, cứ khi nào câu chuyện bắt đầu xoay quanh công việc thì Phong luôn tỏ ra thờ ơ hoặc đứng dậy bỏ đi.

- Cuối tháng này bố mẹ cũng đi Hong Kong, con đổi lịch lại một chút được không?

- Hơi khó mẹ ạ, mọi thứ sắp xếp hết rồi.

- ...

Nếu Vũ và vợ chồng bác Hùng cùng đi vắng nghĩa là còn mỗi tôi và Phong ở nhà. Đâu phải chỉ hai bác không vui, tôi đây cũng chẳng có chút vui vẻ nào cả.

- Con đi cùng mấy đứa phòng kinh doanh hả?

- Vâng.

- Ừm... – Bác Hùng trầm ngâm giây lát rồi bỗng quay sang tôi vui vẻ hỏi. – Cháu muốn đi nước ngoài chơi không Thư?

- Dạ...? – Tôi giật mình.

- Đúng rồi, – Bác Hà cũng gật đầu. – Cháu đi Thái với Vũ đi, đi một lần cho biết. Hai bác đi Hong Kong phải làm visa không đưa cháu theo được chứ Thái thì thoải mái.

Ai cũng biết chuyện Phong đi công tác cùng Vũ là không bao giờ có thể xảy ra, nên đành chuyển sang cho tôi. Tôi từng đi Thái một lần, thực sự thì không quá hứng thú nhưng không dám quyết liệt từ chối bởi lo ngại phát sinh những nghi ngờ không cần thiết. Mặt khác, tôi cũng có chút ngạc nhiên vì sự hào phóng của họ, tài trợ cho osin đi nước ngoài chơi rõ ràng không phải thói quen phổ biến.

- Cô đi Thái bao giờ chưa? – Phong nghe chuyện, tò mò hỏi tôi.

- Một lần.

- Thế còn đi làm gì?

- Sang ngắm ladyboy [1]. – Tôi cười.

- Ngắm ladyboy hơn ở nhà với tôi à?

Tôi nhún vai, từ chối cho ý kiến.

.....

Tôi không rõ Vũ làm cách nào nhưng anh chỉ hỏi tôi chứng minh thư, lấy điện thoại chụp ảnh tôi rồi hai tuần sau về quảng lại quyển hộ chiếu mới coong.

Theo như Vũ nói với tôi thì ngoài anh và tôi ra đoàn còn có thêm bốn người, hai nam, hai nữ, đều là nhân viên của công ty.

- Vì thế em và anh sẽ có phòng riêng, còn những người kia ở hai phòng đôi.

- Em có thể ở chung với hai chị, đỡ tốn thêm tiền thuê phòng anh ạ. – Tôi rụt rè nói.

- Không sao. – Vũ mỉm cười, khoát tay. – Hai người kia là đồng nghiệp, ở với nhau sẽ thoải mái hơn.

Tôi hiểu ra, không thắc mắc nữa. Tôi là giúp việc trong nhà, nên dù ít dù nhiều cũng biết một số chuyện “thâm cung bí sử” của gia đình, anh tất nhiên không muốn tôi tiếp xúc thân cận với nhân viên trong công ty, đề phòng trường hợp tôi “vui miệng” gây ra thị phi.

Tối trước hôm lên đường, Vũ mang về cho tôi một chiếc váy Chanel tuyệt đẹp cùng vô số trang sức cực kỳ đắt giá. Tôi ngẩn ngơ nhìn bộ nhẫn, vòng tay, vòng cổ nạm kim cương sáng lấp lánh, kinh ngạc không thốt nên lời. Cả đời tôi chưa từng thấy viên kim cương nào to, đẹp đến vậy. Vũ thấy vẻ bối rối của tôi liền nói:

- Váy của mẹ anh, còn chỗ trang sức là hàng mẫu, tất cả cho em mượn. Đi cùng anh thì mặc đẹp một chút.

- Đây là quy định của công ty ạ? – Tôi thật thà hỏi lại.

- Gần như thế. – Anh bật cười.

Thực tâm tôi thấy việc trưng diện quá mức khi đi máy bay rất hài hước, thậm chí có phần hơi lố nhưng tất nhiên cảm nhận riêng thì nên giữ trong lòng.

Đám chủ nợ vẫn chưa đuổi cùng giết tận tôi bằng việc tìm cách cấm tôi xuất cảnh, vì vậy tôi thuận lợi làm mọi thủ tục cho tới lúc yên vị trên máy bay. Chỗ tôi ngồi một bên là cửa sổ, một bên là Vũ, còn ghế ngoài cùng dường như bỏ trống. Tôi không biết nói gì với anh nên để tránh đi cảm giác không thoải mái cho cả hai liền quay qua cửa sổ, ra vẻ lạ lẫm, say sưa ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài.

- May quá, vừa kịp, mãi ăn bát mì mà tý nữa trễ máy bay. – Giọng nói bông lơn vang lên ngay trước khi máy bay chuẩn bị cất cánh khiến tôi giật bản mình, quay phắt ra.

- Anh/ Em...? – Cả tôi và Vũ cùng trợn mắt nhìn Phong buông mình xuống chiếc ghế trống bên trái Vũ.

- Đột này em rảnh, thấy anh đi nên tự nhiên em cũng muốn đi. – Phong duỗi thẳng đôi chân dài, vẻ rất thoải mái dù rằng tôi cảm thấy chiếc ghế máy bay quá chật chội đối với thân hình to lớn của hắn.

- Sao không báo sớm để anh bảo đặt vé, đặt phòng luôn cho em? – Vũ thân ái nói dù tôi hiểu ý anh là sao Phong không nói sớm thì anh đỡ phải đưa tôi đi theo. Có vẻ như tôn chỉ sống của hắn là phá hoại sự bình yên của tất cả mọi người xung quanh.

- Có ai hỏi em câu nào đâu? – Hắn ngáp dài một cái. – Anh khỏi lo, em đặt khách sạn rồi, cũng cùng khách sạn với mọi người, lần nào anh đi chẳng ở đấy.

Phong bỗng hướng đến tôi, nhìn chăm chú từ đầu tới chân rồi buông một câu:

- Hôm nay cô mặc đẹp quá nhỉ, suýt nữa tôi không nhận ra.

Không hiểu sao tôi cảm giác mất hẳn hơi tối lại, trong giọng nói có gì đó rất mỉa mai.

Suốt chặng đường, tôi úp cuốn tạp chí lên mặt ngủ, lấy cớ say máy bay kiên quyết không nói chuyện với ai. Lẽ ra tôi phải rất bức bối chuyện Phong đi theo “ám quẻ” nhưng không hiểu sao sâu xa trong lòng, tôi lại thấy chút gì đó vui vẻ, kèm theo háo hức khó tả. Sự mâu thuẫn kỳ quặc này khiến tôi vừa khó chịu vừa hoảng sợ với bản thân.

.....

Marilyn Monroe từng nói “Kim cương là người bạn tốt nhất của phụ nữ” nhưng ở một nơi đông đúc như Bangkok thì rõ ràng người bạn này sẽ mang tới nhiều rắc rối hơn là lợi ích. Để tránh những vấn đề có thể phát sinh, không cần Vũ phải gợi ý, ngay khi bước ra khỏi khu cách ly tôi đã chủ động tháo toàn bộ chỗ nữ trang trả lại cho anh.

Với tình trạng tắc đường kinh khủng của Bangkok, Vũ quyết định đi tàu là giải pháp tốt nhất, chỉ có điều là nhiều người cũng nghĩ như anh, khiến cho việc chen được một chỗ đứng trên tàu giờ cao điểm trở nên rất khó khăn.

Tôi bị kẻ trước người sau xô đẩy dồn ép tới mức không kiểm nổi chỗ bám, tới lúc tàu phanh gấp thì theo quán tính ngã dúm về phía trước. Ngay sau đó tôi nhận ra mình đang tựa vào một bờ vai rộng và... quen thuộc.

- Cô muốn gần gũi tôi đến thế cơ à? – Phong híp mắt cười.

- ... – Tôi lập tức đứng thẳng dậy, thậm chí còn cố lùi một bước ra sau.

- Bám lên đây không ngã tôi không chịu trách nhiệm đâu. – Hấn dịch tay một chút, nhường cho tôi ít chỗ bám chung.

Vì chỗ bám trên tàu là những đoạn cáp bằng nhựa dày uốn cong khiến cho tay người bám luôn trượt xuống đáy, kết quả là tay tôi áp sát vào tay Phong, và tôi lại thêm một lần không tránh khỏi bối rối bởi cái cảm giác kỳ lạ từ tay hắn thấm vào người.

- Này, – Tôi lăm bằm nói, cố che lấp đi sự bất an. – sao tự dưng anh lại đi chuyến này?

- Tất nhiên tôi đi vì cô rồi. – Hấn thản nhiên.

- Gì cơ? – Tôi giật mình, tròn mắt nhìn hắn.

- Vũ không biết cô là ai, ông ấy không biết tiếng Anh của cô rất tốt nên có thể sẽ dẫn cô đi theo tới mấy chỗ đối tác. Tôi không muốn cô nắm được những bí mật kinh doanh của gia đình tôi.

Từ bao giờ hắn lại quan tâm tới công việc của gia đình vậy? Tôi bán tín bán nghi nhưng không có cơ nào khác để bắt bẻ.

- Cái mặt kia là thế nào? – Phong cười khẩy. – Cô nghĩ tôi theo đuổi cô đấy à? “Hashtag” ngừng ảo tưởng [2]. Giả sử phụ nữ trẻ đẹp có chết hết thì mấy bà có tuổi, về hưu, chết chồng chắc cũng còn nhiều, chưa tới lượt cô đâu.

Cho dù tôi đã tự nhủ phải nhịn hắn nhưng đến nước này mà còn nhịn tiếp thì tôi có lỗi với hơn hai mươi năm nuôi nấng của bố mẹ.

- Hóa ra anh vẫn mơ tưởng tôi là người ở cuối con đường. Không có chuyện đó đâu, nếu cả thế giới chết hết chỉ còn lại chúng ta, tôi sẽ tự tử theo thế giới để khỏi phải ở chung với anh. – Tôi chua ngoa đáp lại.

- A... – Phong cười híp mắt. – Cuối cùng thì con mèo cũng giương vuốt lên rồi, vượt quá giới hạn chịu đựng rồi sao?

Thái độ vui vẻ của hắn làm tôi cảm thấy hình như mình đã bị lừa.

.....

Chúng tôi được nghỉ ngơi ngày đầu tiên, Vũ đưa tất cả đi lang thang, tranh thủ mua sắm ít đồ. Loanh quanh khu trung tâm Siam, Central World tới mỗi chân, tôi cũng chọn được cho mình ít quần áo giá cả hợp lý. May mắn là chúng tôi tới đúng mùa sales nên đồ của mấy thương hiệu bình dân không đắt hơn hàng chợ ngoài Platinum, Pratunam [3] là mấy. Và mặc cho Vũ có đề nghị trả tiền cho tôi, tôi kiên quyết tự mình thanh toán toàn bộ.

- Khái tính quá nhỉ, thế lần trước ai đào của tôi một cái váy với một bữa El Gaucho mà không tỏ ra tý áy náy gì? – Phong đứng gần tôi nói nhỏ.

- Cái váy là để phục vụ công việc của anh còn bữa ăn là tiền công của tôi, chưa kể anh còn trăn của tôi tới một phần ba suất. – Tôi nhún vai.

- Thư này, anh Vũ bảo chị mua cho em. – Hồng, một trong hai cô gái đi cùng đoàn dúm vào tay tôi cái túi, trong đó có một chân váy midi [4] và một chiếc áo.

- O, em... – Tôi ngẩn ra còn Phong đứng bên cạnh khẽ nhún mày nhưng không nói gì.

- Em cứ cầm đi, cái này là công việc, anh sẽ giải thích sau. – Vũ mỉm cười.

Qua ngày thứ hai, tất cả bị dựng dậy từ sớm, ăn sáng qua loa rồi tháp tùng Vũ tới chỗ đối tác. Phong lúc đầu định không đi nhưng Vũ nói đã tới rồi thì đi cho biết, hẳn đành miễn cưỡng nghe theo. Còn tôi, vì lý do không ai rảnh để đi tới tôi nên tôi cũng phải nhập đoàn.

Suốt cả một ngày dài, chúng tôi theo Vũ đi từ những cửa hàng trang sức lớn cho tới những ngõ ngách nhỏ xíu. Mặc dù đã cố hết sức tránh không tò mò, tôi cuối cùng cũng có chút khái niệm về công việc của anh. Thì ra những chuyển công tác định kỳ vốn không phải để xuất khẩu mà là tìm đối tác nhập khẩu. Phần lớn các loại đá quý như kim cương, ruby, sapphire, ngọc lục bảo đều nhập từ các nước lân cận, và trong một thoáng tôi đã để lọt vào tai việc đàm phán giá cả hai bên. Nhớ lại giá bán của các cửa hàng trong nước, tôi có chút giật mình, bởi dù trừ đi mọi chi phí thì lãi vẫn rất cao.

- Có vẻ như cô nắm được vấn đề rồi đấy nhỉ. – Phong nói với tôi khi chúng tôi ngồi ngoài chờ nhóm của Vũ đàm phán bên trong.

- Không ngờ ngành này lại siêu lợi nhuận đến vậy!

- Không dễ ăn như cô nghĩ đâu, nếu dễ thế thì cả thiên hạ đã đổ xô vào làm rồi.

- Cũng phải. Với cả, giá nhập rẻ thì thuế cũng đâu có thấp?

- Nếu cô phải trả thuế. – Hấn nhẹ nhàng nói.

- Nếu... – Tôi ngẩn ra. – Ý anh là...

- Động não đi, mỗi viên đá này to cỡ nào, nặng cỡ nào? Có gom cả mấy chục viên vào cũng chưa được một vốc. Nghĩ xem tại sao tự nhiên Vũ lại mua cho cô cái váy có túi hai bên rõ to như thế?

Hai câu nói của Phong đã giải đáp tất cả mọi thắc mắc của tôi mấy ngày nay. Thì ra chuyến đi này vốn không chỉ là đi chơi thuần túy, mà như những nhân viên khác, tôi cũng phải nhận lấy phần nhiệm vụ của mình. Đúng là chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ.

- Ý anh là chúng ta phải xách tay chỗ đá quý kia về?

- Cuối cùng thì đầu óc cô cũng thông rồi đấy.

- Nhưng như thế là nhập lậu. – Tôi hoang mang nói. – Lỡ như...

- Vấn đề ở đây không phải là làm gì, – Hấn nheo mắt. – mà là ai làm và làm như thế nào.

- ...

- Gia đình cô có đúng là dân kinh doanh không? Sao cô ngây thơ quá vậy? – Câu này của Phong không mang hàm ý châm chọc mà có vẻ ngạc nhiên thực sự.

- Có lẽ mỗi ngành mỗi khác, hoặc doanh nghiệp nhà tôi quá nhỏ.

Trong phạm vi hiểu biết của tôi thì cùng lắm gia đình tôi chỉ có những khoản chi không hóa đơn cho việc xin giấy phép, thông quan, chở quá tải hay một số việc vặt khác, còn những đặc quyền đặc lợi lớn thế này thì tôi mới nghe nói chứ chưa thực sự chứng kiến bao giờ.

Phong thấy mặt tôi ngẩn ra thì háng giọng:

- Sao thế? Lo lắng bị bắt à?

- Một chút. – Tôi ngại ngần.

- Không cần thiết, – Hấn nhún vai. – dù sao cũng chẳng phải lần đầu.

- Không phải lần đầu? – Tôi tròn xoe mắt nhìn hấn.

- Cô có biết vì sao Vũ lại đưa cho cô đeo bộ nữ trang không?

- Anh ấy bảo đi với anh ấy phải ăn mặc tử tế. – Tôi hoang mang, không hiểu hấn muốn nói gì.

- Vì Vũ muốn cô thật xinh đẹp bên ông ấy sao? – Phong cười giễu. – Cô có biết trị giá bộ trang sức đó không?

- Không...

- Khoảng gần một triệu đô. – Hấn thần nhiên nói, rồi đợi một chút cho tôi qua cơn chấn động, chậm rãi tiếp tục. – Đừng nói là cô nghĩ cô xứng đáng nhé.

- Tại sao? – Tôi run rẩy thì thầm, lòng bàn tay bắt đầu ra mồ hôi.

- Một hình thức chuyển tiền.

- ...

- Nhà nước cấm cá nhân chuyển tiền ra nước ngoài nên sẽ có những dịch vụ ngoài chợ đen đáp ứng nhu cầu này, nhà tôi là một trong số đó. Quy trình khá đơn giản, ở Việt Nam nhà tôi nhận tiền của khách, sau đấy báo đối tác bên kia dùng tài khoản của họ chuyển tiền cho người nhận, phí đôi bên chia nhau. Gửi tiền về nước các bước cũng giống như vậy.

- Nhưng mà liên quan gì tới bộ nữ trang? – Tôi lắp bắp.

- Ngoài cách tôi vừa nói ra còn một cách khác, để xử lý những khoản lớn hơn. Khách hàng chuyển tiền cho nhà tôi, nhà tôi sẽ mang một lượng kim cương giá trị tương đương ra nước ngoài, giao lại cho bên mua và bên mua sẽ chuyển tiền cho người nhận. Tất nhiên mỗi viên kim cương đều có giấy chứng nhận, được chế tác thành trang sức rồi cho người đeo lên, ngang nhiên đi qua hải quan.

Phong nhìn về mặt không-thể-tin-được của tôi, tắc lưỡi:

- Tôi nghĩ ngày trước bố mẹ cô cũng dùng những dịch vụ tương tự để chuyển tiền sang bên kia.

- ...

Tôi cúi đầu im lặng dù trong lòng hết sức rầu rĩ. Tôi vốn tưởng hai bác hào phóng cho tôi đi chơi chỉ vì muốn tránh việc tôi tiếp xúc gần gũi với Phong nhưng không ngờ người làm kinh doanh không bao giờ hạn chế thu lời ở bất kỳ khoản đầu tư nào.

- Có phải cô đang nghĩ chuyển đi này của cô nhà tôi lãi quá không?

- ... – Tôi theo phản xạ lắc đầu dù nét mặt Phong cho thấy hấn hoàn toàn không tin.

- Tôi đổ cô tìm được người mua kim cương hay tạo dựng được quan hệ đủ mạnh để đi lại thoải mái đấy. Kiếm tiền không dễ thế đâu.

- Ủ. – Cuối cùng thì tôi cũng thốt lên được một từ.

- Cô có biết vì sao Vũ lại để cô đeo chỗ nữ trang chứ không phải hai người kia không?

- Không.

- Việc này an toàn tuyệt đối nên đừng nghĩ ông ấy muốn đẩy nguy hiểm cho cô. – Phong bỗng cười nhẹ. – Ông ấy chọn cô chắc vì cũng nhận ra là cô xinh nhất đoàn.

- Anh đang khen tôi để an ủi à? – Tôi gượng gạo cười theo.

- Đây không phải khen, – Hấn nghiêm mặt. – mà là tế nhị. Không lẽ nói thật rằng trông cô chỉ đỡ xấu hơn hai người kia một tẹo? Kiểu so bó đũa chọn cột cờ thôi mà.

- ... – Tôi không muốn tiếp tục chủ đề ngớ ngẩn này nữa liền nói lảng. – Tôi tưởng anh đi theo để đề phòng tôi biết được bí mật kinh doanh của gia đình anh, sao giờ lại kể hết ra thế?

- Tôi chỉ nói những chuyện liên quan tới cô, tôi nghĩ cô có quyền biết.

Phong nói xong bỏ ra ngoài hút thuốc, mặc tôi ngồi đó trầm ngâm, cố gắng tiêu hóa những gì vừa được nghe. Lát sau hấn quay lại chìa ra một chiếc vòng tay gắn đá đỏ rất đẹp.

- Cho cô.

- Sao tự nhiên anh lại cho tôi?

- Không phải tôi. – Phong nhún vai. – Cửa hàng cho đấy. Vũ mua nhiều hàng của họ, tôi nói tôi trong đoàn nên họ đưa cho tôi, bảo là quà tặng. Chắc là bạc gắn đá lỗi, rẻ tiền thôi, cô cứ cầm đi, coi như thêm chút công xá vụ vừa rồi.

Tối hôm đó tôi lần qua lần lại, đầu óc vẫn bị chiếc vòng kia ám ảnh. Cho dù chỉ là vòng bạc rẻ tiền nhưng tôi đã vô cùng thấm thía việc trên đời này không có thứ gì là miễn phí.

Sáng sớm hôm sau, tôi gõ cửa phòng Vũ.

- Có việc gì thế em? – Anh chỉnh tề trong áo sơ mi, quần âu, nét mặt tỉnh táo nhanh nhẹn.

Tôi dùng hai tay đưa cho anh chiếc vòng, nhỏ giọng nói:

- Đây là quà của đối tác, em gửi lại anh.

Vũ cầm chiếc vòng ngắm nghía rất kỹ.

- Người ta đưa trực tiếp cho em à?

- Dạ không, người ta đưa Phong, anh ấy nói là đồ rẻ tiền nên cho em nhưng em nghĩ em nên trả lại anh.

- Anh chưa từng thấy vàng trắng và ruby sao rẻ tiền bao giờ. – Vũ cười nhẹ rồi thấy vẻ mặt chuyển từ kinh ngạc sang ngỡ ngàng, lo lắng của tôi thì nhẹ nhàng nói. – Phong đưa em thì em cứ cầm đi, anh không để ý chuyện riêng của người khác đâu.

Tôi không nói thêm được câu gì, cầm chiếc lắc lủi thủi về phòng, trong đầu đầy những băn khoăn không cách nào lý giải.

Chương sau >>

.....

Chú thích:

[1] Ladyboy: nam chuyển giới thành nữ, rất phổ biến ở Thái Lan, thậm chí còn được coi là điểm đặc trưng của Thái (như phim The Hangover 2 từng đề cập).

[2] #ngungaotuong: dùng # (hashtag) kèm một cụm từ trên Facebook, Twitter, Instagram, vv là để tập hợp những post có nội dung giống nhau. Ví dụ, dùng # cho những bài liên quan tới Gác thì khi tìm với #, toàn bộ nội dung đó sẽ hiện ra. Phong nói “Hashtag ngưng ảo tưởng” ý là chế giễu Thư tưởng bỏ rằng hấn thích cô.

[3] Siam, Central World: khu mua sắm trung tâm nhất Bangkok, nơi tập trung đầy đủ các thương hiệu hàng đầu như Hermes, Dior, Fendi,... nhưng cũng có cả những mặt hàng rất bình dân như H&M, Zara, Pull&Bear, Lyn, vv.

Platinum, Pratunam: khu chợ lớn nhất Bangkok, chủ yếu là các mặt hàng quần áo nội địa, giá rất rẻ, giống như chợ Đồng Xuân của Hà Nội.

[4] Váy midi: váy dáng dài và hơi xòe

12. Chương 12: Chuyển Đi Tới Thái Lan (2)

“Tonight, we are young

So let’s set the world on fire.”

(We are young – Fun., Janelle Monáe)

Trong vòng hai tư tiếng phải tiếp nhận quá nhiều thông tin khiến não bộ tôi xử lý không kịp, ngày tiếp theo vẫn không thoát được vẻ ngẩn ngơ, mất hồn. Tôi không nói gì với Phong chuyện chiếc lắc tay cũng như

không có ý định chất vấn Vũ chuyện anh biến tôi thành người vận chuyển nhưng trong lòng vẫn gợn chút khó chịu với cả hai. Đường như đòi hỏi được biết những việc liên quan trực tiếp tới tôi là quá nhiều, và với địa vị của tôi bây giờ, im lặng chấp nhận có vẻ là lựa chọn duy nhất họ ban cho tôi.

Chiều tối ngày thứ ba tôi bắt đầu chán việc lê lết theo Vũ tới gặp khắp các đối tác nhưng không dám ý kiến. Tôi lâm vào một tình trạng rất kỳ quặc là cứ phải chường mặt ở các nơi nhưng đồng thời lại phải cố bưng mắt bịt tai với công việc của anh.

- Chúng ta đi thêm chỗ này nữa là có thể về ăn tối. – Vũ thấy vẻ mệt mỏi của cả đoàn liền trấn an.

Thế nhưng lúc đó đã là giờ tan tầm, người ta xếp hàng vòng trong vòng ngoài chật cứng ga. Vì phải đổi xu mua vé mà tôi và Phong đứng sau đoàn một chút, tới lượt Hồng cố chen được lên tàu thì cánh cửa cũng đóng sập, để lại dưới ga hai chúng tôi cùng hàng người vẫn tiếp tục xếp hàng dài dằng dặc.

- Thôi chết, mọi người đi mất rồi, anh có biết địa chỉ chỗ tiếp theo không?

- Không. – Phong lắc đầu rút điện thoại ra. – Để tôi gọi Vũ.

Phong nói chuyện với Vũ một lúc rồi dập máy, quay lại bảo tôi:

- Từ bến tàu phải đi bộ tầm hơn một cây nữa mới tới, ông ấy đọc địa chỉ nhưng tôi chịu, không biết chỗ đấy ở đâu cả. Ông ấy không chờ mình được vì trễ giờ rồi, nên tôi với cô không phải đi nữa, tự thân vận động thôi.

Hắn quay người, rất tự nhiên nắm lấy tay tôi kéo ra khỏi bến tàu.

- Mình đi đâu đây?

- Khao San, cô đến đấy bao giờ chưa?

- Hình như lần trước tôi có đi ngang qua nhưng không vào. Mình đi bằng gì?

- Tuk tuk [1]. Đến Thái mà chưa đi tuk tuk thì coi như chưa đến.

Sau nhiều lần chen chúc nghẹt thở ở những ga tàu, tôi thực sự thoải mái khi được ngồi trên chiếc tuk tuk thoáng mát, để gió thổi rối tung mái tóc. Mặc cho ô tô lớn nhỏ các loại nối đuôi nhau dài hàng cây số cố nhích từng mét một, đám tuk tuk và xe ôm ngang nhiên lấn lán, vượt đèn đỏ, đi vào đường ưu tiên lẫn những ngõ ngách ngoằn ngoèo nên chẳng mấy chốc chúng tôi đã tới nơi. Phố Khao San giống như một phiên bản khác của Tạ Hiện ở Hà Nội, ồn ào, xô bồ với đủ loại hàng quán, dịch vụ dành cho khách du lịch.

- Cô thích ăn gì?

- Ở Thái tất nhiên phải ăn đồ Thái rồi.

- Mấy xiên? – Phong trở vào mấy xe đẩy bán thịt nướng ven đường cười hỏi.

- Nhường anh tất. – Tôi lườm hắn. – Yên tâm đi, lần này tôi ăn tôi tự trả, không lấy tiền của anh đâu mà lo.

Tôi và hắn vào một nhà hàng khá đẹp, như tôi đã nói, tôi không có nhiều hứng thú với váy áo, túi xách hay trang sức nhưng lại đặc biệt thích ăn ngon.

- Cho cô ăn đúng là chỉ phí đồ ăn. – Phong nói sau khi tôi chỉ tay lia lịa vào mấy món mình thích trong thực đơn. – Nhìn cô tôi thấy được cả một giai đoạn lịch sử của dân tộc.

- Ý là trông tôi xinh như công chúa hở?

- Không xa đến thế, giai đoạn 1945 thôi.

- Chúng ta hợp nhau thật đấy, tôi cũng cảm thấy xúc động khi nhìn anh.

- Lại định nói tôi giống Lê Long Đình à?

- Không, tôi sao dám phạm thượng như vậy? – Tôi thản nhiên. – Nhìn anh tôi nghĩ tới tổ tiên lúc chưa tìm ra lửa, cuộc sống chắc vất vả lắm. [2]

- Ha ha... – Hấn bồng bật cười. – Cô thế này dễ chịu hơn.

- ...

Từ lúc Phong tiết lộ chuyện kia, tôi nghĩ mình nên biết ơn hấn, và sẽ không công bằng cho lắm nếu tôi cứ tiếp tục lạnh nhạt với hấn như thời gian vừa qua. Có thể hấn không quan tâm nhưng đây là vấn đề của tôi, không phải của hấn. Xét cho cùng, tôi chỉ là osin làm công ăn lương, trách nhiệm của tôi lẫn quyền hạn của bố mẹ hấn chỉ giới hạn trong phạm vi công việc, ngoài ra thì việc tôi muốn làm bạn với ai họ đâu thể cấm cản. Tuy vậy, họ lại có thể cho tôi nghỉ việc, vốn là điều tôi vô cùng e ngại. Nghĩ tới đó, tôi buột miệng:

- Nay, tại sao anh Vũ chưa có bạn gái nhỉ?

- Sao cô lại quan tâm? – Phong nheo mắt.

- Vì tôi nghĩ, nếu anh ấy có bạn gái, lấy vợ, có con thì công việc của tôi sẽ vững chắc hơn, không cần lúc nào cũng nơm nớp lo bị đuổi việc. Tìm osin chăm trẻ khó mà.

- Cô biết chăm trẻ con không?

- Không, nhưng tôi có thể học. There's a will, there's a way. – Tôi cười.

- Thế thì cô còn phải chờ lâu, thời điểm này tôi không thấy Vũ có ý định nghiêm túc với ai cả.

- Anh ấy thích chị Tú, chị Tú cũng thích anh ấy, vì sao họ vẫn chưa đến với nhau?

- Ai nói với cô là ông ấy thích Tú?

Tôi nhớ lại hôm đó, chính Vũ nói với tôi là anh ta muốn làm Tú ghen, nếu không thích thì việc gì phải làm như vậy?

- Tú thì có ai không thích? Không phải anh cũng thích chị ấy sao?

- Từng thích. – Hấn đính chính. – Chúng tôi chơi với nhau từ bé, Tú vừa xinh đẹp, vừa học giỏi, là thần tượng của rất nhiều người. Đến lúc lớn, có đôi lúc tôi đã nghĩ là mình thích Tú.

- Chị ấy có biết không? – Tôi giả bộ tò mò.

- Tôi từng tỏ tình và Tú từ chối, chính là cái hôm tôi say be bét, giờ nghĩ lại thấy mình đúng là vớ vẩn, trẻ con. – Phong thoải mái nói, không có chút gì giấu giếm. – Sau hôm đó thì tôi cũng nhận ra, tôi không thực sự thích Tú, chỉ là chút gì đó ngưỡng mộ sót lại từ thuở bé.

- Ủ, ai mà không ngưỡng mộ chị ấy chứ.

- Nhưng chắc tôi qua tuổi mộng mơ, thần tượng rồi. – Hấn khề cười.

- À mà có phải Tú làm tư vấn tài chính cho nhà anh không?

- Vì sao cô lại nghĩ thế?

- Tôi nghe bố anh với anh Vũ hỏi chuyện Tú...

- Không, ông già với Vũ hỏi han để tỏ ra lịch sự với Tú thôi chứ Tú chưa đủ khả năng tư vấn cho nhà tôi.

- Tôi hơi tò mò chút. – Tôi rụt rè nói. – Như anh nói hôm qua, phần lớn đá quý bán ra đều được xách tay, vậy hóa đơn, giấy tờ phải làm thế nào?

- Cô có biết một câu thoại rất kinh điển trong phim không? – Hấn cười nhẹ. – Nếu tôi nói với cô, tôi sẽ phải giết cô.

- ...

Kết thúc bữa ăn, tôi no tới mức không muốn động chân động tay nữa. Phong chỉ ra đường, chỗ hàng chục hàng massage nằm sát nhau, nhướng mày ra ý hỏi, tôi liền ngay lập tức gật đầu.

Chúng tôi chọn một quán massage rộng rãi nằm ngay ở vỉa hè. Khi nhân viên bắt đầu bôi dầu lên chân, Phong rút trong túi ra điều thuốc quần tay màu nâu, chậm rãi châm lửa.

- Anh dám mang cổ đi máy bay à? – Tôi ngạc nhiên hỏi.
- Tôi có bị ngu đâu, ở đây thiếu gì. – Hấn nhún vai, hút hai hơi rồi đưa điều thuốc cho tôi. – Dùng không?
- Tôi nhận lấy, rít mấy hơi rồi trả lại hấn. Đầu óc tôi bắt đầu lơ mơ, toàn thân nhẹ nhõm, dưới chân nhân viên vẫn cần mẫn xoa bóp, nhấn huyệt. Tôi khép hờ mắt, mơ màng tận hưởng, đây là lần đầu tôi được trải nghiệm cảm giác “high” kết hợp với massage.
- Cô có biết cô vừa hôn tôi gián tiếp không? – Phong cười.
- Nếu thế thì có vẻ như anh hôn đàn ông nhiều hơn phụ nữ. [3] – Tôi thản nhiên nói.
- Cô có người yêu chưa? Ý tôi là trước khi gia đình cô xảy ra chuyện? – Hấn nhìn nét mặt tôi rồi bồi tiếp.
- Bỏ cái chuyện đồng tính vợ vẩn của cô đi, chỉ lừa được mấy ông bà già thôi.
- Giờ không, trước cũng không. – Bình thường có lẽ tôi đã không nói chuyện này nhưng hấn luôn biết hỏi rất đúng thời điểm.
- Chưa từng yêu ai?
- Ừm...
- Tôi cũng không ngạc nhiên, người như cô ai mà chịu nổi. – Hấn cười.
- Vì tôi chưa gặp đúng người. Nếu đàn ông ai cũng như anh thì tôi thà ở vậy cả đời.
- Bấy mười năm nữa tôi sẽ gửi viếng cô vòng hoa trắng [4], đừng lo. – Nói đến đây hấn bỗng nhìn chăm chăm vào tay tôi. – Cái vòng tôi đưa hôm qua đâu, sao không đeo?
- Cái lắc bạc rẻ tiền ấy hả?
- Ừ...
- Trong lòng tôi bỗng có một cảm giác hơi bức bối, hấn thực sự coi tôi là đồ ngu sao? Tôi đã không muốn nhắc tới chuyện này mà hấn còn chủ động khơi ra. Đang sẵn trong lúc chưa tỉnh táo hoàn toàn, tôi liền tuôn một mạch:
- Tôi không muốn nợ nần gì gia đình anh nên sáng nay tôi mang trả cho anh Vũ thì anh ấy nói cái lắc đó là bạch kim gắn ruby sao. Tại sao anh lại nói dối tôi?
- Cái gì? – Phong gần như nhੌm hấn người dậy, quay sang tôi gần giọng. – Cô đưa lại cho Vũ?
- Anh ấy bảo tôi cứ giữ lấy vì đây là của anh cho tôi.
- Nhìn cô bề ngoài thì có vẻ hơi ngu, đến lúc tiếp xúc mới thấy ngu thật, mà lại còn không phải “hơi” đâu. – Hấn nghiêng rắng.
- Tại sao anh nói dối tôi?
- Chả tại sao cả, tôi thấy cái lắc của cửa hàng cho xấu quá nên tôi bảo đổi cái khác, tôi trả thêm tiền chênh, thế thôi. Không lẽ tôi phải kể tỉ mỉ ra với cô?
- Tóm lại là đây là quà anh tặng tôi?
- Công xá thêm cho cô nhưng cô thích coi là quà tặng cũng được. – Hấn nhún vai. – Còn cô thì mang đưa cho Vũ.
- ... – Tôi im lặng một tẹo rồi nhẹ nhàng nói. – Tôi xin lỗi.
- Từ giờ cô chịu khó dùng đầu mà suy nghĩ nhé.
- Tuy cách Phong nói giống như mọi chuyện rất đơn giản, tự nhiên, chỉ có tôi là suy nghĩ quá nhiều đến mức hành động ngớ ngẩn, tôi vẫn thấy điều gì đó gờn gợn nhưng không biết bắt bẻ hấn thế nào.
- Massage xong cô muốn đi đâu?
- Về khách sạn thôi.

- Còn sớm, thử đi bar xem bar ở Thái khác gì Hà Nội không?
- Lần trước tôi đi rồi, toàn nhạc Thái thôi, đau đầu lắm.
- À, thế thử đi quán này xem, tôi đi một lần thấy cũng được.

Phong đưa tôi tới một quán bar khá rộng rãi ở đầu đường, thật ra là quán bia thì đúng hơn. Trong góc quán có một sân khấu nhỏ dùng để biểu diễn nhạc sống.

- Phần lớn các ca sỹ biểu diễn ở đây là người Philippines nên toàn bài tiếng Anh, không phải nghe nhạc Thái.

Chúng tôi gọi mỗi người một cốc bia cỡ lớn, rồi tập trung nghe nhạc. Quán khá thưa khách, không gian không quá ồn ào hay nồng nặc khói thuốc khiến tôi thấy tương đối dễ chịu.

- Ca sỹ hôm nay hát chán quá!
- Đâu đến nỗi. – Tôi liếc Phong về coi thường. – Mà chính anh rủ tôi vào đây mà.
- Hơi ân hận rồi.
- Đừng nói là anh định cướp sân khấu nhé. – Tôi cười. – Ở đây không có piano cho anh biểu diễn đâu.
- Nếu tôi làm thật thì sao?
- Tôi sẽ coi như không quen biết gì anh cho đỡ xấu hổ.
- Để xem nhé. – Hắn bỗng cười gian vô cùng.

Tôi chưa kịp cản Phong lại thì hắn đã đi lên sân khấu, nói gì đó với ban nhạc, họ liền đưa cho hắn chiếc guitar điện. Hắn ung dung chỉnh lại mic rồi cất tiếng:

- (.....)

Tôi giật mình, suýt phun cả ngụm bia trong mồm ra ngoài. Phong học tiếng Thái lúc nào vậy? Và đáng ngạc nhiên hơn là cả quán đều hướng về tôi sau câu nói của hắn khiến tôi chỉ muốn dộn thổ.

- (.....) – Cô gái ngồi bên cạnh quay sang tôi tươi cười tuôn một tràng.
- Xin lỗi, tôi không nói được tiếng Thái.
- Thật sao? – Cô ta đáp lại bằng tiếng Anh, vẻ ngạc nhiên. – Tại tôi thấy bạn cô nói tiếng Thái.
- Tôi cũng đang muốn biết anh ấy nói gì đây.
- Anh ấy nói, – Cô ta cười, nhìn tôi về ngưỡng mộ. – bài hát này tôi dành tặng cho một người vô cùng đặc biệt đối với tôi. Cô ấy ngồi ngay đằng kia.
- ...

Tôi há hốc miệng. Hắn có ý gì vậy?

“She may be the beauty or the beast

Maybe the famine or the feast

May turn each day into a Heaven or a Hell

She may be the mirror of my dreams

A smile reflected in a stream

She may not be what she may seem inside her shell.”[5]

Giọng Phong trầm, ấm, đặc biệt hợp với bài hát, ngay cả kỹ thuật chơi guitar cũng rất tốt. Tôi buộc phải thừa nhận rằng hắn chê bai ca sỹ lúc này là có lý do. Từ lúc nào ánh mắt tôi đã gắn chặt lấy Phong, say sưa theo dõi phần biểu diễn của hắn, chăm chú đến từng động tác.

“Me, I’ll take the laughter and your tears

And make them all my souvenirs.”

Trong thoáng chốc tôi đã cảm thấy ánh mắt Phong lướt tới tôi, môi nở nụ cười nhẹ đặc trưng, nụ cười luôn ẩn chứa điều gì đó châm biếm mà tôi từng ghét cay ghét đắng.

Nhưng vào đúng khoảnh khắc đó, tôi đã không sao còn ghét được.

Tim tôi như ngừng đập trong giây lát, và một cảm giác nặng nề đè lên khiến tôi không chịu nổi, quay người chạy ra phía cửa. Tôi không hiểu sao mình lại làm như vậy, tôi chỉ biết rằng tôi không thể tiếp tục nhìn hay nghe hắn. Tôi sợ mình sẽ bị những ảo giác không thật.

Trong lúc vội vã tôi va phải một người, loạng choạng suýt ngã.

- Hey, look where you're going, bitch! – Tôi chưa kịp xin lỗi thì gã đàn ông da đen to con đã thô lỗ lên tiếng trước.

- Oh, son, mommy can't believe you've grown up this much [6]. – Tôi thu lại nụ cười, lạnh lùng đáp lời.

Nói rồi tôi tránh qua gã, bước ra ngoài.

- ***** – Gã nhảy tới chắn đường tôi, miệng tuôn một tràng những lời tục tĩu. Toàn thân gã bốc mùi rượu nồng nặc, từng tia máu vằn lên trong đôi mắt trắng dã.

Tôi hơi sợ, lùi lại một bước, nuốt ngược vào bụng bài diễn văn không kém phần hùng hồn. Và tôi cũng ước có thể nuốt được luôn cả câu tôi vừa nói lúc trước.

Vậy nhưng mặc cho tôi đã tỏ ra nhún nhường, gã vẫn hùng hổ xông tới đẩy mạnh một cái khiến tôi loạng choạng ngã ra đằng sau, đầu gối va vào cạnh bàn đau điếng.

Tới khi tôi lom còm đứng thẳng dậy, tầm mắt đã bị chặn lại bởi một vóc dáng cao lớn. Tôi khẽ nghiêng đầu nhìn thì hơi giật mình thấy gã kia nằm đo ván dưới đất, một bên khoe môi rỉ máu. Phong đứng trước mặt tôi xoay nhẹ nắm tay. Gã đàn ông nhanh chóng đứng lên, cùng hai gã bên cạnh to con không kém tiến về phía Phong và tôi. Đám khách trong quán đã dạt ra ngoài, còn bảo vệ đứng xung quanh không hề tỏ vẻ gì muốn can thiệp.

Phong vung tay đâm thẳng vào mặt gã đứng giữa rồi tiếp tục đá gã bên trái. Cách ra đòn của hắn rất có “nghề”, mấy gã đàn ông to con kia trúng đòn nào của hắn mặt mũi đều co rúm, tím lịm. Thế nhưng “mãnh hổ nan địch quần hồ”, lúc Phong còn đang mải chiến đấu với hai gã thì gã thứ ba âm thầm tiến đến định đánh lén.

“Choang...” Tôi cầm một vại bia to, dùng hai tay nện hết sức bình sinh xuống đầu gã thứ ba kia. Thế nhưng, không giống như trong phim, gã không hề lăn ra ngất, ngược lại, sau cơn choáng váng, lừ lừ tiến tới chỗ tôi. Tôi hoảng hốt lùi dần, tay quờ quạng, tuyệt vọng tìm bất cứ thứ gì có thể làm vũ khí.

Một bóng người bỗng lao tới nắm lấy tay tôi kéo thẳng ra ngoài. Phong lôi tôi chạy thục mạng trong khu phố đông đúc rồi ngoặt vào một ngõ nhỏ. Hắn tiếp tục rẽ thêm vài ngõ nữa, đến đường lớn bên ngoài, tách biệt hoàn toàn với Khao San mới đứng lại, cúi người thở dốc.

- Cô có sao không?

- Tôi không sao. – Tôi lúc này mới kịp quan sát thấy trên mặt hắn đã xuất hiện vài vết bầm tím. – Anh có đau không?

- Còn phải hỏi. – Hắn lườm tôi. – Nhưng bọn kia chắc đau hơn, ít nhất cái thằng đẩy cô sẽ phải về bằng cáng.

- Anh nhìn thấy nó đẩy tôi à?

- Ủ, vừa xuống dưới sân khấu thì thấy.

- Mà sao tự nhiên anh lại lôi tôi chạy? Chúng nó kéo đến thêm hay sao?

- Không... – Phong khẽ lắc đầu, tay sờ nhẹ lên mấy vết bầm. – Tôi liếc thấy cảnh sát nên kéo cô đi, để bị giữ lại phiền lắm. Dù sao đây cũng không phải đất của mình.

- Tôi xin lỗi. – Tôi cúi đầu nói nhỏ, giọng tràn ngập áy náy.
 - Khỏi xin lỗi. – Hấn khoát tay. – Cũng có phải lần đầu cô gây chuyện đâu.
 - Sao anh không hỏi tôi vì đâu lại gây sự đánh nhau? – Thấy hấn im im không nói gì, tôi chủ động đề cập trước.
 - Để làm gì?
 - Biết đâu là tôi sai?
 - Cô sai hay đúng thì ảnh hưởng gì tới việc tôi nện nó? – Hấn nhún vai.
- Tôi đột nhiên có một mong muốn điên rồ là ôm lấy Phong thật chặt, để cảm ơn hấn và để thấy được mình đã thực sự an toàn. Nhưng tất nhiên tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để kiềm chế.
- Tôi thấy anh đánh rất có nghề, anh từng học võ à?
 - Ừ, một chút. – Hấn gật gật đầu. – Trước tôi học Tấn thủ vài năm. Hồi còn trẻ con, thằng nào không ước mơ thành Siêu nhân trừ gian diệt bạo chứ?
- Tôi giật mình, cái ước mơ này sao nghe quen đến vậy. Tôi thấy không khí xung quanh bỗng đặc quánh, hít thở trở nên vô cùng khó khăn.
- À mà lúc nãy anh nói gì trên sân khấu thế? Không ngờ anh lại biết tiếng Thái. – Tôi lảng đi, cố nghĩ ra chuyện khác để hỏi.
 - Tôi nói tôi hát bài đó tặng cho một người đặc biệt đối với tôi. – Phong gãi gãi cằm, thản nhiên nói. – Thực ra tôi không biết nhiều lắm đâu, chẳng qua ngày xưa yêu một em người Thái nên mới học mỗi câu này để thưa em ý. Thêm cả câu “Nong suay mak” là “Em rất đẹp” nữa.
 - Thế sao vừa rồi anh lại...?
 - Thì cô bảo tôi mà lên biểu diễn cô sẽ giả bộ không quen tôi cho khỏi xấu hổ. Nhưng làm sao tôi chịu xấu hổ một mình được?

Tôi có một cảm giác rõ ràng là tim mình chột nhối một cái mạnh, khá giống cú va chân vào cạnh bàn lúc nãy, giờ đã sưng tím và vẫn còn rớm máu.

.....

Chú thích:

[1] Tuk tuk: Phương tiện công cộng rất phổ biến ở Thái, có ba bánh, chở được khoảng bốn, năm người, giống xe lam ở Việt Nam ngày xưa.

[2] Ở đây ý Phong chế giễu Thư gầy như nạn nhân nạn đói năm 1945 còn Thư thì đáp lại là cô thấy hấn giống người tiền sử chưa tiến hóa hết.

[3] Do cách hút cần không giống thuốc lá, nên thường là một nhóm mấy người chuyền tay nhau hút chung (ngậm chung tóp -> Phong bảo Thư hôn hấn gián tiếp). Thư nói Phong hôn đàn ông nhiều hơn phụ nữ vì tỷ lệ nam giới hút cần cao hơn nữ.

[4] Người chưa có gia đình thì khi mất sẽ dùng hoa trắng để viếng.

[5] She – Elvis Costello: bản dịch tại đây.

[6] Tôi để nguyên tiếng Anh phần này vì không biết tiếng Việt nói thế nào cho hợp.

- Look where you're going, bitch: nhìn đường vào, con chó (cái) / con khốn.
- Oh, son, mommy can't believe you've grown up this much: Không thể tin được con giai mẹ đã lớn từng này.

Vì người kia chửi Thư là bitch (chó cái) nên cô mới gọi lại người kia là con trai, ý chửi hấn là son of a bitch (chó đê).

13. Chương 13: Mọi Chuyện Có Còn Bình Thường?

“The world keeps turning and life goes on.”

Khi chúng tôi bước vào cửa khách sạn thì thấy Vũ đang ngồi trong sảnh chờ sẵn, tôi đã quen với chuyện này nên không ngạc nhiên, còn chủ động mỉm cười.

- Hai đứa đi đâu mà về muộn thế?

- Em ra Khao San chơi. – Phong nhún vai. – Em không rảnh đưa Thư về nên đành cho đi theo. Lần sau anh mang ai đi thì có trách nhiệm một chút, đừng có bày ra cho em dọn như thế.

- Mà đánh nhau đấy à? – Vũ cau mày.

- Phong... – Tôi hấp tấp định lên tiếng thanh minh thì bất gặp cái lườm cháy mặt của hắn, mọi lời định nói liền nuốt ngược trở lại.

- Thì sao?

- Vì sao đánh nhau?

- Ngứa mắt thì đánh, nhưng thôi đấy đâu phải việc của anh.

- Mà bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn trẻ trâu như vậy? Nếu mày bị bắt ở đây tao sẽ mặc xác mày.

- Anh không phải dọa, em có bị tóm thật thì ông bà già cũng bắt anh lo cho em ra thôi, anh muốn kệ mà được à?

Phong nói xong, mặc cho Vũ gườm gườm nhìn hắn, quay người bỏ lên phòng. Trước khi đi hắn còn cúi xuống, ghé sát tai tôi thì thầm “Đừng có lảm mồm không đúng chỗ”. Mặt tôi bất giác đỏ bừng vì cử chỉ thân mật thái quá đó.

- Em lên phòng anh một lát. – Vũ lấy lại vẻ mặt bình thường, bình thản nói với tôi.

- Vâng ạ.

Không ngoài dự đoán, anh đưa cho tôi hai gói đá, bảo tôi kiểm kỹ rồi gói lại, dặn cho vào túi chiếc váy midi hôm trước.

- Anh không muốn cho vào hành lý gửi, sợ bị móc mất nên em cầm giúp anh. – Anh thân mật nói.

- Vâng ạ.

Tôi cầm hai gói đá về phòng, trong lòng nặng trĩu. Tôi biết gia đình Phong đã lo lót đầy đủ nhưng vẫn không sao tránh được lo lắng. Lỡ ngày mai về đúng lúc đổi ê kíp trực thì sẽ thế nào? Ở một nơi màu mỡ lắm lợi ích như hải quan, chuyện đấu đá là rất khốc liệt, các phe cánh chỉ rình rập sơ hở để hạ bệ lẫn nhau. “Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết” là đạo lý muôn đời, và trong số tất cả các bên liên quan, tôi thấy chỉ có tôi cùng đám nhân viên kia xứng đáng danh hiệu “ruồi muỗi”. Nếu có bất kỳ trường hợp nào xảy ra, chúng tôi chắc chắn sẽ trở thành vật tế thần.

Tiếng chuông cửa phòng tôi bỗng vang lên.

- Anh chưa ngủ à? – Tôi tròn mắt nhìn Phong sừng sững trước mặt.

Hắn lách qua người tôi vào phòng, đóng cửa lại rồi mới buông một câu không đầu không cuối:

- Đưa đây.

- Đưa cái gì?

- Gói đá Vũ đưa cho cô chứ cái gì. – Hắn nhìn quanh, thấy hai gói tôi để trên giường thì đi tới, diềm nhiên cầm lên bỏ vào túi.

- Đây...

- Tôi thấy mặt mũi cô chậm chạp, lù đù lắm, không tin được. Lỡ bị giữ lại thì rắc rối to.

- Nhưng anh cầm rồi thò mấy viên thì tôi biết làm thế nào?

- Thì cô đền chứ sao, nhà cô còn nợ ít tiền à? Thêm vài chục triệu cũng chẳng tệ hơn được. So với vào blacklist, cấm xuất cảnh hay đi tù thì cái gì hơn?

- ...

Phong thấy tôi không nói gì thì lẳng lặng bỏ về phòng.

.....

Có lẽ tôi đã lo xa quá mức bởi cả đoàn từ Bangkok về tới Hà Nội yên ổn nhập cảnh mà không gặp bất cứ trục trặc nào. Và trước khi lên ô tô về nhà, Phong kín đáo gửi lại gói đá cho tôi, miễn cho những phát sinh không cần thiết.

Cuối cùng thì tất cả mọi chuyện đã ổn nhưng tôi không hiểu vì sao trong lòng vẫn còn một cảm giác thấp thỏm không thể gọi tên.

.....

Sau chuyến đi Thái đáng nhớ, tôi lại trở về làm Lọ Lem lủi thủi trong xó nhà. Toàn bộ quần áo mua được cũng xếp kỹ vào vali chẳng dùng tới.

Một buổi sáng, tôi từ siêu thị về thì thấy một đôi giày nữ đặt ngay ngắn trên thềm nhà. Đẩy cửa bước vào, đập ngay vào mắt tôi là cảnh một cô gái đang tựa đầu vào vai Phong khóc tã tức, còn hấn vồ nhè nhẹ vào lưng cô ta an ủi. Định thần nhìn kỹ, tôi nhận ra Tâm, người tôi đã gặp trong bữa tiệc sinh nhật trên The Bank dạo nọ. Tâm thấy tôi bước vào thì ngồi thẳng dậy, nhanh chóng quay mặt lau đi nước mắt. Không hiểu sao cổ họng tôi bỗng hơi nghẹn lại, một cơn ác cảm dâng lên tới độ tôi muốn lẳng ngay cái túi đang cầm trên tay vào mặt họ.

- Ủa, Thư à? – Tâm nhìn tôi kinh ngạc thốt lên. – Tại sao cậu lại ở đây?

- Tôi là osin nhà này mà, Phong không nói với cậu à? – Tôi trả lời, giọng không giấu được sự khó chịu.

Phong bỗng liếc nhìn tôi một cái, thoáng qua rất nhanh rồi quay sang Tâm, thản nhiên nói:

- Ồ, Thư là giúp việc nhà tôi. Tại bà mà hôm đó tôi phải nhờ Thư đi cùng đấy, tốn bao nhiêu tiền mới nâng cấp lên được như thế.

- Sao lại tại tôi? – Cô ta ngơ ngác.

- Thăng Long nó năn nỉ...

- Thôi đi. – Tâm gay gắt. – Tôi không muốn nghe đến hấn nữa.

Tôi ngán cái cảnh thân tình trước mắt tới tận cổ, chẳng nói chẳng rằng bỏ vào bếp. Tôi phát cáu với cả sự buồn bực của chính mình nhưng lại không thể lý giải vì sao.

Tôi cố tập trung vào làm bữa trưa nhưng đầu óc vẫn vẩn vơ lời nói của Phong. Hấn nói đâu có gì sai, tôi không là giúp việc nhà hấn thì là cái gì? Hấn không tốn tiền mua váy áo để “lột xác” cho tôi thì sao? Vậy cái cảm giác khó chịu nghẹn ngào này là thế nào?

- Thư... – Tâm từ lúc nào đã tới sau tôi, nhẹ nhàng nói. – Cậu đừng hiểu lầm nhé, tớ với Phong là bạn thôi.

- Việc riêng của cậu, tớ không tọc mạch đâu.

- Nhưng tớ không muốn bất cứ ai nghĩ tớ và thằng Phong có vấn đề gì, phiền phức lắm. Long với nó là bạn thân mà. Tớ vừa cãi nhau với Long nên muốn tìm chỗ để trú. – Không rõ Tâm đọc được điều gì trên nét mặt tôi liền nói tiếp. – Tớ yêu Long ai cũng phản đối nên không tâm sự được với ai, chỉ có Phong là ủng hộ nên tớ đến nói chuyện với nó.

- Cậu nói với tớ mấy cái này làm gì?

Tâm bật cười, nụ cười trong veo, sáng bừng cả khuôn mặt vẫn còn vệt nước mắt. Không hiểu sao nụ cười này bỗng xóa sạch mọi ác cảm vừa xong của tôi đối với cô.

- Tâm sự một tẹo, tại tớ đang buồn quá.

- Sao thế? – Dù tôi chẳng có chút nào quan tâm nhưng không hỏi han thì có vẻ như hơi bất lịch sự.

- Yêu đương nhăng nhít vớ vẩn ấy mà. – Nụ cười tươi tắn của cô chợt trở nên héo hắt nhưng không nói gì thêm.

- ...

Chiều hôm đó Tâm về rồi, Phong mới kể với tôi chuyện của cô và Long, thật ra cũng khá đơn giản, chỉ là phương án giải quyết thì gần như không có. Tâm vốn là con gái duy nhất trong một gia đình tuy không giàu nhưng trí thức, bố mẹ và anh trai cô đều là giảng viên đại học. Còn Long thì ngược lại, gia đình rất giàu nhưng kiếm sống bằng nghề bảo kê, đâm thuê chém mướn. Bản thân Tâm hiện tại đang là sinh viên Ngoại thương còn Long đã nổi bước bố mẹ được mấy năm với sự nghiệp đèn sách dừng ở tầm bằng cấp ba. Không cần nói cũng biết hai gia đình phản đối mối quan hệ này đến thế nào.

- Tâm nói là có mỗi anh ủng hộ?

- Ủ.

- Sao anh lại làm một việc vốn dĩ đã rất khó khăn trở nên khó khăn hơn như vậy?

- ... – Phong không trả lời nhưng nhướng mắt ra ý hỏi.

- Rõ ràng hai người đó sẽ chẳng đi tới đâu cả, anh còn khuyến khích họ đi sâu hơn vào con đường sai lầm.

- Cô nói cái gì đó? – Mặt hắn sầm xuống.

- Anh đừng có bảo anh tin vào cái thứ nhảm nhí tình yêu vượt qua mọi khoảng cách nhé. – Tôi nghiêm túc nói. – Tình yêu có thể mù quáng bất chấp nhưng cuộc sống thì không. Thử lấy một ví dụ đơn giản nhất, Long có chửi bậy trước mặt Tâm không?

- Không...

- Đó không phải là Tâm đang giúp Long tốt lên vì khi không có mặt Tâm, Long vẫn chửi bậy như thường. Đây chẳng qua là Long đang cố gồng mình lên để giữ mối quan hệ này. Tôi chỉ lấy chửi bậy như một ví dụ đơn giản nhất, anh thử suy rộng ra những việc khác xem, giữa họ có điểm gì chung? Học vấn, xuất thân, văn hóa, nền tảng gia đình, quan niệm, giá trị? Liệu một trong hai, hoặc cả hai, có thể gồng lên tới bao giờ? Sớm hay muộn sẽ đến lúc cảm thấy mệt mỏi thôi.

- Tôi hiểu những gì cô nói nhưng tôi cũng hiểu chúng nó. Tâm nó không phải loại con gái ngoan đến nhặt nhèo còn thằng Long là đứa rất tốt.

- Từ bao giờ mà chỉ cần là hai người tốt thì có thể đến với nhau? Được, cứ cho là giữa hai người đó có sự đồng cảm đặc biệt, vượt lên trên định kiến xã hội đi, nhưng còn sau này? Tâm tình tế, nhã nhặn, về làm dâu nhà Long sẽ phải sống thế nào giữa văn hóa gia đình quá mức khác biệt như thế? Mẹ Long còn sẵn không ưa Tâm, hàng ngày ra đụng vào chạm, tình yêu lúc đó có vượt qua nổi sự căng thẳng chồng chất ngày qua ngày đó không? Kể cả có ở riêng cũng không khá hơn được.

- Tôi không thích cái lối suy nghĩ đẩy mọi chuyện vào ngõ cụt của cô. – Phong nhìn tôi một lát rồi khẽ nói. – Điều gì làm cho cô chai sạn quá thế?

- Nói tôi thực tế thì đúng hơn. – Tôi nhớ lại câu chuyện bác Hà nói với tôi lần trước, chậm rãi trả lời.

Trong một thoáng, tôi đã tự hỏi có đúng là chúng tôi chỉ đang nói về chuyện của Tâm và Long không?

- Tôi luôn cho rằng, người có thể sống cùng cả đời nên là người phù hợp nhất chứ không nhất thiết là người yêu nhất. – Thấy hắn không nói gì, tôi nhẹ nhàng kết luận.

Phong không nói gì, quay người bỏ lên phòng. Nhìn theo bóng lưng hắn tôi bỗng cảm thấy có gì đó nhẹ nhõm nhưng lại không kém phần tiếc nuối. Nhẹ nhõm thì tôi hiểu còn vì sao lại tiếc nuối thì tôi không giải thích được.

.....

Lâu rồi tôi mới thấy Phong lại chơi đàn, dù có chơi guitar điêu luyện thì hắn chơi piano vẫn là hay nhất. Tôi bị tiếng đàn của hắn cuốn hút tới mức tự cho phép mình nghỉ một chút, rót cốc nước ra phòng khách lặng lẽ ngồi nghe.

- Cô biết chơi đàn không? – Lúc kết thúc bản nhạc, Phong quay ra hỏi tôi.

- Coi như là không.

- Sao lại coi như?

- Thì tầm tuổi mình hồi đó ai chả được bố mẹ cho đi học đàn nhưng tôi không có năng khiếu, học mãi vẫn trầy trật mỗi mấy bài vỡ lòng, giờ chữ thầy trả thầy hết rồi.

- Tôi có một bản nhạc rất hay mà dễ, ai cũng đánh được, cô muốn thử không?

Sự tò mò khiến tôi gật đầu. Phong lấy tập giấy, hí hoáy viết ký âm một lúc rồi đưa cho tôi. Các khuông nhạc trống xen kẽ giữa những khuông hắn đã viết.

- Cái này chỉ dành cho tay phải thôi, phần tay trái tôi sẽ viết sau.

Tôi nhìn tập bản nhạc “đồ rê mi rê đồ...” đúng là không khó lắm nhưng khi đánh thử thì không hay tẹo nào, thậm chí còn không ra giai điệu dù tôi thấy có gì đó quen quen.

- Chẳng hay gì cả! – Tôi lạnh lùng kết luận sau khi đánh thử một trang.

- Tôi đã bảo vì tôi chỉ viết phần tay phải rồi còn gì. Muốn biết nó hay thế nào thì phải chơi đủ cả bài. Cô thử lại xem.

Tôi miễn cưỡng làm theo, trong bụng không hiểu rồi cái bản nhạc nhạt nhẽo này sẽ như thế nào. Đột nhiên sau lưng bỗng nóng rực, hai cánh tay Phong đã vươn tới bao trọn hai bên người tôi, còn ngực hắn gần như chạm hẳn vào lưng tôi. Hắn đặt cả hai tay lên phím đàn, cùng đánh với tôi.

Bản Lu Xiao Yu [1] ba tay nổi tiếng!

Giờ thì tôi biết vì sao tôi thấy quen nhưng lại không nhận ra, chỉ bởi bình thường người ngồi bên trái sẽ chơi phần của tôi và tay trái của Phong, còn người ngồi bên phải chơi phần tay phải của hắn chứ không ai chơi xen kẽ như thế này.

Mặt tôi giờ hắn đã đỏ đến không thể đỏ hơn, nhịp tim vọt lên khiến tay tôi bắt giác hơi run. Ngược lại với tôi, hắn điềm nhiên chơi như không có gì xảy ra, bình thản không bộc lộ một chút cảm xúc.

Tôi dừng bản nhạc giữa chừng, gạt tay Phong lách ra ngoài.

- Hay không?

- Không! Chán ồm. – Tôi cố nói về tự nhiên nhưng hốt hoảng nhận ra giọng mình đã lạc tới một tông xa lạ nào đó.

- Nếu cô chơi tốt hơn một tẹo thì nó đã khác hẳn, tiếc thật. – Hắn vẫn thản nhiên.

Tôi bối rối đến độ không dám nhìn hắn, quơ vội cây gậy lau nhà đi thẳng lên gác. Khi tới lưng chừng cầu thang, tôi không kiềm chế được, hơi xoay đầu, liếc xuống dưới một cái thật nhanh.

Ánh mắt tôi chạm vào ánh mắt Phong cũng đang hướng lên trên, hắn khẽ mỉm cười.

.....

- Con không làm! – Tiếng Phong gần như quát lên làm tôi giật mình suýt đánh rơi quyển sách.

Số là tôi vẫn duy trì thói quen đọc sách dưới tầng hầm mỗi tối muộn nhưng sau lần bị Phong bắt quả tang, tôi không còn dám bật đèn phòng, thay vào đó là cái đèn bàn sáng leo lét. Thông thường giờ này cả nhà đã đi ngủ hết, không ngờ hôm nay lại họp gia đình ở phòng khách, nghĩa là ngay trên đầu tôi. Lúc đầu họ nói nhỏ nên tôi không biết, tới lúc Phong gầm lên thì tôi mới biết sự có mặt của họ. Tính tò mò nổi lên làm tôi rời quyển sách, tập trung lắng tai nghe.

- Con làm giúp bố mẹ nốt lần này. – Tiếng bác Hà mềm mỏng.

- Không!

- Con thừa biết là có con hay không cũng vẫn phải làm, nhưng bố nghĩ giao cho con thì tốt hơn. – Tiếng bác Hùng giống như một lời khẳng định hơn là thuyết phục. – Mà con có cần ra mặt đâu.

- Dễ thế thì bỏ để lại cho Vũ đi, con chẳng ham hố.

- Thử nghĩ xem, – Vũ lạnh lùng xen vào. – cơm ăn, áo mặc, cái xe máy đi cho tới tiền chơi bởi của máy đều từ nhà mà ra chứ từ đâu? Dù là tao làm đi thì máy không liên quan chắc? Thôi đừng làm bộ nữa.

“Choang...” Tiếng cốc rơi vỡ trên nền gạch çat chúa.

- Vũ... – Bác Hà hốt hoảng ngắt lời Vũ, kèm theo tiếng thút thít khe khẽ. – Anh không có ý đẩy đâu con, đây chỉ là bố mẹ nhờ con thôi.

- Đây sẽ là lần cuối. – Sau một lúc im lặng, cuối cùng Phong lên tiếng, giọng trầm khàn nặng nề.

- Nhớ là đừng có ra mặt.

- Đó không phải việc bố cần phải lo, bố ạ.

.....

Băng đi mấy ngày, một buổi trưa tôi ở nhà một mình đang đọc sách thì nghe tiếng chuông cửa bầm dồn dập vội chạy ra.

Tôi suýt hét lên khi nhìn thấy Phong đứng dựa vào cửa, tay ra sức bấm chuông. Toàn thân hấn dính đầy máu, quần áo rách tả tơi, mặt mũi bầm tím, sưng vù biến dạng. Chỗ áo rách lộ ra những vết chém ngang dọc nông sâu đủ cả.

- Anh sao thế? – Tay tôi run bắn, mãi mới tra được chìa khóa vào ổ. – Để tôi gọi cấp cứu.

Phong lách qua cửa rồi bỗng quàng tay qua người tôi ôm chặt.

- Đừng gọi ai cả, dìu tôi vào nhà. – Tiếng hấn đứt quãng, ngay sau đó gần như lịm hẳn trên vai tôi.

.....

Chú thích:

[1] Lu Xiao Yu: Bản nhạc trong phim Secret, chơi bằng ba tay trên piano nên có thể có hai người chơi cùng một lúc. Thông thường thì người bên trái sẽ chơi phần bên trái bằng hai tay, người bên phải chơi bằng một tay phải (xem thử tại đây) nhưng Phong đã đảo lại là cho Thư chơi tay ở giữa còn hấn chơi hai tay hai bên.

14. Chương 14: Cô Có Thích Tiền Không?

“Behind every great fortune there is a great crime.” – Honoré de Balzac

Tôi dìu Phong vào phòng, đặt hấn nằm trên ghế rồi nhấn điện thoại gọi bác Hùng. Tay tôi run bắn bật, bấm nhầm hết lần này tới lần khác, tận lần thứ tư, thứ năm gì đó mới gọi được. Giọng tôi gấp gáp, đứt quãng mô tả tình trạng của Phong, sợ hãi nhìn lồng ngực phập phồng của hấn, ám ảnh rằng nó có thể dừng bất cứ lúc nào.

- Cháu biết sơ cứu không? – Ngược lại với tôi, bác Hùng vẫn điềm tĩnh. – Cháu sơ cứu qua cho nó, đừng gọi cấp cứu, bác về bây giờ đây.

Tôi mang đồng băng gạc, Betadine ra lau sơ qua những vết thương nhẹ còn mấy vết chém sâu thì không dám động vào.

- Cô tìm trong tủ thuốc có vỉ con nhộng đỏ, mang ra đây. – Phong đã tỉnh từ lúc nào, khó khăn nói với tôi.

Việc trong nhà trĩu sẵn loại thuốc này [1] thực sự không bình thường nhưng lúc đó tôi không còn tâm trí nào để thắc mắc.

- Tháo vỏ nang ra, rắc thẳng thuốc vào mấy vết sâu sâu.

Dù đầu óc còn bấn loạn, tôi vẫn cố hết sức tập trung làm theo lời hấn, chỉ không cách nào chế ngự đôi tay như mắc chứng Parkinson.

- Nếu cảm thấy quá sức thì không cần làm nữa. – Phong bỗng nắm lấy tay tôi. Bên dưới đôi mắt sưng vù, ánh mắt hấn vẫn bình tĩnh lạ thường. – Toàn vết thương bên ngoài thôi, tôi không chết được đâu mà lo.

- Tôi không sao, cứ để tôi. – Tôi hít một hơi sâu nén lại cơn run rẩy rồi tiếp tục.

Tôi nhẹ tay hết mức có thể khi lau rửa những vết thương của hấn. Phong nghiêng rằng không kêu câu nào, dù mặt mũi còn tái nhợt nhưng thần sắc của hấn đã khá hơn rất nhiều.

- Nói chuyện với tôi đi. – Hấn mỉm cười. – Không có để tôi ngủ là tôi chết luôn, giống như trong phim đấy.

- Đừng có vớ vẩn, kiểu người ăn tàn phá hại như anh thường sống thọ lắm. – Tôi cũng bật cười theo. – Vì sao anh lại ra nông nổi này?

- Đánh nhau kém hơn thì thế chứ sao. – Phong dừng một chút rồi bỗng kêu lên. – Ày da, tỳ quên mất, lúc nãy tôi đánh rơi đồ ngoài cửa, ra nhặt vào hộ tôi.

Tôi chạy ra cửa thì thấy ngay một con tông còn dính máu vút chổng chơ dưới đất.

- Mang đi rửa rồi giấu kỹ vào. – Hấn nói rồi nhìn tôi. – Nhưng làm thế nghĩa là cô cũng phạm tội đồng lõa, nghĩ cho kỹ trước khi làm.

Tôi không trả lời, cầm con tông đi thẳng vào nhà tắm. Nếu không có gia đình bác Hùng thì có lẽ giờ tôi đã chết nơi xó xỉnh nào đó hoặc tệ hơn là đang vẫy khách ở Trần Duy Hưng [2]. Ngày phát hiện ra tôi, Phong không những không tố cáo, ngược lại còn âm thầm giúp đỡ rất nhiều. Tuy miệng lưỡi hấn khó chịu nhưng tôi chưa bị mù để không biết hấn đã tử tế với tôi thế nào. Bảo tôi tố cáo hay bỏ mặc hấn tôi không làm được, cho dù phải đối mặt với nguy cơ đi tù.

Cọ rửa sạch sẽ con tông xong, tôi ngẩng lên nhìn vào gương mới phát hiện ra cả người lẫn mặt tôi đã dính đầy máu.

Ngay sau đó thì nhà bác Hùng cũng về, mang theo một người mặc áo blouse trắng. Ông ta nhanh chóng kiểm tra các vết thương của Phong, băng bó và cầm kim truyền máu.

- Đầu cháu có va vào đâu không? – Có lẽ đây là cách hỏi lịch sự cho việc có bị nện vào đầu không vì mặt mũi hấn trông rất thảm.

- Không ạ.

- Thế thì không lo, chỉ chủ yếu là bị thương bên ngoài, gân cốt cũng không bị ảnh hưởng. Bác truyền máu cho cháu rồi, mấy hôm nữa vết thương khép miệng sẽ khỏe lại thôi.

- Cháu cảm ơn.

Bác Hà rơm rớm nước mắt ngồi bên cạnh nắm tay Phong nhưng hấn ngoảnh mặt đi, không nhìn ai và cũng chẳng nói thêm câu nào. Còn bác Hùng từ đầu tới cuối chỉ im lặng, cho tới lúc Vũ đưa bác sỹ về rồi ông mới lạnh lùng hỏi hấn:

- Mày chương mặt ra đó làm cái gì?

- ...

- PHONG!

- Con thích thì con đến, lâu không đánh nhau, ngứa tay. – Hấn cầm cấn trả lời.

Bác Hùng định nói thì đó thì bác Hà bỗng đưa mắt nhìn ông, ông liền im lặng. Tôi hiểu ý, vội nói:

- Anh ăn cháo nhé để tôi nấu.

- Ủ, pha thêm cho tôi cốc nước chanh. – Nói câu này, giọng Phong đã mềm hơn rất nhiều.

Tôi nhanh chóng pha nước, đặt nồi cháo rồi đi lên phòng để gia đình họ nói chuyện dù trong lòng chất chứa thắc mắc về chuyện đã xảy ra. Ở lâu với Phong tôi cũng phần nào hiểu được hấn. Ngoài mặt hấn luôn tỏ ra ngang ngạnh, bất cần nhưng thực chất lại có phần hiền lành, không thường làm những việc thiếu suy nghĩ.

- Thư! – Vũ đã về từ lúc nào, đứng trước cửa phòng tôi gọi nhỏ.

- Có việc gì không anh?

- Phong nói có nhờ em cắt hộ con dao, em để đâu rồi?

- Đây ạ. – Tôi vội chạy tới tủ quần áo lấy ra đưa cho anh ta.

- Xin lỗi vì làm em sợ như thế. – Vũ nhận con tông sáng loáng, nhìn vào mắt tôi nói.

- Em không sao.

- Hôm nay, Phong nó...

- Anh không cần nói gì đâu ạ. – Tôi vội cắt lời anh ta. – Em không hay để ý việc riêng của người khác.

Vũ khẽ gật rồi đi xuống nhà, để lại tôi vẫn còn hồi hộp đứng đó. Anh ta sẽ không giết tôi diệt khẩu chứ?

.....

Phong ở nhà dưỡng bệnh suốt mấy tuần liền. Và tôi cảm thấy một điều rõ ràng là hấn đã có gì đó thay đổi rất lớn. Hấn trở nên thờ ơ với mọi thứ, không như trước kia thường tọc mạch vào cả những việc không phải của mình. Lần nào tôi lên phòng hấn cũng thấy nồng nặc mùi cần hoặc thuốc lá, và gần như hấn luôn trong tình trạng “high” cả ngày.

- Nếu anh đau quá có thể uống tạm giảm đau chứ cứ dùng cở suốt thể này anh sẽ mất trí nhớ sớm thôi.

- Thì sao? – Hấn đưa cặp mắt đỏ ngầu, lơ đãng nhìn tôi.

- ... – Tôi thở dài, chẳng biết phải nói gì.

Nhưng tới khi tôi vớ được trong phòng hấn cái bong thủy tinh, bên trong vẫn còn ít cặn thì tôi hết chịu nổi, tóm áo hấn la lớn:

- Cái gì đây?

- Cô nghĩ là cái gì thì là cái đấy. – Phong cười nhưng nụ cười méo mó.

Tôi muốn phát điên, tại sao hấn lại trở nên như vậy? Nhìn sâu vào mắt hấn thấy hai đồng tử nở to, cử chỉ chậm chạp, dường như không còn để ý điều gì xung quanh.

- Thích thì đi mách bố mẹ tôi đi, cô vốn giỏi trò đấy lắm mà.

Tôi ra khỏi phòng, sập cửa sau lưng. Giờ có nói gì với hấn cũng vô ích.

Sáng hôm sau, chờ mọi người đi làm hết tôi mới vào phòng hấn, lúc này hấn vẫn ngủ, gương mặt hiền lành như đứa trẻ.

Tôi lặng lẽ đi lấy chiếc xô tôi vẫn dùng đựng nước lau nhà, hứng già nửa nước vào đó rồi khệ nệ quay về phòng hấn. Tiếp theo, tôi lấy hết sức dội thẳng xô nước vào khuôn mặt vẫn đang say ngủ kia.

- ĐM, cái *** gì thế? – Phong bật dậy, xả một tràng chửi ầm ĩ trước khi nhận ra tôi.

- Anh tỉnh chưa? – Tôi lạnh lùng nhìn hắn.

- Cô có bị thần kinh không?

- Sấp! – Tôi nghiêng răng.

- Biết hai ngày rồi tôi mới được ngủ không hả? – Hắn gào lên.

- Tất nhiên là biết. – Tôi nói rồi giơ ra cái boong thủy tinh. – Anh chán sống rồi hả?

- Mặc xác tôi, liên quan gì tới cô?

Đáp lại câu nói của hắn, tôi thẳng tay đập chiếc boong xuống sàn vỡ tan nát.

- Đây...

- Sao, định đánh hay chém tôi? Tôi xuống lấy dao cho anh nhé? Sau này ra tòa nói là do ngáo thì không phải đi tù đâu.

Ánh mắt Phong tối lại, toàn thân buông xuôi, ngã người xuống giường mặc cho nó vẫn đang ướt sũng:

- Cũng chẳng sao, vỡ thì thôi, lát tôi gọi mua cái khác.

- Mua sẵn chục cái vào, vì tôi nhìn thấy là tôi đập đấy.

- Sao cô phải gay gắt như thế? Cái gì cô chẳng chơi rồi, có gì là ghê gớm đâu mà phải ra vẻ.

- Tôi chưa chơi đá bao giờ và cũng không có ý định thử. Xem ra anh ngu hơn tôi nghĩ.

- Ồ, tôi ngu, phần khôn nhường cô tất.

- ... – Tôi nghiêng răng tức tối nhưng không thể làm gì được hắn, đành nén giận, nhẹ giọng nói. – Anh chơi gì cũng được nhưng đừng đập đá nữa, hại người lắm.

- Cô lo cho tôi đấy à? – Hắn cười khẩy, nhìn tôi vẻ châm biếm.

- Ủ, có sao không?

Phong không trả lời nhưng thái độ có vẻ dịu lại, bớt đi phần hung hăng. Hắn thở hắt một hơi:

- Thật ra thì đây là lần đầu tôi thử, nhưng chắc sau này không dùng nữa, tôi không thích cái cảm giác đấy.

- Nghe hấp dẫn nhỉ, hay để tôi cũng thử một lần xem thế nào?

- Đừng có vớ vẩn. – Hắn lườm tôi. – Có gì ăn không? Đói quá.

Tôi có vô số câu hỏi muốn hỏi Phong nhưng lại không biết mở đầu thế nào, đành lảng xảng bên cạnh phục vụ hắn ăn uống.

- Muốn hỏi gì thì hỏi đi, nhìn mặt cô là kiểu tò mò đến chết rồi.

- Thật ra tôi không tò mò chuyện gì đã xảy ra, tôi chỉ cảm thấy hình như anh có vấn đề gì đó.

- Ai bảo cô?

- Thế nào là “cảm thấy”? Nếu biết rõ còn nói làm gì. Thôi thì anh khó chịu cái gì cứ nói ra với tôi, tôi sẽ giữ kín cho anh.

- Có chắc là cô muốn nghe không? – Mặt hắn thoát cái đã mất đi vẻ linh hoạt vừa xong, một thoáng do dự lướt qua. – Có lẽ nói cho cô biết cũng tốt, tôi không muốn giấu cô.

Qua câu chuyện của Phong tôi mới hiểu thêm ra nhiều điều. Như tôi đã từng nói, công ty của bác Hùng sở hữu một chuỗi các cửa hàng ở những vị trí đắc địa. Và gần đây nhất nhà hắn mới thu tóm được một căn biệt thự Pháp trên phố cổ. Nên hiểu, biệt thự Pháp ở Hà Nội thường không thuộc sở hữu một người mà phải tới năm, bảy hộ chia nhau, vì vậy, công cuộc thu mua không hề đơn giản. Chỉ cần một hộ không đồng ý bán là mọi công sức tiền bạc có thể phải đổ sông đổ biển. Căn biệt thự bác Hùng mới mua trong quá trình đàm phán về cơ bản rất thuận lợi, các bên đều thuận mua vừa bán, trừ một gia đình nhất định không chịu đi. Cứ như vậy nhùng nhằng kéo dài tới hơn hai năm chưa xong.

- Gia đình đó ở từ thời giải phóng, nhà ba thế hệ sống trong căn hộ chưa tới hai mươi mét vuông nhưng họ không chịu chuyển bởi ở đây họ có thể buôn bán nhè nhàng qua ngày. Giờ nhận một đồng tiền mua nhà mới, chuyển đi rồi sẽ không biết sống thế nào.

- Vậy phải làm sao?

- Long là bạn thân của tôi, cũng là người lo giúp bố mẹ tôi một số việc. Bằng nhiều cách nó đã tiếp cận được con trai nhà đó.

- Để làm gì?

- Còn nhớ vì sao nhà cô phải ra đường không? – Hấn khẽ mỉm cười. – Cách đây một gia đình đến kiệt quệ nhanh nhất chỉ có cờ bạc. Việc cô phản ứng quá mức gay gắt với cờ bạc hồi đó làm tôi có cảm giác cô đã có kinh nghiệm đau thương. Thật ra lúc đấy tôi chơi giết thời gian thôi chứ tôi không say sưa gì vì hiểu quá rõ.

- Các anh dụ con nhà đó chơi cờ bạc?

- Đó là nó tự chọn, nếu nó không muốn bọn tôi làm sao mà ép. – Phong nhún vai. – Sau vài tháng thì thằng cu phải ký giấy nợ vài tỷ, không xoay đâu được đành về báo nhà. Mà nhà đấy ngoài bán nhà ra còn cách nào khác đâu.

- Thế sao...?

- Tôi chẳng nói nhà đó có mấy thế hệ sống chung còn gì? Người đồng ý bán, người thì không, cuối cùng khi nhà tôi đã chuyển đủ tiền, giấy tờ sang nhượng đảng hoàng rồi thì giờ quẻ không chịu đi. Lần nào đến họ cũng gây khó dễ, rồi gọi người mang vũ khí cổ thủ.

- Sao không báo công an?

- Công an không dễ ra mặt làm việc những vụ này vì nó cũng khá nhạy cảm, nên chúng tôi phải tự giải quyết.

- Bố mẹ bắt anh đi đàn áp?

- Tôi ăn cơm nhà này, dù tôi có không làm thì tôi có vô can không? Ông già sai tôi thuê thằng Long xử lý, yêu cầu tôi không ra mặt nhưng thằng Long là anh em, không phải quân hầu, làm sao tôi làm thế được?

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Cô đọc báo đi. – Hấn khoát tay.

Tôi mở máy tính, tìm kiếm tin tức nổi bật mấy tuần trước đó. Đập vào mắt tôi là cái tít “Hỗn chiến ở phố cổ, một người thiệt mạng”.

- Là anh...? – Tôi kinh hoàng hỏi.

Lần đầu tiên ánh mắt của Phong mất đi vẻ bất cần, chằm biếm thường có, tôi thậm chí còn đọc được trong đó sự day dứt.

- Lúc đấy rất căng thẳng, chúng tôi chỉ có thể cố mà giữ mạng mình chứ nghĩ thế nào được chuyện khác. Người chết đó là phe bên kia, hấn tấn công tôi, bị Long chém một phát sau lưng, ngã vào đúng con dao tôi đang cầm. – Nói tới đây giọng hấn nhỏ hấn lại. – Hấn đã chết ngay trên tay tôi. Tôi đã choáng váng đến độ đứng đờ ra thì Long cùng một thằng nữa dìu tôi chạy đi.

- ... – Tôi nhìn hấn trân trối, không nói được lời nào.

- Vũ đã lo xong xuôi mọi việc, cùng lắm mấy thằng đàn em của Long đi tù vài năm tội gây rối trật tự thôi. Căn nhà cũng cưỡng chế xong rồi. Chỉ là... – Hấn ngẩng lên, nhìn thẳng vào mắt tôi. – dù là ngoài ý muốn, tôi vẫn đã giết người.

Trong lòng tôi cảm thấy thương Phong nhiều hơn là giận. Hấn hoàn toàn không phải kẻ máu lạnh nhưng dường như cuộc sống không cho hấn nhiều sự lựa chọn.

- Cô có thích tiền không? – Hấn bỗng hỏi tôi một câu rất không liên quan.

- Có chứ, tiền thì ai không thích?

- Nhiều không?

- Đủ để không phải lo nghĩ về nó. – Tôi ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp. – Nhưng tôi không cần quá nhiều. Xét cho cùng, tôi đâu có nhiều nhu cầu, tiền quá nhiều dùng làm gì hết?

- Nó mang lại cho cô địa vị, sự trọng vọng.

- Tôi hiểu, nhưng có lẽ tôi còn quá trẻ để cảm nhận hết điều đó. Tôi chỉ hướng tới một cuộc sống cân bằng, an toàn và quan trọng là mình cảm thấy dễ chịu chứ việc người khác nhìn vào thế nào đâu có quyết định được hạnh phúc của mình.

Phong bỗng tiến đến, rồi rất tự nhiên quàng tay qua eo tôi, giống như một việc bình thường hấn vẫn quen làm. Tôi cứng đờ người không phản ứng được. Một tay hấn vuốt ve khuôn mặt tôi, giữ tôi nhìn thẳng vào hấn. Phong cúi xuống, hôn nhẹ lên khoe môi tôi, mỗi nơi hấn chạm vào đều như tạo ra luồng điện chạy khắp người khiến tôi bất giác run rẩy.

- Có thể nhắm mắt lại không? – Hấn dừng lại, hơi ngả ra sau, nhìn tôi dịu dàng nói.

Đột nhiên trong đầu tôi hiện ra hình ảnh đám người chém giết lẫn nhau, cảnh người ta bỏ mạng ngay dưới lưỡi dao của Phong, hình ảnh hấn bị thương dựa bên cửa và hình ảnh bản thân tôi dính đầy máu sau khi diu hấn vào nhà, có lẽ trong đó lẫn cả máu người đã chết. Từ sâu trong đáy lòng tôi chợt nảy sinh một cảm giác sợ hãi. Cho dù tôi rất hiểu và thông cảm với Phong, cho dù tất cả đều là ngoài ý muốn thì tôi cũng không quên được việc tay hấn đã vấy máu, hấn vẫn liên quan trực tiếp tới cái chết của người kia.

Hình như tất cả suy nghĩ của tôi đều phơi bày trong ánh mắt, tuy chỉ một tích tắc nhưng đã bị Phong bắt được. Tay hấn đặt trên người tôi bỗng cứng lại, mắt thoáng qua một chút tổn thương, mất mát. Hấn buông tôi ra, thờ ơ nói:

- Xin lỗi, tôi cũng không hiểu sao tôi lại làm thế nữa. Tôi không có ý gì đâu.

- Phong...

Hấn không trả lời, quay người đi thẳng lên tầng.

.....

Hôm sau, tranh thủ lúc nhà không có ai, tôi lẻn vào phòng Phong, ôm hết tài liệu học ở trường của hấn lên phòng. Tôi cẩn thận kiểm tra một lượt các môn hấn đã và đang học, dò lại xem hấn còn nợ những cái gì rồi bỏ ra cả một ngày sau đó cặm cụi làm hết những bài tập còn thiếu của hấn.

Có lẽ đây là tất cả những gì tôi có thể làm để biểu lộ sự cảm thông của mình đối với Phong.

.....

Một buổi chiều tôi đang dọn dẹp thì điện thoại đổ chuông, tôi hơi giật mình bởi hầu như không mấy ai biết số này của tôi.

- Bonjour, mademoiselle Le Anh Thu?

- Oui? Pouvez-vous parler Anglais? [3]

- Tôi có thể nói chuyện với cô ít phút không? – Người kia nói tiếng Anh bằng giọng Pháp đặc sệt.

- Vâng, có việc gì thế ạ?

Sau đó, trước mắt tôi bỗng tối sầm, hoàn toàn không biết gì nữa.

.....

Chú thích:

[1] Kháng sinh con nhộng đồ: Loại kháng sinh chuyên điều trị lao nhưng thông thường người ta hay lấy để rắc vào vết thương, giúp lành rất nhanh. Tuy nhiên, bác sỹ không khuyến khích làm như vậy do nguy cơ

kháng thuốc đối với lao. Việc nhà Phong trữ sẵn thuốc này trong nhà nghĩa là hẳn thường xuyên đi đánh nhau bị thương.

[2] Một trong những khu gái gọi ở Hà Nội.

[3] Tiếng Pháp: Xin chào, cô Lê Anh Thư? / Vâng, anh có thể nói tiếng Anh không?

15. Chương 15: Vai Trò Con Trưởng Không Phải Là Lựa Chọn

“When the whole world is gone

You won’t be alone cause I’ll be there”

(A shoulder to cry on – Tommy Page)

Tôi không rõ mình ngất đi bao lâu, chỉ biết khi tỉnh lại tôi vẫn đang nằm giữa nhà. Trong một thoáng tôi đã mong tất cả chỉ là một giấc mơ, rằng tôi vẫn là cô sinh viên vô tư vô lo Thư “lỳ” trước kia, rằng gia đình tôi vẫn bên nhau êm ấm, chưa từng có những cuộc trốn chạy hay những ngày tháng làm osin trong nhà Phong. Thế nhưng quang cảnh ngôi biệt thự sang trọng đã kéo tôi trở về thực tế. Từng lời nói của người kia vẫn còn văng vẳng trong óc tôi, chỉ là tôi không sao tin được.

- Tôi gọi từ sở cảnh sát Paris, chúng tôi rất tiếc phải báo tin với cô rằng sáng nay đã có một vụ tai nạn xảy ra ở Quận 13 với hai người thiệt mạng, nạn nhân được xác định là ông Lê Trung Quân và bà Nguyễn Thị Lệ Thủy. Chúng tôi tìm thấy sổ liên lạc khẩn cấp là cô, có phải cô là con gái họ không?

Tôi bó gối ngồi trên giường cả buổi chiều, hai mắt ráo hoảnh không nhỏ dù chỉ một giọt nước mắt. Mới hôm kia thôi tôi vẫn nói chuyện với bố mẹ, chúng tôi đã tính toán thời gian khi nào cả nhà có thể đoàn tụ, Duy sẽ không còn phải kêu gào nhớ chị. Vậy mà chỉ trong chốc lát, tất cả đã kết thúc.

- Thư, em có đây không? – Tiếng gõ cửa phòng tôi nhẹ nhàng vang lên.

- Có việc gì thế ạ?

- Mặt em tái quá, em sao thế? – Vũ nhìn tôi vẻ quan tâm.

- Em hơi mệt, em xin phép nghỉ chiều nay ạ.

- Ừ, cứ nghỉ đi, anh sẽ gọi đồ ăn. Em muốn ăn gì không?

- Dạ không, em chỉ muốn nằm nghỉ, anh cứ mặc em.

Vũ đi rồi tôi lại tiếp tục chìm vào dòng chảy ký ức, từ ngày tôi còn bé cho tới lúc vào đại học. Bên tai tôi vẫn còn văng vẳng những lời dạy bảo của bố và tiếng cảm rầm của mẹ. Chỉ sai một ly đã đi xa hàng trăm dặm. Sai lầm của bố tôi đã đẩy gia đình tới chỗ nhà tan cửa nát và cái giá phải trả cuối cùng là quá đắt. Lần đầu tiên trong đời, tôi cảm thấy trước mắt thật mù mịt, cũng là lần đầu tôi không thể vỗ về bản thân vào hi vọng rằng ngày mai mọi chuyện rồi sẽ ổn.

Tôi chậm chậm bước đến cửa sổ để hít thở chút không khí, trong lúc bất cẩn đã cửa cánh tay vào cạnh bàn. Cảm giác nhức buốt từ vết thương đang chảy máu khiến tôi dễ chịu hơn rất nhiều, giá như mọi sự đau đớn đều dễ dàng thấy được như thế.

Tôi đứng cạnh cửa sổ, nhìn xuống phía dưới, trong óc bỗng nảy ra một suy nghĩ độc ác rằng tại sao Duy không ngồi cùng trên xe bố mẹ tôi sáng nay thì có phải mọi chuyện đã ổn thỏa không? Không còn gì ràng buộc, tôi sẽ thanh thản buông mình xuống dưới kia. Mà ngay cả bây giờ, em trai tôi có đáng để tôi phải tiếp tục chịu đựng những chuyện này? Lẽ nào tôi không thể tự quyết định việc mình sống hay chết sao? Tôi vô thức nhoài người ra ngoài một chút thì điện thoại lại đổ chuông dồn dập, kéo tôi trở về thực tại.

- Alo...

- Chị ơi, em đây, bố mẹ mất rồi, chị đang ở đâu? – Tiếng em tôi nức nở trong điện thoại.
- Duy... – Tôi chợt rùng mình vì ý nghĩ vừa xong. – Chị biết rồi, em đang ở đâu?
- Em đang ở tạm nhà bạn bố mẹ. Chị sang với em đi, em không biết phải làm gì bây giờ.
- Được, chị sẽ cố gắng sang sớm nhất có thể.

Vậy đó, ngay cả khi tôi không còn thiết tha gì với cuộc đời nữa thì cuộc đời vẫn không chịu buông tha cho tôi. Nếu tôi chết đi, Duy sẽ thế nào? Trở thành một đứa trẻ mồ côi nơi đất khách quê người với nỗi đau không bao giờ nguôi ngoai hay sẽ phải ăn nhờ ở đậu nhà họ hàng để hứng chịu mọi thiệt thòi người ta ném vào nó?

“Rầm!” Tôi lao đầu vào tường, sao nổ đầy trước mắt nhưng chỉ có cách này tôi mới tỉnh táo hơn. Tôi khẽ xoa trán, lẩm nhẩm trong đầu như niệm thần chú “Không chết được thì lại phải sống thôi”.

Tôi thức trọn vẹn một đêm, mơ màng tưởng ra những việc sắp phải làm.

Khi trời còn chưa sáng, tôi mang hết hành lý của mình xuống nhà, chỉ để lại vài dòng nói gia đình có việc nên tôi phải về gấp. Thời gian tôi nương nhờ ở đây cuối cùng đã kết thúc. Một chút tiếc nuối khó nói xuất hiện nhưng tôi gạt đi nhanh chóng. Tất cả rồi cũng sẽ qua bởi có những số phận không bao giờ có thể chung đường, chỉ là vô tình cắt nhau một lần, không nên cố gượng ép nắm lấy những thứ không thuộc về mình.

- Em đi đâu đó Thư?
 - Anh Vũ, nhà em có chút việc, em phải về gấp. – Tôi đều đều nói, thăm sâu trong lòng có chút thất vọng vì đó là Vũ.
 - Gấp đến mức phải mang hết đồ đi sao?
 - Anh có thể kiểm tra nếu muốn. – Tôi mệt mỏi hất hết vali, túi xách xuống sàn. – Em chỉ mang theo những gì là của em.
 - Anh không có ý đó. – Anh nói rồi bỗng tiến đến nắm lấy tay tôi. – Em có cần anh giúp gì không?
- Anh ta có thể giúp gì tôi nhỉ? Tìm mua thần dược linh đan để bố mẹ tôi cải tử hoàn sinh hay giúp tôi giải quyết hết mớ bòng bong bên châu Âu? Chưa bao giờ tôi thấy những lời xã giao của Vũ nhạt nhẽo đến thế.
- Cảm ơn anh, em ổn, em có thể tự giải quyết việc của mình. – Tôi rút tay ra, lạnh lùng nói.
 - Em đi đâu anh đưa đi?
 - Dạ thôi, em không muốn phiền anh. Cho em gửi lời chào hai bác, – Tôi ngừng một chút. – và Phong. Anh nói giúp với mọi người là em xin lỗi vì ra đi đột ngột thế này.

.....

Tôi trở về nhà bác cả ở tạm mấy hôm trong lúc chờ giải quyết từng việc một. Tôi liên hệ nhờ cảnh sát bên Pháp viết giấy xác nhận để nộp hồ sơ xin visa. Chưa chút làm sao, cái chết của bố mẹ đã làm mọi thứ thuận lợi hơn, chỉ sau ba ngày tôi đã có visa vào châu Âu với thời hạn vô cùng thoải mái.

Việc tiếp theo không kém phần quan trọng, là nói chuyện với chủ nợ.

Về lý thuyết mà nói, món nợ đã theo bố mẹ tôi xuống mồ nhưng tôi không muốn bất cứ rủi ro nào tìm đến chị em tôi nữa. Duy cần một môi trường an toàn, lành mạnh sau tất cả những gì đã xảy ra. Tôi chủ động liên hệ rồi cùng cả đại gia đình tới đàm phán, họ đồng ý cho tôi mấy tháng giải quyết nợ nần và tôi chấp nhận mất thêm ít lãi để yên bình xuất cảnh.

- Thời gian vừa qua cô đã ở đâu? – Một người trong bọn họ hỏi giọng tò mò.
- Xin lỗi, tôi nghĩ đây là việc riêng của tôi.
- Dù cô ở đâu thì tôi nghĩ người ta đã đối xử với cô khá là tốt. – Anh ta nhún vai.
- ...

.....

Chưa đầy một tuần sau đó, tôi đã đặt chân tới Paris, “kinh đô ánh sáng” của thế giới, thế nhưng đối với riêng tôi, mảnh đất này chỉ chất chứa đau thương. Nếu có thể, tôi không bao giờ còn muốn quay lại đây.

Khi thực sự bắt tay vào việc tôi mới phát hiện ra mọi thứ phức tạp hơn tôi tưởng khá nhiều. Số là bố mẹ tôi vốn không đầu tư vào Pháp mà lại là Tây Ban Nha vì Pháp không có chính sách cởi mở kia. Hiện tại giấy tờ lẫn tài sản chính của gia đình vẫn nằm lại ở Madrid. Bố mẹ tôi ngày đó chọn Pháp vì cho rằng giáo dục của Pháp tốt hơn, và quan trọng là cộng đồng người Việt ở đây rất lớn nên việc làm cũng dễ kiếm hơn. Sau khi nói chuyện với luật sư của bố mẹ ở Madrid, tôi quyết định tạm thời gác chuyện đó qua một bên để ưu tiên giải quyết trước những việc còn tồn đọng tại Pháp.

Tôi đã phải thăm xin lỗi bố mẹ khi đặt bút ký giấy xác nhận hỏa táng họ ở Paris. Tôi không còn đủ sức lực lẫn tiền bạc để đưa thi thể toàn vẹn của hai người về Việt Nam. Lúc hai chiếc quan tài được đẩy vào trong, Duy ôm lấy tôi khóc gần cả giờ còn tôi chỉ đứng trơ ra đó, hai mắt ráo hoảnh. Tôi không rõ tôi đã quá một nỗi đau hay quá trơ lỳ tới mức độ không còn cảm nhận được điều gì nữa.

Cuối cùng thì, một cuộc đời về vãng hay tử nhục cũng kết thúc trong chiếc lọ đựng tro cốt lạnh lẽo, cát bụi lại trở về với cát bụi, tất cả các bộ xương đều chỉ có màu trắng.

.....

Mặc dù bận rộn quay cuồng, tôi vẫn không thể không để ý một việc khá bất thường từ Duy, rằng nó rất hạn chế nói tiếng Việt. Khi ra ngoài, ngay cả gặp người Việt nó cũng nói tiếng Pháp, chỉ tới khi về nhà mới miễn cưỡng nói vài câu với tôi. Thậm chí trong một số trường hợp còn cố dùng tiếng Anh chứ không muốn nói tiếng Việt.

- Tại sao em không nói tiếng Việt hả Duy? Không phải em đã quên đấy chứ?

- Non!

- Thế tại sao?

- Em không thích. – Nó nhún vai, thái độ rất ngang tàng.

Tôi không muốn gia tăng thêm sức ép cho nó nên đành nhin, bụng bảo dạ rằng mấy hôm nữa về Việt Nam thì mọi chuyện sẽ ổn.

Cho tới một hôm Duy đi học về với bộ mặt bầm tím kèm giấy mời phụ huynh.

Bố mẹ tôi mặc dù sinh sống và làm việc giữa cộng đồng người Việt trong Quận 13[1] nhưng lại cho Duy học ở trường khu khác với toàn học sinh bản xứ. Có lẽ bố mẹ muốn Duy thực sự hòa nhập với văn hóa nơi đây. Khi tôi bước vào phòng cô hiệu trưởng, cô ta tiếp tôi lịch sự nhưng không giấu được ánh mắt nghi ngại.

- Tôi rất tiếc vì mọi chuyện đã xảy ra. – Cô ta lúng túng với thứ tiếng Anh chắp vá, khiến tôi phải tập trung căng tai mới nghe được. – Nhưng tôi vẫn buộc phải thông báo rằng em trai cô sẽ bị đình chỉ học mấy hôm.

- Đã có chuyện gì?

- Cậu ta đánh bạn gãy mũi.

- Em trai tôi ư? – Tôi nhớ lại cậu bé hiền lành, tới con chó con mèo còn không dám quát tháo. – Liệu có gì nhầm lẫn không?

- Tôi có video từ camera an ninh, cô có thể xem nếu muốn.

- Ý tôi không phải vậy. Tôi chỉ muốn hỏi cô đã điều tra nguyên nhân chưa?

- Trẻ con luôn có mâu thuẫn nhưng Duy lại có xu hướng bạo lực lớn hơn những đứa trẻ khác. Các phụ huynh đang rất lo ngại.

Tôi ngồi thừ trên ghế, tự hỏi tôi đang nghe chuyện hài hước gì thế này? Duy có xu hướng bạo lực? Nhưng dù chỉ là cái nhếch mép tôi cũng không làm nổi.

- Vâng, tôi sẽ nói chuyện với Duy. Dù sao chúng tôi cũng sắp về Việt Nam, có lẽ như vậy sẽ tốt hơn cho tất cả.

- Tôi chân thành khuyên cô nên cho Duy tới khám bác sỹ tâm lý, tôi biết một bác sỹ rất giỏi, cô có thể gọi trực tiếp cho ông ta. – Cô hiệu trưởng lịch thiệp nói rồi đưa tôi mẫu giấy ghi số điện thoại. – Một lần nữa cho tôi chia buồn với gia đình cô.

Tôi dành cả buổi tối cố gắng nói chuyện với Duy xem chuyện gì đã xảy ra. Nhưng mặc cho tôi tỏ ra cởi mở, thấu hiểu, nó chỉ im lặng hoặc nói kiểu chống đối cho xong việc, thậm chí có lúc bí quá thì tuôn một tràng tiếng Pháp làm tôi muốn phát điên.

Thế là dù vô cùng tiếc tiền, tôi đành gọi cho bác sỹ đặt lịch hẹn rồi đưa Duy tới. Tôi thực sự cần biết nó đang gặp chuyện gì.

- Theo tôi nhận thấy, – Sau khi thăm khám, ông bác sỹ gọi tôi vào rồi nhìn tôi vẻ hiền lành, thông cảm. – em trai cô có xu hướng mất khả năng kiểm soát cảm xúc, phần nhiều là do cậu bé đã và đang bị trầm cảm nặng một thời gian dài.

- Trầm cảm? – Tôi run rẩy hỏi lại, hi vọng rằng mình nghe nhầm hoặc ông ta nói nhầm.

- Vâng, trầm cảm. – Ông ta đáp lại bằng một thứ tiếng Anh hoàn hảo. – Tôi chưa hỏi được nguyên nhân nhưng nó bắt đầu để lại hậu quả dù chưa thấy rõ ràng. Thời gian này chưa cần dùng thuốc nhưng cô cần theo dõi cậu ta thật chặt chẽ, và cũng phải chuẩn bị tinh thần rằng những di chứng có thể kéo dài.

Suốt đoạn đường về, tôi và Duy hoàn toàn im lặng. Tuy vẫn biết trầm cảm không phải tâm thần nhưng tôi bị ám ảnh những lời của bác sỹ tới nỗi chỉ sợ giữa đường Duy có thể lên cơn và làm một hành động gì đó nguy hiểm. Mỗi lần chị em tôi đứng chờ tàu, cứ thấy tàu chuẩn bị tới là tôi đưa tay nắm chặt tay nó, bởi lo lắng nó có thể lao đầu xuống đường ray.

- Chị làm gì đó? – Duy gắt gỏng giật tay khỏi tay tôi.

- Chị sợ mọi người xô đẩy em xuống đường ray.

- Em không phải trẻ con!

Mặc dù rất cố gắng tập trung nhưng đầu óc tôi gần như trống rỗng, không nghĩ được gì, cũng chẳng để tâm vào những thứ diễn ra xung quanh, mơ hồ bước chân theo quán tính đến mức về gần đến nhà lúc nào không hay.

- Có ai đứng ở cửa kia chị. – Duy lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ miên man của tôi.

Trong một giây tôi như bị điểm huyết, đứng sững ra trần trối nhìn người kia. Hẳn bình thần dụ điều thuốc đang hút, nhìn tôi mỉm cười, nụ cười nửa miệng quen thuộc.

- Người quen chị hở?

Tôi không trả lời Duy, cứ thế lao tới vòng tay đang hướng về phía tôi. Tôi ôm chặt lấy Phong, và rồi như có một cái gì đó vỡ òa ra, tôi bật khóc, những giọt nước mắt đầu tiên từ sau khi nghe tin bố mẹ mất. Hẳn siết chặt vòng tay quanh người tôi, mặc cho nước mắt tôi tuôn ra như suối, thấm ướt hết chiếc áo đang mặc.

- Không cần phải lo gì nữa, cứ khóc đi.

Những lời thủ thỉ dịu dàng của Phong là thứ cuối cùng tôi nghe được trước khi ngất đi trong tay hắn.

.....

Khi tỉnh lại tôi thấy mình đã nằm trên giường, mí mắt nặng trĩu không sao mở ra, cả người rã rời còn đầu đau như búa bổ. Tâm trí tôi mông lung, hình như lúc ngất đi, tôi đã nằm mơ thấy Phong bởi hắn sao có thể xuất hiện ở đây được?

Một bàn tay mát lạnh đặt trên trán khiến tôi dễ chịu lạ lùng, rồi tiếp theo giọng nói quen thuộc làm tôi còn dễ chịu hơn:

- Cô sốt rồi, dậy uống thuốc.

- Tôi đã tưởng mình nằm mơ. – Tôi khó nhọc nói, cơn sốt làm mọi thứ trở nên mơ hồ, hư ảo. Tôi cũng không rõ là mình tỉnh hẳn chưa. – Sao anh lại ở đây?
 - Rảnh, thừa tiền nên tôi đi du lịch. – Hấn bông lớn nói rồi đổi giọng. – Tôi biết chuyện rồi, chia buồn với cô. Tại sao không nói với tôi mà phải len lén bỏ đi như vậy?
 - Nói với anh thì giải quyết được vấn đề gì? – Tôi cười héo hắt. – Mà sao anh tìm được tôi?
 - Tôi luôn có cách để biết những gì mình cần, hơn nữa, chuyện cô sang bên này dễ đến nửa cái Hà Nội biết.
 - Anh thuê khách sạn có gần đây không?
 - Cô nói gì vậy? – Phong nhìn tôi vẻ ngạc nhiên. – Tôi mất một đồng tiền mua vé máy bay với làm visa rồi, tội gì tôi phải mất thêm tiền khách sạn nữa?
 - Thế anh ở đâu?
 - Tất nhiên là ở đây chứ ở đâu. – Hấn phớt lờ ánh mắt kinh ngạc của tôi, điềm nhiên nói. – Thôi cô uống thuốc rồi nghỉ đi, lát tôi quay lại.
- Tôi ôm gối nằm lẩn qua lẩn lại vẫn không ngủ được. Sau trận khóc đã đời, đầu óc tôi thanh tỉnh hơn, suy nghĩ đã trở lại, không còn trống rỗng như hồi chiều.
- Anh, vì sao chị Thư lại khóc? Từ hôm sang đây tới giờ chị ấy chưa khóc lần nào. – Duy hỏi bằng tiếng Việt rất đồng dạng. Có lẽ việc tôi khóc rồi ngất đi làm nó khiếp sợ nên buộc phải mở lời với Phong.
 - Vì trước đó chị ấy không dám khóc.
 - Tại sao?
 - Chị ấy sợ nếu chị ấy khóc thì sẽ không còn đứng vững được nữa, mà chị ấy gục xuống thì ai lo cho em?
 - ...
 - Nhưng ai có thể cứng cỏi mãi được? Chị em đã kiệt sức rồi, giờ Thư đang rất cần em, em hiểu không? – Không hiểu sao tôi nghe trong lời nói này của Phong có chút hàm ý đe dọa. Hấn đang dạy em ruột tôi cách đối xử với chị nó sao?
 - Vâng.

Tôi cắn chặt răng, nhắm mắt cố vỗ giấc ngủ nhưng từ khóe mắt, những giọt nước mắt vẫn lặng lẽ ứa ra.

.....

Chú thích:

[1] Quận 13: quận người Việt và người Hoa tại Paris.

16. Chương 16: Tôi Cần Cuộc Sống Mới

“Letting go is hard but sometimes holding on is harder”.

Tôi ở lại Paris thêm ít ngày xử lý nốt mấy thứ giấy tờ thủ tục, đóng đồ đạc gửi tàu biển về Việt Nam rồi cùng Phong và Duy bay sang Madrid, giải quyết phần tài sản cuối cùng bố mẹ tôi để lại.

Công ty luật sư đại diện cho bố mẹ đón chúng tôi tại sân bay, trang trọng nói lời chia buồn. Tôi không có thời gian cà kê nên nhờ họ đưa Phong và Duy về nhà còn bản thân thì đi thẳng đến văn phòng luật sư làm việc. Người môi giới bất động sản cũng đã chờ tôi ở đó.

- Tôi muốn bán căn nhà của bố mẹ tôi. Họ mất rồi, giờ nó thuộc quyền thừa kế của tôi, em trai tôi cũng do tôi giám hộ.
- Señora, theo quy định về đầu tư nhận quốc tịch thì cô không được bán trong thời gian này.
- Vậy ư? – Tôi nhếch mép chua chát. – Thế hiện tại ai đang cầm visa định cư?

- À... – Anh ta bối rối im lặng.
 - Chắc anh chưa gặp trường hợp nào thế này. – Tôi khẽ thở dài. – Bố mẹ tôi mất rồi, tôi trước đây không tham gia chương trình, em trai tôi giờ không đủ điều kiện, vậy căn nhà đó còn gì ràng buộc nữa?
 - Tôi có thể chuyển tên hồ sơ sang cô.
 - Thôi không cần đâu, tôi cần tiền hơn là quốc tịch.
 - Vậy tùy cô, chúng tôi sẽ giúp cô mọi vấn đề thủ tục giấy tờ.
 - Tôi có thể tìm được người mua trong vòng một tuần. – Anh chàng môi giới bất động sản xen vào. – Hẳn là cô muốn tiền chuyển khoản một lần? Tôi tài khoản của bố cô?
 - Đúng thế. Tôi tin rằng mọi giấy tờ ở đây đủ để tôi có quyền sử dụng tài khoản của ông? – Tôi quay ra luật sư tỏ ý hỏi.
 - Tôi nghĩ như vậy, tôi có thể làm cho cô. – Anh ta gật đầu rồi nói tiếp. – Tuy nhiên, việc chuyển tiền ra khỏi Tây Ban Nha nằm ngoài khả năng của tôi, tôi không giúp được gì.
- Chúng tôi bàn nốt về việc thanh lý hợp đồng, thuế và một số chi phí nho nhỏ khác rồi tôi tạm biệt họ ra về. Tôi từ chối đề nghị đưa về, tính tự ra đường bắt taxi thì một chiếc ô tô trở tới.
- Chị Thư, lên xe đi! – Duy thò đầu ra khỏi cửa kính từ băng sau, vẫy tay.
 - Xe ở đâu ra đây? – Tôi ngạc nhiên hỏi Phong đang ngồi phía sau tay lái.
 - Tất nhiên là ăn cướp chứ không phải thuê. – Hắn nhún vai. – Thế mà cũng phải hỏi.
 - Nhưng anh lấy đâu ra băng lái?
 - Quê không chịu được! – Hắn nói vẻ khinh miệt. – Giờ bằng Việt Nam đổi thành bằng quốc tế được rồi nhé. Nếu cô còn giữ bằng lái cũ thì mang đi mà đổi.
 - Tôi cần làm gì đâu... – Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, lăm bầm như nói với chính mình, trong bụng thầm nghĩ sau chuyến đi này có lẽ phải rất rất lâu nữa tôi mới lại xuất ngoại.
 - Cũng phải, cô nên hạn chế lái xe đi, vì an toàn của mọi người xung quanh. Bán xăng cho phụ nữ là tội ác, cô nghe câu này bao giờ chưa?
- Tôi phì cười, quên luôn nỗi buồn mới chớm. Phong luôn hiền hòa, nặng nề tới nỗi tôi không có lấy một lúc thanh thoi để gặm nhấm sự phiền muộn của riêng mình.
- Duy, chiều nay hai anh em đi chơi những đâu thế? – Sợ cậu em có cảm giác bị lãng quên, tôi quay lại nó thân mật hỏi.
- Duy giật mình, giống như đầu óc nó đang phiêu diêu nơi khác bị tôi đột ngột giật ngược về, và ngay sau đó thì tuôn ra một tràng tiếng Pháp.
- Nói với chị phải nói tiếng Việt. – Tôi nghiêm mặt.
 - (.....)
 - (.....) – Tôi chưa kịp phản ứng thì Phong bỗng mở miệng nói một hơi.
 - Em với anh Phong đi thuê xe rồi chạy lòng vòng thôi. – Duy chậm rãi nói.
 - Anh biết tiếng Pháp? – Tôi tròn mắt nhìn hắn.
 - Một chút.
 - Anh học bao giờ? – Tôi cười. – Hay lại cửa em nào người Pháp?
 - Nơi này một ít, chỗ khác một ít. Tôi học phòng hồ thôi, chứ chưa gặp được em người Pháp nào. – Phong cười theo, tôi cảm giác hắn có liếc qua tôi một tích tắc. – Nhưng giờ chắc cũng chẳng cần nữa, dùng nói chuyện với Duy vậy.

Lời nói của hắn rất tự nhiên, không biểu lộ bất kỳ sắc thái nào khác thường nhưng lại làm nhịp tim tôi tăng vọt, đành quay mặt ra ngoài giả bộ ngắm phố xá.

Tôi để ý Phong có một thói quen kỳ lạ là luôn đi chân đất lái xe. Hắn lên xe là tháo giày đặt gọn sang một bên, tới trước khi xuống xe mới mang vào.

- Sao anh phải làm thế? – Tôi không nhịn được thắc mắc.
- Cảm giác chân chạm trực tiếp vào phanh, ga làm tôi thấy an toàn hơn.
- Nhưng lần sau anh nhớ rửa chân trước khi lên xe. – Tôi nháy mắt cười.
- Cô thích xuống đi bộ không?

- ...

.....

Việc làm thế nào để chuyển tiền về nước khiến tôi rất đau đầu, ở đây tôi không có người quen cũng chẳng biết cách nào để kết nối với những dịch vụ đặc biệt như vậy.

- Cô sao thế? – Sau bữa tối, Phong thấy vẻ đăm chiêu của tôi liền hỏi.
- Tôi đang không biết làm sao chuyển tiền về nước.
- Đầu óc cô chậm chạp quá. Sao không liên hệ với công ty đại diện cho bố mẹ cô ở Việt Nam? Họ chắc còn rất nhiều khách khác muốn đầu tư. Cô ở bên này chuyển tiền vào tài khoản người ta, người ta chuyển tiền vào tài khoản của cô ở Việt Nam.
- Thông minh! – Tôi vỗ tay kêu lên.
- Còn không thì tôi cũng có thể giúp cô, chuyển về vẫn dễ hơn chuyển đi.
- Để tôi thử trước đã, không được sẽ nhờ anh.

Nhờ phát kiến của Phong, mọi việc đã được giải quyết suôn sẻ, chúng tôi chỉ cần ở lại thêm ít lâu để làm nốt những thủ tục cần thiết là xong.

.....

Khoảng mấy ngày sau khi đặt chân tới Madrid, một buổi tối Phong ngoắt tôi ra hành lang sau khi Duy đã đi ngủ.

- Tôi muốn nói với cô về việc của Duy.
- Có chuyện gì vậy?
- Tôi nghe cô kể là bác sỹ chuẩn đoán Duy bị trầm cảm mà chưa tìm ra nguyên nhân?
- Ủ.
- Tôi nghĩ là tôi đã biết.
- Sao anh biết được? – Tôi kinh ngạc hỏi lại bởi dù tôi gắng hỏi thế nào nó cũng không nói gì.
- Đàn ông với nhau dễ nói chuyện hơn. – Hắn cười nhẹ. – Chuyện Duy trầm cảm có liên quan tới việc nó thường xuyên né tránh nói tiếng Việt.
- Tôi không hiểu... – Tôi đắn đo nhìn Phong. – Tôi tưởng vì nó nói tiếng Pháp ở trường quen nên không muốn nói tiếng Việt
- Không phải đâu, tôi tệ hơn thế rất nhiều. Nếu tôi không nhầm thì nó học ở một trường phần lớn là học sinh da trắng, đúng không?
- Ủ... – Tôi bắt đầu nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc. – Ý anh là...?

- Nó bị racist bully [1] ở trường, ngay từ ngày mới sang chứ không phải gần đây, đến mức giờ thành ra phản ứng rất cực đoan là nện bất cứ ai làm nó khó chịu. Nó nói tiếng Pháp để có cảm giác mình hòa nhập, không muốn người khác biết nó là dân nhập cư.

- Tại sao nó không nói với ai? – Tôi ôm mặt, trong lòng xót xa vô hạn. Bố mẹ tôi đã cố làm điều tốt nhất cho Duy nhưng có biết tất cả những chuyện này không?

- Chắc nó không muốn mọi người lo lắng. Duy là đứa sống nội tâm, thường để ý tới mọi thứ, nó cũng rất thương cô dù thái độ có vẻ ngang ngạnh.

- Bác sỹ bảo những tổn thương của nó sẽ rất lâu mới khỏi được. – Tôi thần thờ lầm bầm.

Phong bỗng tiến đến gần, đưa tay xoa nhẹ lên má tôi, nhẹ nhàng nói:

- Chúng ta cùng cố gắng, nhé?

“Chúng ta”, cụm từ nghe dễ chịu biết bao. Nếu tôi có thể gạt bỏ mọi chuyện để chỉ tập trung cho hiện tại, có lẽ tôi sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều. Nhưng một cảm giác chua xót mơ hồ dâng lên đã kéo lý trí tôi trở về. Tôi quay đầu, tránh đi ánh mắt tràn đầy hi vọng của Phong, im lặng không nói gì, bỏ vào trong nhà.

.....

Đúng như lời hứa của tay môi giới nhà đất, căn nhà của tôi dễ dàng tìm được khách mua trong vòng một tuần, và ngay khi tiền về tới tài khoản thì tôi cũng chuyển đi luôn trong ngày. Do cơ sở đầu tư nhập quốc tịch mà nhà đất trong vòng một năm gần đây tăng giá khá nhiều, sau khi thanh toán toàn bộ thuế, phí luật sư và các loại phí khác, tôi nhẩm tính số tiền cuối cùng về tới tài khoản của tôi ở Việt Nam sẽ khoảng mười hai tỷ. Như vậy, tạm thời tôi không có gì phải lo lắng vấn đề tài chính của hai chị em thời gian tới.

Những ngày cuối ba chúng tôi chuyển ra khách sạn vì khách tới lấy nhà ngay. Toàn bộ đồ đạc tôi đã gửi thẳng từ Paris về Hà Nội nên mỗi người chỉ mang theo một cái vali gọn nhẹ. Mặc dù tôi không muốn đi chơi đâu nhưng đây là lần đầu Phong tới Madrid, bắt hán cùng chịu nỗi buồn của cá nhân tôi thì có vẻ hơi ích kỷ, tôi đành miễn cưỡng cùng hán và Duy ra phố.

Sau khi đi thăm quan chán chê cung điện và sân Bernabeu nổi tiếng Phong rủ bọn tôi đi mua sắm bởi đã tới quê hương của Zara, Mango thì cũng nên đi dù ít dù nhiều. Chúng tôi đi cả buổi chiều lang thang ở Gran Via, phố mua sắm trung tâm nhất Madrid. Tôi không có tâm trí nào cho việc này nên chỉ biết đi theo hai anh em như cái máy, mặc cho Phong và Duy lăng xăng chọn đồ, hào hứng thử hết bộ này tới bộ khác.

Trong một khoảnh khắc bất cẩn, Duy đã biến mất khỏi tầm mắt còn Phong vẫn trong phòng thử đồ nhưng tôi không mấy lo lắng vì khách sạn bọn tôi ở cách Gran Via không xa, nó hoàn toàn có thể tự về.

“Choang...” tiếng kính vỡ kèm tiếng la hét gần đó làm tôi giật mình, linh cảm có chuyện chẳng lành liền lao tới.

Đập vào mắt tôi là cảnh Duy đang bị đè xuống đất, tay khóa sau lưng, bên cạnh hai gã bảo vệ to con trong tư thế sẵn sàng ra tay nếu nó tiếp tục phản ứng.

- Có chuyện gì vậy? – Tôi gần như mất bình tĩnh gào lên, ra sức đẩy hai gã đang khống chế Duy.

- Cô là ai?

- Đây là em trai tôi. Tại sao lại đánh nó?

- Em trai cô đánh khách hàng khác, tới khi chúng tôi tới thì đánh cả chúng tôi và đập vỡ kính cửa hàng. – Một trong hai người tỏ vẻ bối rối, vung tay múa chân giải thích bằng thứ tiếng Anh bồi xen lẫn tiếng Tây Ban Nha.

Một bóng người bỗng chen vào giữa tôi và hai gã kia.

- Thả em tôi ra, tôi chịu trách nhiệm. – Phong nói dứt khoát theo cách không cho phép hai người kia từ chối. – Tôi sẽ thanh toán thiệt hại của cửa hàng.

Tuy Phong dặn tôi đứng cùng Duy bên ngoài, một mình hán vào trong làm việc, tôi từ xa vẫn liếc thấy hán rút ra mấy tờ một trăm Euro thanh toán cho thu ngân.

Lúc hắn quay lại, không nói không rằng tiến tới ghì chặt lấy tôi.

- Cám ơn... – Tôi nghẹn lời, câu nói tắt lịm trên vai hắn.

Tôi không trách mắng Duy một câu về chuyện đã xảy ra. Thật ra không phải tôi không giận hay cảm thấy không cần nói gì mà chỉ đơn giản là tôi đã quá mệt mỏi. Tôi sợ rằng nếu tôi mở miệng, dù chỉ một câu, tôi sẽ bùng nổ và lúc đó những gì tôi nói sẽ không còn gói gọn trong mấy câu tâm tình thấu hiểu nữa.

- Chị Thư, anh Phong, em xin lỗi. – Thành bé lí nhí về hối lỗi khi về tới sảnh khách sạn.

- Không sao, lần sau em chịu khó kiềm chế một chút là được. Cứ coi những đứa làm em khó chịu như đồng phân, không cần dây vào làm gì cho bẩn tay, hiểu không? – Phong xoa đầu nó cười nói.

- Vâng!

Tất cả chúng tôi đều cố tránh nói về chuyện đã xảy ra nhưng ai cũng biết rằng nó vẫn còn đó.

Hai ngày sau, vào lúc tang tảng sáng, tôi và Duy lặng lẽ thu dọn hết đồ đạc rời khách sạn ra thẳng sân bay. Trước khi đi, tôi có nhét qua khe cửa phòng Phong một chiếc phong bì đựng mấy trăm Euro, tương đương khoản bồi thường cho cửa hàng kèm mảnh giấy chỉ ghi duy nhất dòng chữ “Tôi muốn có một cuộc sống mới, đừng tìm tôi nữa. Cám ơn và xin lỗi về tất cả”.

Trải qua những chuyện vừa rồi, tôi không ngốc nghếch tới độ không hiểu tình cảm của Phong, và tôi cũng không thể tiếp tục tự lừa dối trái tim mình. Mặc dù tôi không biết chúng tôi bắt đầu có cảm tình với nhau từ lúc nào, tôi chỉ biết rằng tôi đã thân thuộc với hắn đến nỗi đôi lúc chúng tôi không cần dùng tới ngôn ngữ để diễn đạt. Tôi hiểu sự nóng nảy bất cần và cả những thương tổn của hắn. Ngược lại, sự ấm áp của hắn làm tôi tan chảy, thậm chí trong một phút giây nào đó tôi đã muốn gạt bỏ tất cả để tiến tới nắm lấy bàn tay hắn vẫn đang chìa về phía tôi. Thế nhưng sau tất cả tôi vẫn không thể quên điều khác biệt cơ bản nhất giữa chúng tôi, chính là tương lai. Tương lai của hắn rõ ràng và sáng sủa bao nhiêu thì tương lai của tôi bấp bênh bấy nhiêu. Chưa nói tới sự chênh lệch về hoàn cảnh, xuất thân, giờ tôi không chỉ phải xoay xở tự lo cho mình, tôi còn có Duy và biết bao thử thách trước mắt. Trách nhiệm giám hộ một đứa trẻ chớm tuổi teen đang trong tình trạng trầm cảm và có khuynh hướng bạo lực cao chưa bao giờ là một điều dễ dàng. Nó đủ để khiến bất cứ ai có ý định đến với tôi phải chùn bước. Tôi rùng mình tưởng tượng cảnh Duy lao tới tấn công bố mẹ Phong hay Vũ chỉ bởi vì họ tỏ ý khinh miệt chị em tôi, một điều có thể hiểu là đương nhiên. Hành động của Duy hai ngày trước đã thức tỉnh, buộc tôi phải dùng lý trí đối mặt với hoàn cảnh thực tế thay vì mù quáng nghe theo bản năng. Tôi không muốn khi những say mê thuở ban đầu qua đi, Phong sẽ cảm thấy ở tôi chỉ còn là gánh nặng. Mặt khác, cá nhân tôi cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc phải hi sinh tất cả để cố len chân vào “lâm đầu nhà giàu”.

Nếu đã biết mọi chuyện sẽ không đi tới đâu, tại sao còn phải tự đẩy mình vào những đau khổ đã được báo trước? Tình yêu, xét cho cùng, cũng không phải duy nhất hay không thể sống được nếu thiếu nó. Phong còn rất trẻ, hắn sẽ dễ dàng tìm được người phù hợp hơn tôi. Nhiều năm nữa nghĩ lại, có lẽ hắn sẽ bật cười vì những bông bột, xóc nổi ngày hôm nay, và không biết chừng sẽ nhấn tin cảm ơn tôi vì đã thay hắn đưa ra một quyết định tốt nhất cho tất cả.

- Tại sao anh Phong không đi cùng chị em mình? – Khi đã yên vị trên máy bay, Duy quay sang tôi thắc mắc.

- Anh ấy có việc phải làm, sao đi theo chị em mình suốt được?

- Em rất thích anh ấy. – Nó lăm lăm rồi nhìn tôi kêu lên. – Ở sao mất chị lại đổ hoe thế kia?

- Do chị dậy sớm nên buồn ngủ.

Suốt mười mấy tiếng trên máy bay về Việt Nam, tôi không chớp mắt lấy một phút, tâm trí ngổn ngang những kế hoạch cho thời gian tới.

Và đâu đó trong tôi, bên cạnh những vết thương chưa thành sẹo đã thêm một vết cắt sâu hoắm không biết đến bao giờ mới có thể khép miệng.

17. Chương 17: Tái Hòa Nhập Cộng Đồng

Việc đầu tiên tôi làm khi về tới Hà Nội là đi xem ngày phát tang, chôn cất tro cốt của bố mẹ rồi mời thầy về làm lễ theo đúng mọi thủ tục. Chị em tôi khóc lả đi trong vòng tay các bác và các anh. Về lại Hà Nội, giữa khung cảnh quen thuộc tôi mới thấm thía sâu sắc mất mát của mình, và tôi chỉ hi vọng rằng sự mất mát này không tiếp tục làm tình trạng của Duy thêm tồi tệ.

Trong đám tang của bố mẹ, bên cạnh vô số khách tới viếng, tôi kinh ngạc nhìn thấy Phong và Vũ, có lẽ hẳn đã kể cho cả nhà mọi việc. Nhưng tôi chỉ khẽ cúi đầu cảm ơn hai anh em như với tất cả mọi người khác chứ không nói thêm bất cứ câu nào.

Ngay sau khi tạm xong xuôi việc của bố mẹ, tôi lập tức liên lạc với chủ nợ.

- Cho tôi chia buồn với cô. – Anh ta nhã nhặn nói. – Ngoài ra, tôi đánh giá rất cao việc cô đã giữ lời hứa.
- Vâng, tôi không muốn tự triệt đường lui của mình. Khoản nợ với anh không đáng để tôi phải bỏ Hà Nội mà đi.
- Anh ấy nói đúng thật... – Anh ta lăm băm rồi bắt gặp ánh mắt dò hỏi của tôi liền im bặt.
- Anh nói gì thế?
- Không, không có gì.
- Rõ ràng tôi nghe thấy anh nhắc tới ai đó.
- ... – Hẳn im lặng, cân nhắc một chút rồi khẽ nói. – Là người bảo lãnh cho cô. Cô nghĩ là với mấy câu hứa hẹn của cô mà chúng tôi dễ dàng thả cô đi như thế hả?
- Là ai vậy?
- ...

- Phong phải không? – Tôi bắt nọn. Bởi trong số tất cả người thân quen của tôi, không nhiều người có khả năng dùng lời nói suông đảm bảo cho khoản nợ trên năm tỷ. Và cũng chỉ mình hắn là đủ quan tâm để làm việc đó.

- Không phải Phong. – Người kia đáp lời hết sức tự nhiên, không cần hỏi lại tôi đang nói về ai. – Thôi thì giữa tôi và cô thôi nhé, đó là Vũ.

Tôi ngẩn ngơ cả buổi chiều, cố suy nghĩ tại sao Vũ lại âm thầm giúp đỡ tôi. Và quan trọng hơn, tại sao anh ta lại biết chuyện để ra tay đúng lúc như thế? Rốt cuộc anh ta đã biết những gì và từ lúc nào? Tôi bàng hoàng phát hiện ra rằng, dù có sống cùng dưới một mái nhà suốt thời gian dài, tôi vẫn chẳng biết một chút gì về Vũ ngoài sự nhã nhặn, chừng mực anh luôn thể hiện.

Tôi đã mấy lần bấm điện thoại định gọi điện cho Vũ cảm ơn nhưng rồi lại tắt đi bởi không biết nói gì hơn. Thêm vào đó, tôi cũng muốn đoạn tuyệt với những gì đã qua để bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

.....

Với gần bảy tỷ còn lại, tôi mua được hai căn chung cư xinh xắn ở vị trí tương đối trung tâm, một căn để ở còn một căn cho thuê dài hạn. “Khéo ăn thì no, khéo co thì ấm”, tiền cho thuê nhà hàng tháng tuy không nhiều nhưng đủ để chị em tôi duy trì mức sinh hoạt cơ bản, không cần phải suốt ngày bù đầu với câu hỏi “đầu tiên”.

Tôi xin cho Duy vào một trường công gần nhà, hàng ngày đi học về phải giúp tôi dọn dẹp, cơm nước. Sau một số rắc rối nho nhỏ những ngày đầu ở trường, mọi việc bắt đầu đi vào quỹ đạo. Hàng tháng tôi vẫn phải đưa Duy tới bác sỹ kiểm tra định kỳ nhưng may mắn cũng không có thêm sự việc đáng tiếc nào.

.....

Tôi quay về trường hoàn thành nốt chương trình học còn dang dở.

Việc Lê Anh Thư trở lại giống như một quả bom lớn, trở thành đề tài bàn tán sôi nổi nhất của cả trường.

Không, tôi đùa thôi, thực tế thì chẳng có ai để ý tới sự xuất hiện của tôi cả. Phần lớn bạn học đồng khóa đã tốt nghiệp, chỉ còn sót lại tôi cùng một số thành phần “ưu tú” phải xuống khóa dưới học. Và không có gì đáng ngạc nhiên, Tuấn nằm trong số đó. Nhớ ngày xưa tôi không hề là một sinh viên xuất sắc mà vẫn thường xuyên phải phụ đạo, rồi làm bài giúp nó, chưa kể vô số lần ném bài trong giờ kiểm tra thì việc nó ở lại lớp sau khi tôi biến mất là có thể hiểu được.

- ĐM, mày biến đi đâu suốt năm qua thế hả? Biết bố mày lo thế nào không? – Tuấn vừa nói vừa nắm hai vai tôi lắc điên cuồng đến nỗi tôi cảm tưởng khớp xương mình sắp rời ra tới nơi.

- Bỏ tao ra rồi từ từ tao kể cho mà nghe, làm gì mà cứ sồn sồn lên thế.

- Sồn cái ***, tao chưa giết mày là may rồi đấy.

Tuy Tuấn ăn nói có phần tục tĩu, tôi biết nó thực sự vui mừng khi gặp lại tôi, bất giác thấy ấm lòng hơn. Tôi kể với nó tất cả, từ việc gia đình phá sản, tôi phải đi làm osin trốn nợ cho tới việc bố mẹ tôi bị tai nạn mất. Chỉ trừ có hai chuyện tôi không nhắc tới là những gì liên quan tới Phong và bệnh của Duy.

- Sao mày không nói gì với tao? – Nó tức giận giật đuôi tóc tôi.

- Tao nghĩ việc riêng của tao không nên phiền tới mày. – Tôi nhún vai, nói rất chân thành, mặc cho mặt nó sầm xuống.

Từ khi tôi quay lại trường, Tuấn và tôi gắn với nhau như hình với bóng, từ trên lớp cho tới nhà ăn, ở đâu có nó thì ở đó có tôi và ngược lại. Tất nhiên, điều đó bắt đầu dẫn đến những tin đồn không mấy hay ho bởi ở một trường khối kinh tế đông nữ ít nam này, Tuấn không phải là một nhân vật “vô hình”.

Thời gian đầu tôi không để ý tới mấy thứ tin đồn vớ vẩn kia nhưng sau thì thấy Tuấn quá tốt với tôi khiến tôi có chút e ngại. Tôi đã có kinh nghiệm về việc đàn ông thường không tốt với phụ nữ một cách hoàn toàn vô tư, và đối với Tuấn mà nói, ngoài việc coi nó như bạn ra, tôi không còn bất cứ thứ cảm xúc nào khác.

- Này, – Cuối cùng, đến một ngày, khi ngồi ăn cùng nhau trong căng tin, tôi quyết định hỏi thẳng. – Mày có thích tao không?

- Phì...

Vâng, không một chút phóng đại, Tuấn phun luôn ngụm nước trong mồm ra, bắn đầy vào người tôi, kinh không thể tả.

- Mày bị điên hả thằng kia? – Tôi ra sức dùng giấy ăn lau bớt đi mấy vệt nước chè dính trên người.

- Có mày điên ấy. Sao tự dưng lại có cái ý nghĩ khủng khiếp đấy?

- ...

- À tao hiểu rồi, vì thấy tao tử tế với mày quá nên mày ăn dưa bở hả? – Nó nhìn tôi thản nhiên nói.

- Tóm lại là có hay không, nói lảm lảm gì?

- Tất nhiên là không rồi. – Tuấn nói đồng dục. – Mày không phải mẫu người tao thích. Nghiêm túc mà nói tao không hiểu được trên đời này ai có thể yêu mày.

- Mày không thích tao là được rồi, cần gì phải nói thêm như thế? – Tôi không giấu được chút tổn thương. – Với cả mày cũng biết tao có mấy người theo đuổi cơ mà, đâu đến nỗi ế sừng ế sĩa?

- Kiểu như anh Vinh ấy hả? – Nó nhún vai vẻ coi thường. – Vì ông ý chưa biết mày thôi. Mày thử để Vinh tiếp xúc thân cận với mày một thời gian xem ông ấy có chạy mất dép không?

- Vì sao?

- Với tư cách là bạn thân, tao có thể nói thẳng là đàn ông không thích kiểu phụ nữ như mày, và tao nằm trong số đó. Tao rất quý mày nhưng quý như một thằng anh em chứ không phải trên phương diện đối tượng tìm hiểu. Nói thật, nếu là người yêu mày tao thấy danh dự đàn ông của tao bị tổn thương lắm.

- ...

- Nói sao nói, thằng nào chả thích dang tay bảo vệ người yêu, để cảm thấy mình mạnh mẽ và được ngưỡng mộ, tin cậy? Còn mày thì không cho người ta bất kỳ cơ hội nào để làm điều đó. Nhớ lại mà xem, khi có chuyện xảy ra, việc đầu tiên mày nghĩ tới không phải tìm người để nương tựa hay nhờ cậy mà là suy tính xem bản thân phải làm gì. Nếu mày có người yêu, anh ta sẽ cảm thấy thế nào khi đối với mày anh ta không khác gì loại vô dụng?

- ...

- Thôi đừng buồn, tao nói thế đâu có nghĩa là chê bai mày. – Thấy vẻ mặt khó coi của tôi, Tuấn tặc lưỡi. – Nhưng tao nghĩ ai đã hiểu mà vẫn yêu mày thì sẽ khó mà yêu được người khác nữa.

- Mày nghĩ thế thật hả? – Tôi hạ giọng trầm thì, trong lòng bỗng xuất hiện hình bóng ai đó. Một cảm giác xót xa đến nghẹn ngào tràn lên không sao ngăn được.

- Ồ, nhưng có khi thằng đấy còn chưa chào đời. – Nó thản nhiên nói tiếp.

- ...

.....

Cuộc sống cứ thế đều trôi, chớp mắt đã qua một trăm ngày bố mẹ. Tôi bắt đầu vào giai đoạn nước rút cho bài khóa luận tốt nghiệp. Chẳng mấy chốc cuộc đời sinh viên của tôi sẽ kết thúc, cũng là lúc tôi chính thức bước vào cuộc chiến cơm áo gạo tiền. Và khác với nhiều sinh viên khác, tôi thật sự rất mong được tốt nghiệp đi làm, đơn giản chỉ để có thêm nguồn thu ổn định, lo được cho hai chị em cuộc sống thoải mái hơn một chút.

- Òa, nhìn kìa, kìa không phải soái ca thì là gì? – Mấy đứa con gái xúm xít ngoài hành lang chỉ trỏ suýt xoa nói.

- Công nhận, vừa đẹp trai, vừa đi xe xịn, đúng soái ca trong truyền thuyết.

Tôi đi qua đám con gái đang phấn khích mà không buồn liếc lại đối tượng “trong truyền thuyết” kia một lần, bụng hơi buồn cười độ lạnh ngôn tình của mấy em khóa dưới. Có lẽ tôi đã ném trái đủ thực tế đến mức không còn hòa nhập được với những trào lưu dễ thương này nữa.

Tôi lững thững đi bộ ra cổng, đầu óc tập trung suy nghĩ thực đơn cho bữa tối, không để ý đến điều gì xung quanh.

- Thư... – Giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên sau lưng khiến tôi giật mình.

- Anh Vũ, – Tôi rụt rè chào, trong lòng chưa hết kinh ngạc vì sự có mặt của anh ta. – anh làm gì ở đây thế? Vũ chưa kịp trả lời thì một tiếng gầm xe máy quen thuộc vọng tới, lần này còn khiến tôi hốt hoảng hơn.

Phong dừng xe lại ngay bên cạnh, nhìn tôi cười khẩy:

- Lâu quá không gặp, cô đã kịp kết nối lại với anh tôi rồi à?

Tôi hơi nhăn mặt. Tôi gặp phải tình huống ngỡ ngàng gì thế này? Những ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị ném về phía tôi trong khi tôi chỉ muốn đóng gói hai “chàng soái ca truyền thuyết” này trả về nơi sản xuất ngay lập tức.

- Không, anh có chút việc qua tìm Thư thôi, còn em đến đây làm gì?

- Ô, trùng hợp nhỉ. Mấy ngày rồi em không thấy anh, cuối cùng lại gặp anh ở đây. Em cũng qua tìm Thư.

- Thế thì em hẹn Thư hôm khác đi, anh đến trước rồi.

- Anh chắc đến mà không hẹn đúng không? Vậy thì trước hay sau liên quan gì? – Hấn nói rồi quay qua tôi.
- Tôi qua rủ cô đi ăn trưa, đi không?

Tôi trở mắt nhìn Phong rồi qua Vũ, cả hai đều như những chàng soái ca, hoàng tử từ tiểu thuyết bước ra nhưng một người chín chu, hoàn mỹ, một người lại nhiệt tình, vui vẻ. Và đối với cả hai, tôi đều chịu ơn, dù ít dù nhiều. Cuối cùng, tôi khẽ mỉm cười, chậm rãi nói:

- Chả mấy khi hai anh cùng đến đây, lại đều chưa ăn gì, nên tốt nhất là đi ăn với nhau đi. Trưa nay em có việc phải về sớm.

- ...

- ...

Vũ và Phong ném về phía tôi ánh mắt như muốn băm vằm tôi làm trăm mảnh. Cuối cùng dù rất không muốn nhưng vì phép lịch sự, và cũng để tránh mặt Phong, tôi đành leo lên xe Vũ. Hơn nữa, tôi vẫn cần phải nói với anh ta lời cảm ơn.

- Hai chị em em vẫn ổn chứ? – Ngay khi yên vị trong quán, Vũ lên tiếng hỏi khi tôi còn đang lúng túng chưa biết bắt đầu câu chuyện thế nào.

- Bọn em ổn ạ. Hai bác có khỏe không anh?

- Bố mẹ anh khỏe, có điều đang vất vả đi tìm người. – Vũ khẽ cười. – Sau em nhà anh thay mấy giúp việc rồi, anh nghĩ là ông bà già rất nhớ em.

- Em xin lỗi. – Tôi cúi mặt nói. – Em biết nói dối là sai, nhưng lúc đó em không còn cách nào khác, em rất mong hai bác sẽ thông cảm. Em cũng cảm ơn anh vì đã giúp đỡ em rất nhiều.

- Có gì đâu, em đừng bận tâm.

- Vì sao anh biết chuyện của em? Có phải Phong kể không ạ?

- Không, Phong không nói gì, kể cả lúc nó bỏ sang châu Âu. – Anh nhìn tôi rồi nói tiếp. – Anh biết từ rất lâu rồi, sau khi em đến một thời gian ngắn.

- ... – Tôi giật mình, trần trối nhìn anh ta.

- Không cần ngạc nhiên thế. Anh rất khó giải thích, chỉ là mọi thứ ở em, từ cách nói chuyện, lối cư xử, cử chỉ, hành động đều không giống những gì em “khai báo”. Anh bỏ ra mấy ngày tìm hiểu, và anh biết, vậy thôi.

- Tại sao anh không nói gì?

- Để làm gì? Anh đâu cần em phải biết ơn anh, anh cũng đâu muốn em bỏ đi? Nếu bố mẹ em không xảy ra chuyện thì anh cũng sẽ vẫn tiếp tục im lặng.

- ... – Tôi cúi đầu, một câu cảm ơn cũng không thốt ra nổi.

- Thư này...

- Dạ?

- Anh biết lúc này chưa phải thích hợp lắm, nhưng anh có thể hỏi em một điều không?

Tôi sững sờ. Không biết đây là lần thứ mấy trong ngày anh ta khiến tôi thót tim. Hiện giờ ánh mắt Vũ nhìn tôi không còn chút gì về thờ ơ, lãnh đạm mọi ngày, ngược lại, nó ấm áp và dịu dàng hơn bao giờ hết. Ánh mắt đó rõ ràng đến nỗi tôi không cần phải hỏi lại xem anh muốn hỏi tôi cái gì.

- Em...

- Anh thật sự thích em. – Vũ nói đồng dục, thẳng thắn đúng tác phong thường ngày. – Em cứ suy nghĩ kỹ, không cần trả lời anh vội.

- Anh Vũ, – Qua cơn xúc động run rẩy, tôi thu hết can đảm, chậm rãi nói dù không dám nhìn thẳng vào anh. – em không thể, em xin lỗi.

- Vì sao? Vì Duy hay vì em lo ngại hoàn cảnh khác biệt?
 - Những lý do đó chỉ phù hợp nếu đã có điều kiện cần. – Tôi thoáng nhớ đến một người, lí nhí trả lời. – Còn giữa anh và em, chưa cần phải viện ra bất cứ lý do nào khác.
 - Em thẳng thắn quá đấy Thư ạ.
 - Vâng, em không thích gieo rắc hi vọng cho người khác, cũng không cần “anh trai”, “bạn thân” vây xung quanh. Em rất kính trọng anh nên em nghĩ thẳng thắn như vậy là tốt nhất.
 - Nói thật cho anh biết, – Anh bỗng nắm chặt lấy tay tôi. – em thích Phong có đúng không?
 - Em... – Tôi quay đi chỗ khác nhưng không rút tay ra. – Điều đó đâu có gì là quan trọng khi kết quả giống nhau?
 - Rốt cuộc thì, đàn ông không hư thì đàn bà không yêu, có đúng không? – Lần đầu tiên tôi nghe ra chút gì đó chua chát trong giọng nói của Vũ.
 - Thật ra không phải vậy đâu anh ạ. – Tôi nhìn thẳng vào mắt Vũ. – Đối với em, anh là người quá mạnh mẽ, quá hoàn hảo, đến mức khi ở bên cạnh anh em chỉ dám im lặng vì cảm thấy nói ra điều gì cũng là ngu ngốc. Thành thật thì, sự hoàn hảo của anh luôn tạo ra áp lực rất lớn cho mọi người xung quanh. Em vô cùng ngưỡng mộ anh, nhưng đó là tất cả, không có gì hơn thế nữa. Còn Phong? Mọi người luôn chỉ trích anh ấy là phá gia chi tử nhưng anh ấy cũng có những bất an và tổn thương giấu kín.
 - Phong?
 - Anh có thấy buồn cười không khi em lại là người nói về em ruột của anh cho chính anh?
 - ...
 - Nhưng dù sao thì em với Phong cũng chẳng có gì cả, nên em cảm nhận về Phong thế nào không còn quan trọng nữa.
- Tâm sự với Vũ khiến tôi cảm thấy có chút gì đó nhẹ nhõm. Ngoài ra, tôi tin rằng nói rõ ràng mọi chuyện sẽ cắt đứt suy nghĩ điên rồ của Vũ về tôi. Tôi không hiểu nổi vì sao anh ta lại thích tôi, và chẳng tôi cũng chẳng quá bận tâm. Những người như Vũ, luôn thừa mứa mọi thứ nên đôi khi có những ý thích quái đản không ai giải thích được. Và như một lẽ tất yếu, mọi sự bất bình thường thì sẽ không mấy bền lâu.

18. Chương 18: Hàng Xóm Mới

Why won't you take the chance

Before our time has gone?"

(If life is so short – The Moffatts)

Sau khi Vũ ra về, tôi nán lại nhà hàng thêm một lát mới đứng dậy. Nhìn trước ngó sau không thấy xe ôm nào đứng gần, tôi đành lững thững đi bộ về phía đầu ngã tư.

- Êu... – Phong từ đâu phi tới sát cạnh tôi. – Lên xe đi tôi đèo cô về.
- Anh ở đâu ra đây?
- Lượn phố.
- Thôi anh đi đâu thì đi đi, tôi bắt xe ôm về được rồi.
- Sĩ diện cái gì, tôi tiện đường cho cô đi nhờ thôi, không ai ăn thịt cô cả.

Hình như tâm trạng của Phong không được tốt, hấn phóng xe nhanh hơn bình thường để rồi tới đèn đỏ là phanh gấp làm tôi theo quán tính ngã dúi dụi vào hấn liên tục.

- Anh đi vừa phải thôi, đừng có phanh gấp nữa.

- Tôi cũng đang định bảo cô bám vào càng xe cho chắc, đừng có xô vào người tôi nữa. – Hấn nói rồi lầm bầm nhưng đủ to để tôi nghe rõ từng từ. – Cứ bị tường đập vào lưng khó chịu chết đi được.

- ...

- Duy thế nào rồi?

- Tương đối ổn định. – Tôi hít một hơi, nói nhanh. – Tôi muốn cảm ơn anh vì đã đến viếng bố mẹ tôi.

- Toàn đái bơi vớ vẩn, nếu cô thành tâm cảm ơn tôi thì đã nhắn tin hoặc gọi điện từ cách đây ba tháng, không cần chờ tôi đi ngang qua để cho một câu rơi vãi thế này.

- ... – Tôi cứng họng, mãi sau mới lí nhí. – Xin lỗi...

- Thôi bỏ đi. – Hấn thở hắt ra, lời nói có gì đó rất nặng nề.

Trong lòng tôi vẫn áy náy chuyện bỏ Phong lại Madrid dạo nọ nhưng nếu không làm thế, tôi không biết sẽ lấy đâu ra can đảm để nói với hấn rằng, tôi với hấn cần dừng lại trước khi mọi việc tồi tệ hơn. Đám ra không khí giữa chúng tôi hiện tại trở nên khá bất thường, không vô tư như xưa nhưng lại không có gì gọi là vượt quá quan hệ xã giao. Lần đầu tiên tôi thấy lúng túng bên cạnh hấn.

- Anh đi đâu đấy? – Nhận ra hấn rẽ vào đường khác, tôi ngạc nhiên hỏi.

- Tôi có chút việc, đi cùng với tôi một lát rồi tôi đưa cô về.

“Việc” mà hấn nói, thật không thể tưởng tượng được, là mang xe đi giao lại cho người khác. Tôi biết hấn vô cùng yêu quý “con quái vật” này, nếu không phải để nâng cấp thì tôi không nghĩ được lý do nào khác cho việc hấn đi bán xe.

- Anh đổi xe à?

- Không, cần tiền thì bán.

- Anh bán xe vì cần tiền? – Tôi trố mắt, tưởng mình nghe nhầm.

- Ồ. – Hấn hồ hững đáp nhưng không nói gì thêm.

Mặc cho tôi phản đối, Phong khẳng khẳng bắt taxi đưa tôi về rồi mới về.

- Ừm... – Ngồi cạnh hấn trên ô tô làm tôi càng bối rối hơn. – Vụ ở Madrid, tôi xin lỗi.

- Cô muốn tôi nói thế nào? Không có gì đâu, đừng bận tâm à?

- Thành thật thì tôi cũng hơi ngạc nhiên vì anh không bóp cổ tôi. – Tôi khẽ cười rồi hạ giọng. – Hoặc đơn giản hơn là không thèm nhìn mặt tôi nữa.

- Cũng định thế.

- Định bóp cổ hay không nhìn mặt?

- Cả hai.

- Thế sao không làm?

- Không làm được!

Tim tôi đột nhiên đập thành thịch.

- Tôi không muốn giết người, còn thì cô lù lù một đồng ra đấy, nhắm mắt cũng phải nghe thấy tiếng, theo cô tôi phải làm thế nào?

- ... – Tôi cảm thấy không cần thiết nhắc nhở Phong rằng chính hấn mới là người chủ động đến tìm tôi vì chắc chắn hấn sẽ lấp liếm bằng một lý do nào đó khó nghe hơn.

.....

Càng gần ngày bảo vệ, tôi càng bận túi bụi, đến mức mỗi lần vào bếp tôi đều tranh thủ làm đầy một tủ lạnh thức ăn, để Duy đến bữa chỉ cần múc ra bỏ vào lò vi sóng là xong, không cần chờ cơm tôi mỗi ngày.

- Đây là bữa cá kho thứ ba liên tiếp rồi. – Duy gầy gầy bát cơm nói uể oải.

“Không thích thì đi mà nấu” là câu nói đã ra tới đầu lưỡi lại bị tôi nuốt ngược lại. Nhìn nhận công bằng thì Duy đã làm rất tốt phần việc của nó, trong khi tôi lại có phần chênh mảng nhiệm vụ của mình. Dù có lấp liếm bằng lý do bận rộn rất chính đáng thì tôi cũng hoàn toàn không nên mắng nó vì tỏ vẻ ngán ngẩm với đồ ăn trữ tủ lạnh nhiều ngày. Nghĩ tới đó tôi liền dịu giọng:

- Em chịu khó ăn đi, cuối tuần chị nấu món ngon cho.

Duy không trả lời, trệu trạo nhai hết bát cơm rồi lặng lẽ đi dọn dẹp.

Tối hôm sau tôi về hơi muộn, chạy quanh nhà tìm không thấy Duy đâu, đồ ăn vẫn còn nguyên trong tủ. Tôi cố bình tĩnh lấy điện thoại gọi cho nó, lòng thầm tính rằng sau ba lần gọi nó không nhắc máy tôi sẽ đi trình báo công an.

- Em đây ạ. – Trái với lo lắng của tôi, nó trả lời ngay sau tiếng chuông đầu tiên, giọng điệu rất phấn khởi.

- Em đang ở đâu? Sao về muộn thế hả? – Tôi bực tức gắt lên, cảm thấy nỗi lo lắng vừa xong là một điều quá sức ngớ ngẩn.

- Em ở ngay phòng đối diện này, chị qua đây đi.

Tôi xỏ dùi đôi dép lê, mặc nguyên đồ ở nhà phi sang căn hộ đối diện.

- Duy... – Tôi gọi nhỏ khi cửa hé mở, rồi nụ cười xã giao trên mặt tôi đông cứng tại chỗ, giọng vọt lên một quãng tám. – Sao anh lại ở đây?

- Tôi và Long mới chuyển về đây. – Phong tỉnh bơ nhe răng cười. – Chúng tôi thuê chung với nhau.

- Anh... thuê... nhà? – Tôi chỉ tay vào hần, dần từng từ.

- Chuyện dài lắm, vào đây từ từ nói. Bọn tôi mới chuyển đến chưa kịp sắp xếp đồ đạc gì cả, may có Duy sang giúp từ chiều.

Ông em trai yêu quý của tôi hai tay hai miếng pizza đang cười tươi hơn hớn bên bàn ăn cùng với Long.

- Sao không ăn cơm ở nhà? – Sau khi chào Long, tôi nhìn Duy sầm mặt hỏi.

- Em qua giúp anh Phong dọn dẹp, các anh ấy mời em ăn pizza. – Nó cười toét miệng, trên mép vẫn còn dính sốt cà chua.

- Vào đây xem giúp tôi chỗ để mấy cái nồi niêu xoong chảo. – Phong nói rồi cầm tay tôi lôi thẳng vào bếp, mặc kệ hai thằng thi nhau oanh tạc nốt chỗ pizza còn lại.

Tôi biết hần muốn nói chuyện riêng với tôi nên chỉ xem cho có lệ rồi mặc đồng đồ ngắn ngang ở đó, quay qua hần nhỏ giọng hỏi:

- Anh đang làm cái gì thế?

- Tôi chuyển khỏi nhà.

- Câu trả lời vừa đầy đủ vừa có duyên. Chẳng lẽ anh đến đây là chuyển vào trong nhà?

- Ý là tôi không liên hệ gì với bố mẹ tôi nữa, tuy không đến nỗi từ mặt nhưng từ giờ tôi tự sống, tự quyết định mọi việc của mình.

- Hả?

- Tôi tốt nghiệp rồi, – Hần nhún vai. – cố lấy cái bằng cho đỡ phí bốn năm nhưng cũng không làm theo ngành học. Thay vào đó, tôi sẽ làm cái mình thích.

- Đi học vẽ?

- Gần đúng. Tất nhiên bố mẹ tôi phản đối nên tôi chuyển ra ngoài, không phụ thuộc kinh tế thì chẳng phụ thuộc cái gì cả. Mà đã không muốn lấy tiền các cụ rồi thì cũng phải tính toán cho tương lai một chút. Thế nên tôi quyết định học đồ họa, sau này vẫn làm được cái mình thích mà cơ hội kiếm tiền lại tốt hơn.

- Hôm trước anh đi bán xe cũng là vì vụ này?

- Ủ, tôi cần tiền đóng học với trả tiền thuê nhà, mua sắm đồ đạc.

- Sao Long lại ở cùng anh? Cũng cãi nhau với bố mẹ à?

- À không, tôi rủ nó tới ở cùng để chia tiền nhà cho đỡ tốn. – Hấn nhe răng cười tỉnh queo.

Tôi nhìn Phong vài lượt, dù lời nói của hấn có vẻ hợp lý, tôi vẫn không làm sao tin được. Một kẻ tiêu tiền hơn phá như hấn giờ ở chung với người khác để tiết kiệm mấy triệu một tháng tiền thuê nhà?

- Đừng có nhìn tôi kiểu công an tra xét tội phạm như thế. – Hấn cười. – Tôi cứ nghĩ mãi lời cô nói lần trước với tôi, cuối cùng tôi quyết định sẽ không tiếp tục giận hờn ông bà già nữa, có lẽ như vậy là tốt nhất. Nói đơn giản thì từ giờ tôi tự lo cho tôi, ông bà già và Vũ cũng phải tự lo lấy việc của mình. Tôi không muốn có thêm bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

- Ừm, thôi thì đây là việc của anh, anh thấy nên thế nào thì làm như thế. – Tôi thờ ơ nói. – Tôi chỉ thắc mắc là sao anh lại thuê ở đây? Hà Nội chắc chưa hết chung cư cho thuê đâu.

- Chỗ này khá trung tâm, tiện đi lại. Hôm trước đưa cô về tôi thấy có thông báo cho thuê nên liên hệ, ai ngờ khớp lệnh được luôn.

- ...

- Đừng nói là cô thấy tôi ở đây thì nghĩ tôi định chống ế cho cô nhé, không có đâu sói ạ. – Hấn nhìn tôi giễu cợt.

- Tôi không nghĩ thế. – Tôi lắc đầu. – Mặc dù trông anh không phải quá thông minh nhưng chắc không ngu tới mức cố làm một việc mà biết chắc là thất bại.

- ...

Tôi cảm thấy ngạc nhiên với chính mình vì vẫn còn có thể thoải mái trò chuyện với Phong như vậy. Thái độ của hấn đối với tôi không có gì khác trước, và điều đó thực sự làm tôi dễ chịu.

.....

Từ ngày Phong và Long chuyển về, Duy gần như sang ở hấn bên đó, chỉ về nhà ngủ, đến nỗi Phong còn đánh riêng cho nó chìa khóa để tự vào lúc bọn hấn không có nhà. Đầu tiên thì tôi giữ kẽ, tìm cách hạn chế nó nhưng sau thấy có cần cũng không được, và quan trọng hơn là Duy thực sự vui vẻ khi ở bên cạnh Phong nên tôi đành mặc kệ. Nó sùng bái Phong số một, Long số hai, về nhà với tôi mở miệng là anh Phong, tới mức có lúc tôi tự hỏi hấn thực ra là bạn của tôi hay là Duy. Một mặt nào đó, tôi cảm giác sự xuất hiện của hấn đã phần nào bù đắp sự hụt hẫng của Duy khi bố mẹ tôi đột ngột mất đi.

Một buổi chiều tôi về muộn, thấy trên cửa gắn tờ note “Tối sang nhà tôi ăn lẩu, có cả Tâm. Duy cũng đang ở đây. Phong”. Nghĩ tới món thịt luộc với chỗ cơm nguội để trong tủ lạnh từ hôm kia, tôi dứt khoát ném cái túi vào nhà rồi đi thẳng sang căn đối diện.

- Lâu thế, chờ bà mãi. – Tâm mở cửa, tươi cười chào. Cô cũng chủ động đổi xưng hô với tôi, nghe thân mật hơn rất nhiều.

Vào nhà rồi tôi mới nghe thấy tiếng ầm ầm từ phòng trong.

- Cái gì mà ầm ỹ thế?

- Bà vào mà xem. – Tâm nhún vai. – Đúng là con trai.

Tôi đi vào, từ lúc nào phòng này đã bị biến thành phòng tập thể dục với đầy đủ dụng cụ gồm ghế tập đa năng, bao cát, tạ các loại. Ba anh em cời trần hì hục tập. Phong đang hướng dẫn Duy mấy kỹ thuật chiến đấu và nó hăng say tấn công bao cát như thể đấy là kẻ thù lớn nhất trên đời.

- Về rồi đấy à? – Nhìn thấy tôi Phong mỉm cười. – Cô ra giúp Tâm đi, bọn tôi cũng xong bây giờ đây.

Tôi hơi lo lắng bởi Duy đã có khuynh hướng bạo lực cao, tôi không muốn nó tập võ, lỡ thành “hổ mọc thêm cánh” thì sau này sẽ có thêm rắc rối chuyện nhức đầu. Nhưng nhìn vẻ mặt hào hứng của nó, tôi lại không nói gì.

- Bọn tôi nghe Phong kể hết chuyện về bà rồi. – Tâm lắc đầu nói với tôi. – Bà siêu thật đấy.

- Có gì đâu? – Tôi khẽ cười. – Hoàn cảnh xô đẩy thôi mà.

- Tôi mà như bà chắc tôi không sống nổi. – Cô vẫn tiếp tục cảm thán. – Nhưng phải nói quả đã man nhất là vụ bà bỏ thằng Phong ở Madrid.

- Ày...

- Thôi tôi chả tò mò đâu, bà làm gì chắc cũng có nguyên nhân của nó. – Cô bỗng cười nhẹ. – Tôi chỉ thấy nể bà thôi, tôi không làm được như bà.

- Nói mới nhớ, bà làm lành với Long rồi à? – Tôi không muốn tiếp tục chủ đề liên quan tới tôi, liền đánh trống lảng bằng cách quay ra hỏi chuyện của Tâm.

- Bọn tôi cứ thế suốt đấy, cãi nhau rồi lại làm hòa, nhiều lúc thấy mệt mỗi muốn dừng lại nhưng tôi không dứt khoát được. – Cô nói rồi trầm giọng. – Có lẽ tôi sống phụ thuộc vào Long quá nhiều.

- Ông ý cũng yêu bà mà.

- Ủ, Long yêu tôi, tôi biết chứ nhưng có phải chỉ yêu là giải quyết được hết các vấn đề đâu.

- ...

- Nhiều lúc nghĩ tới tương lai tôi cũng thấy nản lắm.

- Thế sao...? – Tôi buột miệng hỏi nhưng rồi nhận ra câu hỏi của mình quá vô duyên nên đành dừng lại.

- Ý bà muốn hỏi là thế sao tôi không dứt khoát chia tay với Long hả? – Cô mỉm cười. – Tôi đã từng suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều nhưng cuối cùng tôi mặc kệ tất. Bà thấy đấy, cuộc sống quá nhiều biến động, sống nay chết mai không ai biết trước được, tính toán nhiều để làm gì?

- ...

- Một lần Long bị thương rất nặng, lúc đấy tôi vẫn chưa nhận lời yêu. Tôi đến thăm, nhìn ông ấy trên giường bệnh, tôi mới nhận thấy cuộc sống này quá ngắn ngủi, nếu cái gì cũng e ngại thì sẽ rất lãng phí. Mình lên kế hoạch dài hạn là để có tương lai tốt đẹp hơn chứ không phải để cản trở mình hạnh phúc, đúng không?

- ...

- Với cả, tôi nghĩ những cảm xúc mạnh, thậm chí nồng nức, sai lầm, đau khổ là đặc quyền của tuổi trẻ. Yêu Long, dù sau có thế nào tôi vẫn trân trọng thời gian này, vì nếu không có Long thì có khi kỷ niệm thời sinh viên của tôi chỉ có chuỗi ngày nhàm chán từ nhà tới trường.

- Ủ, tôi cũng nghĩ mình hạnh phúc là quan trọng nhất.

- Bà nghĩ thế thật à? – Tâm bỗng nhìn tôi, khẽ mỉm cười.

- ... – Nụ cười của cô làm tôi hơi chột dạ, không dám nói gì nữa.

- Bà biết không, – Tâm chăm chú nhặt rau, băng quơ nói sau một thoáng im lặng. – Long kể với tôi là ông ấy chơi với Phong lâu lắm rồi nhưng chưa bao giờ thấy nó nghiêm túc đối với bất cứ chuyện gì, hoặc là với ai.

- Ủ, tôi cũng thấy thế. – Tôi cố tỏ vẻ thản nhiên gạt đầu, xem như là chuyện không liên quan tới mình.

- Cơ hội đến với cuộc đời mỗi người đều rất ít ỏi, nên nắm bắt thay vì tiếc nuối. Hơn nữa, thực tế không giống tiểu thuyết, sự kiên nhẫn của con người là có hạn. Dù người ta có thích mình tới đâu chẳng nữa thì cũng chẳng thể ở một chỗ chờ mình mãi mãi. Kiểu như bà thích một cái váy, rất rất thích đi nhưng vì lý

do nào đó không mua được thì sau này bà có bao giờ nghĩ tới nó mãi không? Có lẽ đôi lúc nhớ ra thấy hơi tiêg tiếc nhưng rồi sẽ quên đi như trăm ngàn thứ khác bà đã bắt gặp thôi.

- Bà nói với tôi mấy chuyện này làm gì? – Nếu tôi còn tiếp tục giả ngu thì hơi lố bịch, thôi thì chẳng bằng nói thẳng.

- À... – Tâm nhovn miệng cười vô tội. – Tôi đang kể chuyện của tôi ấy mà. Long hồi đó theo đuổi tôi nhiệt tình lắm, lúc đầu tôi còn từ chối vì sợ này sợ nọ, sau thì nghĩ lỡ mà làm quá, ông ấy không cần nữa thì chết dở. Thế là tôi gật đầu. Thôi thì thà bọn tôi làm khổ nhau còn hơn để ông ấy làm khổ đứa khác.

Tôi gượng gạo cười phụ họa. Tất nhiên tôi hiểu Tâm muốn nói gì, chỉ là ngay lúc này thì tôi chưa muốn nghĩ tới. Tuy vậy, những lời nói của cô có gợi ra một góc nhìn hoàn toàn mới mẻ đối với tôi. Trong một chừng mực nào đó, dù Tâm tự nhận bản thân là bánh bèo vô dụng, tôi lại cảm thấy cô rất mạnh mẽ. Ít nhất thì cô đủ dũng cảm vượt qua sự sợ hãi của bản thân để làm cái mình muốn.

- Thơm quá! – Long vào bếp hít hà nồi nước dùng đang sôi sùng sục rồi bước tới quàng tay qua người Tâm.
– Em với Thư đang nói chuyện gì thế?

- Tất nhiên là nói xấu sau lưng anh và Phong rồi. – Cô cười. – Đây là cách kết thân nhanh nhất còn gì.

- Cho em bới cả ngày cũng không ra tật xấu của anh.

Long cười theo rồi cúi xuống hôn lên má Tâm khiến mặt cô đỏ bừng.

- Bây...

- Ngại gì chứ, toàn thanh niên cả, đúng không Thư?

- À, hai người cứ tự nhiên, tôi không vấn đề gì đâu.

- Đây, thấy chưa...

Tôi ý tứ quay mặt đi cho Tâm đỡ ngại. Từ dáng vẻ ngại ngùng của cô, cũng như sự nhiệt tình của Long, tôi có thể cảm nhận hạnh phúc của họ, nó như làm cả không gian xung quanh ấm áp theo. Những lời nói vừa xong của Tâm bỗng trở nên có lý lạ lùng.

19. Chương 19: Tay Làm Hàm Nhai

"We always say, say it like it is

And the truth is that I really miss"

(Wish you were here - Avril Lavigne)

Mặc cho tôi nằng nặc đòi trả nửa tiền bữa lẩu, Phong dứt khoát không chịu cầm. Long và Tâm cũng hòa theo, nói là coi như bữa mời tân gia, hôm khác tôi có thể mời mọi người sang ăn "trả nợ" sau.

- Tiền bán xe của anh cũng chỉ giới hạn thôi, đừng có phung phí quá. – Tôi áy náy nói. – Ăn không của anh tôi ngại lắm.

- Cô nghĩ tôi bán xe lấy tiền rồi cứ thế yên tâm mà sống à? – Phong trợn mắt. – Cô có ầm đầu không? Cô nghĩ cái xe không giấy tờ đây của tôi đáng giá chục tỷ chắc?

- Anh còn bán cái gì khác nữa à? – Tôi thoáng nhớ đến những món đồ nội thất, trang trí đắt tiền của nhà hân.

- Cô càng lúc càng không bình thường. – Hân lắc đầu, vẻ chán nản. – Tôi không biết đi làm thêm hả?

- Chị em là người nhạy cảm với thời tiết. – Duy toét miệng cười. – Nên mỗi khi trở gió thì dây thần kinh sẽ hơi rung rinh một tý.

Tất cả cười ồ.

- Đây... – Tôi lờ mờ nó nhưng không nói thêm lời nào. “Một mình chống mafia” là cầm chắc thất bại.

- Mai Duy dẫn chị em đến chỗ anh làm nhé? Cho chị ấy đỡ nói anh ăn hại. – Phong nháy mắt nhìn Duy kiểu “chỉ đàn ông chúng ta hiểu với nhau”.

- Vâng!

Chiều hôm sau tôi về tới nhà thì thấy bữa tối đã dọn ra bàn tươm tất, và bộ váy đẹp nhất được là phẳng phiu treo ngay ngắn trên mắc. Duy không giấu được háo hức, luôn miệng giục tôi ăn nhanh, đi tắm còn đi chơi.

- Em đã làm bài tập chưa? – Tôi nghiêm giọng hỏi. Dù sao tuổi này học hành vẫn là ưu tiên nhất.

- Đây chị xem đi, em làm hết sạch bài từ giờ tới cuối tuần rồi. – Nó xòe ra chồng vở dày cộp. – Thế đã đi được chưa?

Tôi đành gật đầu, làm theo chỉ đạo của nó.

- Từ từ đã, – Duy cản lại khi tôi xong xuôi, dậm bước về phía cửa. – chị không trang điểm à?

- Không...

- Chị vào trang điểm đi, không có đi cùng chị em xấu hổ lắm. – Nó hơi nhú mồm. – Dépêchez-vous![1]

Tôi giật mình vội vàng vào lấy túi trang điểm ra. Âm ảnh về bệnh của Duy lớn tới mức hề nghe thấy nó xen tiếng Pháp vào câu nói là tôi thấp thỏm sợ nó đang bực tức cái gì. Chỉ cần không phải yêu cầu gì quá đáng thì tôi đều chiều tất.

Cuối cùng khi tôi tha thướt đi ra với khuôn mặt trang điểm cẩn thận, tóc uốn điệu đà Duy mới gạt đầu hài lòng. Nó không cho tôi đi xe máy, bắt phải gọi Uber để “trông cho lịch sự”. Lúc ngồi trên xe, ngẫm nghĩ một chút tôi bỗng thấy thương nó. Duy là đứa trẻ ngoan và biết nghĩ. Khi gia đình tôi gặp chuyện, nó đã từ một cậu ấm trở thành kẻ nhập cư hạng ba rồi cuối cùng về làm học sinh trường công đúng tuyến. Tôi không đủ điều kiện lo cho nó cuộc sống đầy đủ như trước kia nó cũng không một lời đòi hỏi hay kêu ca than vãn. Chỉ thi thoảng lắm, vào những dịp đặc biệt như hôm nay, nó mới “mạnh tay” chi tới vậy. Có lẽ ở một góc sâu kín nào đó Duy vẫn còn chút lưu luyến, tiếc nuối quá khứ tươi đẹp ngày xưa.

Duy đưa tôi tới một quán café trên tầng cao, bài trí khá sang trọng và có gu. Tôi âm thầm thở phào vì đã nghe lời nó sửa soạn đẹp đẽ, không thì tôi sẽ phải xấu hổ khi ngồi giữa các vị khách lịch sự khác.

- Anh Phong làm việc ở đây hả? – Tôi hỏi nhỏ.

- Vâng. – Nó vênh mặt vẻ rất tự hào trả lời.

- Làm bồi bàn hay an ninh?

- Có chị xin đi làm bưng bê người ta cũng không thêm nhận ý.

Tôi bặm môi, muốn gõ một cái vào đầu nó nhưng cố nhịn xuống, thầm hứa với bản thân rằng, lần tới nó xin tiền mua quần áo tôi sẽ cho biết thế nào là hình phạt của “ăn cây táo rào cây sung”.

- Anh Phong kia. – Duy đưa tay chỉ, reo nhỏ.

Tôi theo hướng tay nó và hơi sững lại. Không phải tôi không biết Phong đẹp trai nhưng lối ăn mặc bụi bặm thường ngày của hắn với quần bò, giày thể thao luôn làm tôi có cảm giác hắn rất trẻ con. Còn giờ, tôi đã suýt không nhận ra. Hắn đóng bộ vest đen, sơ mi trắng, đầu tóc gọn gàng, dáng vẻ chững chạc, tự tin như một chính trị gia cấp cao. Toàn bộ mọi người trong phòng bỗng lu mờ trước Phong. Tôi không sao rời mắt trước bất kỳ cử chỉ nào của hắn, từ động tác vuốt nhẹ tóc, hơi cúi người chào, cho tới nụ cười nửa miệng đặc trưng.

Phong bước lên sân khấu, ngồi vào đàn, và như mọi lần khác, không chỉ tôi, tất cả đều bị cuốn vào tiếng đàn mê hoặc của hắn.

- Và bản nhạc đặc biệt của ngày hôm nay. – Phong lên tiếng sau mấy bản nhạc liên tiếp, cả căn phòng nín thở lắng nghe như nuốt từng lời. – Tôi muốn mời một vị khách nào biết chút ít về piano lên đàn cùng với tôi.

Một cảm giác hồi hộp tới nghẹt thở dâng lên trong tôi.

- ... bởi vì bản nhạc này vốn cần hai người chơi cùng lúc.

- Đây ạ. – Duy kêu lên trước khi tôi kịp phản ứng. Nó giật mạnh tay tôi, neo trên không trung, ra sức lắc.

Thế nhưng động tác của Duy vẫn là quá chậm bởi từ góc phòng, một vị khách nữ khá xinh xắn đã chủ động đi lên mà không cần tới lời mời của Phong.

- Cám ơn em. – Hần nở nụ cười tuyệt đẹp, đưa tay đỡ cô gái kia bước lên sân khấu. – Em biết bản Lu Xiao Yu không?

- Dạ em biết, nhưng chưa chơi thử bao giờ. – Giọng cô ta hơi trầm nhưng ấm, khuôn mặt ửng hồng, cử chỉ rụt rè rất ra dáng “thục nữ”.

Phong liền vui vẻ hướng dẫn cô ta đàn một lượt. Có lẽ đây là nơi công cộng, vị khách kia lại là người lạ nên hẳn để cô ta đàn phần tay phải chứ không chơi xen kẽ như với tôi lần trước[2]. Công bằng mà nói, Phong và cô ta ngồi bên nhau khá đẹp đôi, vẻ hiện đại tự tin của cô ta bổ sung cho phong cách có phần cổ điển, lịch lãm của Phong một cách chuẩn mực.

Vậy nhưng không hiểu sao cảm giác uất nghẹn bỗng ập tới làm tôi nghẹt thở. Tim tôi như bị đâm một nhát mạnh, nhói lên đau buốt, cả người tôi lạnh ngắt, chân tay bủn rủn, tai ù đi, không còn nghe được gì nữa. Tôi chỉ muốn đứng lên bỏ đi ngay nhưng lại không sao làm được.

- Chị, sao mặt chị tái thế?

- Chị thấy hơi lạnh, chắc do điều hòa ở đây mạnh quá. – Tôi gượng cười.

- Thế mà em lại thấy nóng. – Duy nói rồi liếc lại sân khấu, bĩu môi. – Chị kia đã xấu còn vô duyên, ai mời chị ta đâu mà lao sầm sập lên sân khấu như sợ người khác tranh mất phần ấy.

Nếu là bình thường thì tôi đã nạt Duy không được nói như vậy nhưng giờ quai hàm tôi lại cứng ngắt như bị điểm huyết. Thăm sâu trong tâm khảm, tôi thậm chí có một chút khoái trá độc địa trước những lời của Duy, mặc dù tìm cách nào cũng không thấy đáng về yêu kiều kia có gì liên quan tới cụm từ “đã xấu còn vô duyên”.

Tôi bỗng hơi giật mình với bản thân. Đến nước này mà tôi còn không lý giải được cái cảm giác khốn khổ đang dày vò mình là ghen thì tôi đúng là kẻ ngu xuẩn nhất trên đời. Thế nhưng, tôi là gì của Phong để cho phép mình được bực tức khi hần ở bên cạnh người khác? Thật ra không phải tôi không biết là khi bỏ lại hần ở Madrid, tôi đã chính thức cắt đứt mọi ràng buộc với hần, và cũng phải xác định việc hần có ai đó khác là đương nhiên. Nhưng hiểu là một chuyện, chứng kiến tận mắt lại là chuyện hoàn toàn khác. Tôi chán nản tựa vào ghế, hít một hơi thật sâu, cố vùi lấp đi sự khó chịu nhức nhối một cách vô vọng.

- Còn khoảng hơn một tiếng nữa là tôi được về. – Mãi mê chìm đắm trong thế giới nội tâm đến mức Phong ngồi xuống bên cạnh lúc nào mà tôi không hề hay biết. – Chờ tôi lát về cùng nhé, cho tôi đi nhờ.

- Ừ. – Tôi khô khan nói.

- Cô có sao không? Sao mặt tái thế? – Phong áp tay lên má tôi hỏi về quan tâm.

- Tôi không sao. – Tôi ngoảnh mặt, tránh đi cử chỉ thân mật kia, trong lòng chỉ muốn hét lên là hần hãy để tôi yên.

- Em... em đi toilet một chút. – Duy hấp tấp nói rồi quay lưng bỏ đi như chạy.

“Rầm...” trong lúc vội vã, nó đã đâm sầm vào một anh chàng ngoại quốc cao lớn đang đứng cách bàn tôi không xa.

- Ranh con, đi phải nhìn đường chứ. – Gã tóm cổ áo Duy quát lên.

Vừa đứng bật dậy định chạy ra can thì tay tôi bị níu mạnh lại. Phong kéo tôi ngồi xuống rồi ra hiệu cho tôi im lặng quan sát.

Trong thoáng chốc, tôi thấy vai Duy hơi run lên, bàn tay nắm thành nắm đấm nhưng ngay lập tức lại xòe ra. Nó nhẹ nhàng gỡ tay anh ta rồi nhã nhặn xin lỗi bằng thứ tiếng Anh bập bẹ. Anh chàng kia chắc cũng nghĩ không nên chấp trẻ con nên bỏ về bàn, còn Duy tiếp tục đi về phía toilet. Sự việc tuy diễn ra rất nhanh nhưng phản ứng của Duy khiến tôi vừa kinh ngạc, vừa vui mừng khôn xiết.

- Nó có thể kiểm soát cảm xúc rồi sao? – Tôi lắp bắp nói, dường như vẫn chưa tin vào những gì mình vừa thấy.

- Tác dụng của thể thao đấy. – Phong cười nhìn tôi. – Tôi dạy nó võ để nó có thể giải tỏa những cảm xúc tiêu cực và học cách kiềm chế cơn nóng giận. Cũng có hiệu quả đấy chứ?

- Cảm ơn anh... – Tôi xúc động nói, cảm môi gần một giọt nước mắt đã chực rơi xuống. Sau một thời gian quá dài tôi mới cảm thấy được chút hi vọng tươi sáng trước mắt.

- Nghe cảm ơn nhiều phát nhảm lên được, cô thử nghĩ xem có cách nào khác ngoài mấy lời đái bôi đấy không? – Phong nheo mắt nhìn tôi.

Lời nói của hắn không hiểu sao lại tái hiện hình ảnh đẹp đẽ ban nãy trong óc tôi. Chút vui mừng vừa xong với thành tích của Duy bỗng tắt ngúm, tâm trạng tôi tiếp tục chìm xuống đáy sâu.

- Anh không thích nghe cảm ơn thì thôi, từ giờ tôi sẽ không nói nữa. – Tôi lạnh lùng trả lời.

- Cô đúng là kiểu người muốn đối xử tử tế cũng không xong. – Phong phẩy tay, tỏ vẻ chán nản quay đi.

Hết ca làm, ba chúng tôi gọi xe cùng về. Trong lúc chờ xe tới Duy và Phong đứng nói chuyện phiếm còn tôi thì cắm mặt vào điện thoại. Dù trò Flappy bird đã bị khai tử từ rất lâu, những lúc tâm trạng không tốt tôi đều lôi ra chơi bởi nó hút toàn bộ tập trung của tôi, làm tôi không còn nghĩ ngợi lan man được điều gì khác.

- Anh Phong... – Một giọng nữ ngọt ngào vọng tới.

Cô gái trên sân khấu lúc nãy tiến về phía chúng tôi, dáng vẻ thướt tha đi như lướt có phần hơi thậm xưng.

- Hồi tối em còn chưa kịp nói chuyện gì với anh, em tên Tiên.

- Người cũng như tên nhỉ? – Phong ngọt ngào nói khiến cô nàng ngượng nghịu cúi đầu nhưng không giấu được nụ cười trộm hạnh phúc.

- Đây là... – Cô ta ngược về phía chị em tôi tỏ ý hỏi.

- Đây là Duy, em anh, còn đây là Thư...

- Em chào chị, chị là chị gái anh Phong đúng không ạ? – Tiên reo lên như tìm thấy châu Mỹ trong lúc mặt tôi đơ ra không biết nói gì. Nhưng cô nàng không hỏi gì thêm về tôi mà tiếp tục quay ra Phong. – Em rất thích phần biểu diễn của anh. Anh đúng là một tài năng lớn!

- Anh thấy em đến ít nhất phải ba lần rồi, em không chán sao? – Phong vẫn duy trì nụ cười nhã nhặn.

Tôi siết chặt chiếc điện thoại trong tay, không cần biết con chim Flappy ngu ngốc đã cắm đầu vào đâu. Cả một quán rộng lớn đông khách như vậy mà hắn còn để ý được ai đến mấy lần ư?

- Anh thấy em ạ? – Mặt Tiên đỏ lên nhưng ánh mắt long lanh hạnh phúc. – Thực ra em rất hâm mộ anh nhưng không dám bắt chuyện. Hôm nay em phải thu hết can đảm đấy, anh cho em xin số điện thoại được không?

Phong vui vẻ đọc số.

- Tối nay anh có... có rảnh không? Em muốn mời anh đi café. Trước đây em học đàn một thời gian rồi bỏ vì cảm thấy không có năng khiếu, nhưng nghe tiếng đàn của anh em lại muốn đi học lại. Anh có thể tư vấn thêm cho em được không ạ?

- Anh rất sẵn lòng giúp em nhưng có lẽ hôm khác đi. – Hắn mỉm cười, tỉnh bơ nói. – Tối muộn anh thường không đi được vì phải về trông con.

Tôi há hốc mồm còn Duy quay mặt đi chỗ khác cười trộm.

- Anh... anh có gia đình rồi sao? Anh còn trẻ thế này mà... – Tiên lấp bắp, giọng không giấu được ngỡ ngàng.

- Ủ, nhưng vợ anh nhiều tuổi rồi, lúc đó cái thai lại lớn nên là... – Phong gãi đầu ngượng ngập.

- Em hiểu mà. – Cô nàng gật gật vẻ cảm thông rồi liếc mắt, cười lả lơi. – Chúng ta đều là người hiện đại, không cần quá câu nệ, đúng không anh? Vợ anh chắc sẽ thông cảm thôi, dù sao anh vẫn thiết thòi mà...

Tôi giật mình, trên đời có những người trơ trẽn đến như vậy sao? Tiên nói ra những lời này một cách trơn tru như thể đó là điều hiển nhiên, thậm chí còn đánh mắt về phía tôi và Duy tìm sự đồng tình. Giờ tôi mới hiểu vì sao ngoại tình đã trở nên quá mức phổ biến như vậy.

- Giá mà cô ấy nghĩ được như thế. – Phong buồn bã kêu lên. – Vợ anh không được như em nói đâu. Cô ấy ghen kinh khủng khiếp, chỉ cần biết anh nói chuyện với em thế này thôi thì anh chết chắc.

- Chị ấy đánh anh?

- Không... không, vợ anh không ưa bạo lực, có điều...

- Sao ạ?

- Nói ra thì hơi ngại chứ công việc của anh cũng hơi bấp bênh, em thấy đấy, một ngày chỉ đi diễn có vài tiếng thế này, nên đến bộ quần áo anh đang mặc cũng là vợ hỗ trợ. Nhưng em đừng nghĩ là anh sợ vợ nhé. Tất nhiên là anh không sợ vợ, anh chỉ tôn trọng và nể cô ấy thôi, đàn ông đích thực là phải thế, em nói có đúng không?

- ...

Tiên còn đang á khẩu thì xe vừa kịp tới. Chúng tôi nhanh chóng lên xe, Phong trước khi sập cửa còn gọi với lại:

- Khi nào em rảnh thì gọi điện anh nhé, tầm sau giờ nghỉ trưa là vợ anh không có nhà, anh đi thoải mái!

Tôi không nghe thấy tiếng trả lời nào từ phía Tiên, thay vào đó cô nàng quay lưng đi thẳng không thèm liếc mắt lại thêm một lần.

Duy ngồi ghế trên quay xuống nhovn miệng cười:

- Anh diễn hay quá, nghe như thật ý.

- Anh nói có gì sai đâu. Đội vợ lên đầu trường sinh bất tử mà anh thì muốn sống thọ.

Tôi phì cười, sự khó chịu ban nãy giảm đi ít nhiều, thậm chí còn có gì đó hả hê khó nói.

Một buổi tối trải qua nhiều cảm xúc trái ngược lẫn lộn khiến tôi có chút mệt mỏi, hai mí mắt riu lại. Tôi ngả đầu lên cửa kính ô tô, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Giữa giấc ngủ mệt, tôi chợt thấy cửa kính lạnh ngắt kia trở nên ấm áp và dễ chịu lạ thường. Tôi khẽ dụi đầu tìm vị trí thoải mái nhất rồi cứ thế ngủ tiếp.

“Hôm nay trông cô xinh lắm.” Không hiểu sao trong lúc ngủ say tôi nghe được một tiếng thì thào đâu đó xa xôi nhưng không sao mở miệng đáp lời.

“Cơ hội đến với cuộc đời mỗi người đều rất ít ỏi, nên nắm bắt thay vì tiếc nuối... sự kiên nhẫn của con người là có hạn...” Những lời Tâm nói hôm qua bỗng bay lượn trong giấc mơ của tôi, vừa gần lại vừa xa.

“Em rất hâm mộ anh... anh cho em xin số điện thoại...” Cảm giác khó chịu từ giọng nói ngọt ngào kia lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Có lẽ đây là ác mộng thì đúng hơn.

“Rất lâu rồi chúng ta không ở bên nhau thế này, có nhớ tôi không?” Tiếng ai đó tiếp tục thào thì.

Đây chỉ là một giấc mơ thôi mà, tôi ý thức rõ ràng như vậy. Chẳng lẽ đến trong mơ tôi cũng không được sống thật với mình sao?

- Có, rất nhiều... – Lần này tôi mơ hồ đáp lại, hoàn toàn yên tâm rằng giấc mơ là của riêng tôi, bí mật này sẽ không ai có thể nghe được.

20. Chương 20: Tôi Không Bao Giờ Say!

“Everybody”s looking for that something

One thing that makes it all complete”

(Flying without wings – Westlife)

Ngày tôi bảo vệ, Duy theo bác và các anh đi chơi năm ngày không đến dự được. Họ hàng, bạn bè, kể cả Phong cũng bận chẳng ai tới. Bù lại, do bài khóa luận tôi làm tương đối cẩn thận, cộng thêm việc các thầy nghe phong thanh chuyện nhà tôi, có ít nhiều châm chước nên điểm bảo vệ của tôi khá cao.

- Cuối cùng chúng ta cũng tốt nghiệp rồi! – Sau khi biết điểm, Tuấn phấn khích ôm lấy tôi quay một vòng. Tôi đồ rằng trên đời này nó không ngăn ngại cái gì bằng học hành, và tôi cảm thấy có chút nghi ngờ chất lượng đào tạo của trường vì sinh viên như nó cũng có thể tốt nghiệp.

- Hình như mày vẫn còn nợ vài môn. – Tôi “nhiệt tình” nhắc nhở.

- Im ngay. – Tuấn rít lên. – Đừng có làm tao mất hứng.

Để ăn mừng sự kiện trọng đại này, Tuấn rủ tôi và mấy đứa bạn thân cùng lớp lên The Bank ngay tối hôm đó.

- Tao...

- Đi đi Thư, lâu lắm rồi mình không đi chơi với nhau. – Hạnh, một đứa bạn trong nhóm năn nỉ. – Không có mày bọn tao mất vui.

- Ý con Hạnh nó bảo là không có mày thì không bao giờ hết được chai rượu. – Một đứa khác chen vào.

- Đi đi, tao mời mày, coi như để cảm ơn. – Tuấn tha thiết. Đúng là nếu không có sự giúp đỡ tận tình của tôi chưa chắc nó đã trót lọt qua cửa như vậy.

Nghĩ đã khá lâu mình không đi chơi, Duy lại đang không có nhà, tôi liền gật đầu.

Buổi tối về, nhìn căn nhà vắng tanh tôi thấy hơi nản nên cũng chẳng buồn cơm nước gì, chỉ đi tắm, sửa soạn qua loa rồi lên xe Hạnh đi luôn.

- Uống đi, uống mừng Thư “lỳ” đã trở lại. – Tuấn giơ cốc, cả nhóm liền xô theo.

- Không có mày đám con trai lớp mình vênh váo quá, hôm nào họp lớp mày dạy lại chúng nó một bài học nhé. – Hạnh hét to.

- Đạo này tao không uống được nhiều nữa đâu. – Tôi bẽn lén nói, có chút áy ngại cho cái danh tiếng ngày xưa.

- Ha ha, chúng mày nghe đứa nào nói kia. – Một con bạn khác của tôi gào lên, tất cả cùng cười vang.

Tôi cười theo dù trong lòng chẳng mấy vui vẻ. Lần đầu tiên tôi có cảm giác cô đơn giữa không gian đông vui nhộn nhịp như thế này. Thời gian gần đây, tôi có rất nhiều thay đổi, nhiều tới mức đôi lúc tôi thấy lạ lẫm với chính mình.

Mặc đám bạn “thối” bóng rọi nhảy nhót điên cuồng, tôi cầm ly rượu trầm ngâm ngồi một góc, trong đầu thoáng nhớ lại lần cuối lên đây hôm sinh nhật bạn Phong. Lúc đó chúng tôi ghét nhau như kẻ thù, chỉ vì Long và Tâm mà phải đánh với nhau nhưng không ngừng châm chọc, chơi xỏ nhau. Mới hơn một năm thôi mà bao nhiêu chuyện đã xảy ra.

- Mày sao thế? – Tuấn huých tay tôi.

- Tao có sao đâu.

- Tự dưng ngồi đần độn ra, ai không biết lại tưởng mày phê đá.

- ...

- Đạo này mày cứ hay thần thờ như người mất hồn. Nhà lại có chuyện gì à?

- Nhà tao thì còn có chuyện gì được nữa. – Tôi cười buồn. – Tâm trạng tao đợt này không tốt lắm thôi.

- Thất tình hả?

- Tình ở đâu ra mà thất. – Tôi nhún vai.

- Cũng phải, chớ nó mới yêu mày. – Tuấn cười rồi ôm vai tôi lắc nhẹ. – Vui lên, đứa nào làm mày buồn cứ mặc xác nó, bực quá thì bảo tao nện nó một trận là được chứ gì?

Tôi suýt bật cười. Giá có thể dùng nắm đấm giải quyết được mọi khó khăn thì cuộc sống đâu có lắm phiền não như vậy. Tôi cụng ly với Tuấn rồi dốc cạn.

Chẳng mấy khi có dịp “xõa” chính đáng thế này, Tuấn hào phóng gọi rượu một cách thoải mái. Cả nhóm mỗi năm, sáu đứa mà chai rượu thứ hai đã hết già nửa, trong khi chỉ có tôi và Tuấn uống là chủ yếu.

Tôi đã quên khuấy một việc quan trọng: buổi tối tôi chưa ăn gì. Một cái bụng rỗng mà nốc rượu tỳ tỳ thì đến voi cũng gục chứ đừng nói là tôi. Tôi bắt đầu chóng mặt, đầu ong lên, những âm thanh xung quanh trở nên chát chúa khó chịu lạ thường.

- Mày sao thế?

- Tao bình thường. – Tôi gượng ngồi thẳng, đồng dục nói.

Không hiểu sao lúc này đầu óc tôi bỗng tràn ngập các cảm xúc lẫn lộn. Hình ảnh bố mẹ và những ký ức thời thơ bé làm tim tôi xót xa quặn thắt, vội nhắm mắt cố xua đi. Rồi những chuyện gần đây tái hiện rõ mồn một, từ lần đầu tiên gặp Phong cùng những mâu thuẫn, hằn học rất trẻ con. Ngày đó, trong mắt tôi Phong chỉ là một thằng nhóc trẻ trâu, bộp chộp và hiếu thắng nhưng rồi dần dần từng bước, hắn đã hoàn toàn chiếm lĩnh trái tim tôi từ lúc nào không hay. Nếu không có hắn, có lẽ tôi đã gục xuống vào cái ngày bác sỹ thông báo về bệnh của Duy. Trong một thoáng, tôi chỉ muốn lấy điện thoại nhắn ngay cho hắn một cái tin nhưng may mắn là tôi còn đủ tỉnh táo để không làm cái việc điên rồ đó.

- Thư, mày nhìn bàn bên kia kìa, sao lắm soái ca thế. – Hạnh thì thầm vào tai tôi. – Tao muốn sang bắt chuyện quá.

Tôi nhìn về phía Hạnh nói. Đúng là oan gia ngõ hẹp. Phong, Long, Hưng, và thêm mấy người nữa tôi không quen đang ngồi đó nhưng không ai mang theo bạn gái. Tôi nhìn lại đội ngũ bên tôi, trừ Tuấn là con trai thì cũng toàn gái xinh không kém cạnh ai.

- Ồ, chúng mày ra mà làm quen. – Tôi phẩy tay.

- Đi đi.

- Thôi, tao chịu, không làm xấu đội hình của bọn mày, tao ở đây trông đồ với thằng Tuấn.

Không đợi tôi nói thêm lời nào, mỗi đứa bọn nó đã cầm một ly nối đuôi nhau sang bàn Phong. Nam thanh nữ tú gặp nhau đương nhiên dễ dàng bắt đầu. Tôi liếc mắt qua đã thấy hai bên hồ hởi nói chuyện, ngay cả Phong cũng cười rất vui vẻ.

Tôi lặng lẽ rót đầy rượu vào cốc, không buồn bỏ đá, vì đá tan ra sẽ làm nhạt vị rượu.

Tuấn bỗng giữ tay tôi lại:

- Đừng uống nữa, tối nay mày đã ăn gì chưa?

- Chưa... nhưng không sao đâu.

- Mày thích chết hả?
- Đừng nhắc đến từ chết. – Tôi khoát tay, giọng pha chút mỉa mai. – Mày chưa hiểu hết ý nghĩa từ đó đâu. Tôi đưa cốc rượu lên môi thì tay lại bị giữ lại, lần này kiên quyết hơn rất nhiều.
- Tôi biết cô uống rượu tốt rồi, không cần biểu diễn nữa. – Phong nhìn tôi không giấu vẻ khó chịu.
- Này, ông là ai thế hả? – Tuấn đứng bật dậy, mắt gườm gườm.
- Đây là Phong, hàng xóm cạnh nhà. – Tôi kéo nó ngồi xuống rồi trở vào nó, quay sang Phong cười nói. – Đây là Tuấn, bạn trai tôi.
- Cái gì? – Cả hai cùng hét lên.

Tôi quay ra nháy mắt với Tuấn, ý bảo nó giúp tôi. Đến nước này tôi chỉ muốn dứt khoát một lần với Phong, tôi không chịu được mối quan hệ mập mờ này nữa.

- Ha ha hiểu rồi. – Tuấn bỗng cười lớn chìa tay ra với Phong. – Ông đừng tin con diên này, chết tôi cũng không yêu nó. Tôi đảm bảo với ông trước giờ nó chưa từng có thằng nào đâu. Bọn tôi là bạn đại học của Thư.

- Tôi hiểu mà. – Phong cũng cười bắt tay Tuấn, dáng vẻ thân thiết như anh em xương máu lâu ngày gặp lại. Hình như cả hai đã quên luôn sự có mặt của tôi.

Tôi không nói gì, cầm cốc rượu lên nốc cạn trong lúc không ai để ý.

- Thư, tao đã bảo mày đừng uống nữa mà. – Giọng Tuấn mơ hồ ở đâu vọng tới, tôi nghe tiếng được tiếng mất.
- Để tôi đưa Thư về. – Phong xốc tôi đứng dậy.
- Nhưng...
- Ông gọi Duy đi, nó sẽ xác nhận cho tôi.

Đi ra ngoài rồi tôi mới thấy trời đất quay cuồng, bụng dạ như bị xoắn vặn, từng cơn buồn nôn dâng lên lợm lợm. Chưa bao giờ tôi lâm vào tình trạng này.

- Nốc cho lắm vào, say quá cần ra rồi. – Phong lầu bầu khi gài lại mũ bảo hiểm cho tôi.
- Vớ vẩn, tôi say thế nào được, biệt danh của tôi là Thư “lỳ”, ngàn lỵ không say đấy, biết không?

Từ ngày đổi Ducati sang Wave, Phong chạy xe rất tử tế, cộng thêm chỗ đằng sau xe này lại không cao như xe kia nên ngồi sau hắn tôi dường như không bị chút gió nào hất vào mặt.

Sau đó, toàn bộ ký ức của tôi chỉ còn là một khoảng trắng.

.....

Lúc tôi tỉnh dậy ngoài cửa sổ nắng đã chói chang. Đầu tôi đau như búa bổ, dạ dày vẫn cuộn từng trận nôn nao. Và giây tiếp theo, tôi đã suýt hét lên.

Tôi... tôi... đang nằm bên cạnh Phong, hơn nữa còn gối đầu lên cánh tay, cả người lọt thỏm trong lòng hắn. Phong cởi trần, chỉ mặc mỗi chiếc quần thể thao còn tôi thì đang mặc đồ ngủ, chắc chắn không phải bộ tôi đã mặc đi chơi trước đó. Tôi lắc đầu cố nhớ lại nhưng không sao nhớ ra chuyện gì, ký ức của tôi về đêm hôm trước chỉ đến đoạn tôi leo lên xe hắn.

- Tỉnh rồi à? – Phong mở mắt nhìn tôi, gương mặt phẳng phất nụ cười bí hiểm. – Có nhớ gì chuyện đêm qua không?
- Sao... sao anh lại ở đây?
- Sau một đêm như hôm qua thì cô còn muốn tôi ở đâu nữa? – Hắn chống tay, nửa nằm nửa ngồi, tay kia vén lọn tóc đang rơi trên mặt tôi lên. – Không ngờ khi say cô lại mạnh mẽ như vậy.
- Tôi... tôi... rút cuộc chúng ta đã làm cái gì? – Mặt tôi méo xệch.

- Cô nghĩ sao? – Hấn nháy mắt. – Dù sao tôi cũng là đàn ông, mà cô lại chủ động như thế...

Tôi úp mặt vào hai tay, trong lòng không ngừng run rẩy. Đã đành gần hai ba tuổi đầu mà vẫn “nguyên đai nguyên kiện” không phải điều gì đáng tự hào nhưng nếu làm chuyện đó trong tình trạng không tự nguyện hoặc không biết gì thì còn tồi tệ hơn.

Cuối cùng tôi không kiềm chế được, bật khóc.

- Ô, này... này... – Phong bỗng luống cuống lay tôi.

Đáp lại tôi hất tay hấn ra rồi dùng hết sức đẩy hấn khỏi giường.

- Anh cút đi, cút đi ngay, đồ khốn, đừng bao giờ để tôi nhìn thấy anh nữa. Cút đi.

Phong bỗng bật cười, ngồi im chịu trận mặc cho tôi dẫm đá tới đau tay.

- Bình tĩnh lại đi, tôi đùa thôi mà, không có chuyện gì hết.

- Gì...? – Tôi ngỡ ngàng nhìn hấn rồi nhìn lại mình. – Thế sao...?

- Hôm qua cô nôn hết ra người, nôn cả ra nhà, nhưng sau đó thì tự đi đánh răng, thay quần áo, tôi chỉ giúp cô lau mặt thôi.

- Thế còn anh...?

- Áo tôi cũng dính “sản phẩm” của cô nên tôi vứt ra chậu, quần này tôi mượn của Duy, tôi không dám để cô một mình cho nên mới ở lại đây.

Tôi dơ ra, đầu óc chậm chạp tiêu hóa những gì hấn vừa nói, giờ tôi mới thông cảm cho cái lý lẽ “say không biết gì”. Hiện tại tôi chỉ muốn ai đó đập cho tôi một phát ngất đi để thoát khỏi cái cảm giác nôn nao khó chịu này.

- Này, tôi có cái này hay lắm, bật cho cô xem nhé, đảm bảo giúp cô hết mệt. – Không hiểu sao nụ cười bí hiểm lại trở lại trên khuôn mặt hấn.

- Gì thế? – Tôi lơ đãng hỏi.

Phong với lấy điều khiển bấm bấm mấy cái:

- Tôi mở qua tivi xem cho rõ.

Đoạn clip trên màn hình bắt đầu chạy, một giây... hai giây..., mặt tôi liền nóng bừng như sắp bốc hỏa tới nơi. Tôi dám thề rằng nếu ai cũng có thể nhìn lại hình ảnh của họ lúc say thì thế giới này sẽ không còn ai uống rượu.

Trên clip, mặt tôi đang hướng thẳng vào máy quay, gò má ửng hồng, hai mắt sưng mọng, lơ lơ đồ quạch, miệng cười ngây ngô. Kinh khủng hơn là tôi còn quàng tay qua người Phong, đầu ngả vào vai hấn rất thân thiết. Trên vạt áo tôi ướt đầm “kiệt tác” của một tối quá chén mà chỉ nhìn thôi tôi đã thấy lợm giọng. Ngược lại, Phong cười rất tươi, một tay ôm tôi, một tay cầm điện thoại quay.

- Cô vừa nói những gì, nhắc lại được không?

- Tôi nói nhiều lắm, anh muốn tôi nhắc lại cái gì? – Giọng tôi lè nhè, khê nong.

- Cô có say không?

- Đã bảo là tôi không say mà. – Nếu có thể quay về quá khứ, tôi sẽ tát thẳng vào cái bản mặt kia để cho biết thế nào là không say.

- Nghĩa là đây không phải những lời vô giá trị?

- Tất nhiên.

- Nhắc lại những gì cô đã nói đi.

- Tôi nói là tôi muốn đi ăn cháo gà đường tàu.

- Gì nữa?
 - Tôi muốn uống nước cam không đường nhiều đá.
 - Gì nữa?
 - Tôi nói anh tránh xa tôi ra.
 - Vì sao?
 - Vì anh cứ quanh quẩn gần tôi thế này, tôi sẽ không giữ được quyết tâm. – Tiếng tôi lè nhè líu ríu, phải cố lắm mới nghe ra. – Tôi biết tôi không thể bên cạnh anh nhưng lại không thể buông tay.
 - Nếu không buông được thì cứ giữ lấy đi.
 - Để làm gì? – “Tôi của ngày hôm qua” bật cười, nhưng ngay cả nụ cười thấm đẫm men rượu kia cũng không giấu được chua chát. – Cố làm cái gì khi biết trước sẽ chẳng đi đến đâu cả. Tôi không muốn mất mát thêm nữa. Bố mẹ tôi đã bỏ chị em tôi, nếu cứ cố bám lấy anh, đến một ngày anh cũng bỏ tôi đi tôi sẽ sống thế nào?
 - Cô thiếu lòng tin với tôi thế sao? Tôi sẽ...
 - Đừng hứa gì cả, – Tôi ngắt lời, đưa tay chặn miệng Phong lại. – những lời hứa chỉ có giá trị tại thời điểm nói ra thôi. Tình yêu là thứ mong manh nhất trên đời này, nó chẳng thể đảm bảo cho bất cứ cái gì.
 - Nếu tôi có thể chứng minh ngược lại thì sao?
 - À được rồi, ví dụ cụ thể luôn nhé. Nhìn tôi xem, giờ tôi bốc mùi, bẩn thỉu, anh còn cảm xúc nào không? Anh mà dám hôn tôi bây giờ, tôi sẽ tin anh.
 - Ý là nếu tôi hôn cô bây giờ, cô sẽ đồng ý làm bạn gái tôi đúng không?
 - Đúng thế! – “Tôi” gạt đầu quả quyết. – Đừng có quên mồm tôi vẫn còn dính đầy...
- Tôi chỉ muốn túm bất cứ cái gì có thể để ném vỡ tan màn hình tivi, xóa đi chứng cứ nhưng đã quá muộn. Trong clip, khi tôi còn chưa kịp kết thúc câu nói, Phong đã cúi xuống hôn lên môi tôi. Và tôi, sau một giây ngỡ ngàng, thay vì đẩy hẳn ra thì nhiệt tình quàng cả hai tay qua cổ hắn, hết sức phối hợp. Đoạn clip dừng lại ở cảnh hai chúng tôi vẫn đang dính chặt lấy nhau.
- Thế nào? – Phong vui vẻ nhìn tôi.
 - Chẳng thế nào cả. – Tôi lí nhí đáp. – Lời người say đâu có giá trị gì.
 - Ai say cơ? Thử “lỳ” làm sao có chuyện say rượu nói luyên thuyên? Muốn xem lại đoạn đầu clip không? Đoạn mà...
 - Đủ rồi. – Thấy Phong dợm gờ điều khiển lên, tôi lao tới giật lấy.
- Hắn hơi ngã ra sau khiến tôi mất đà ngã chúi cả người về phía hắn. Phong vòng tay ôm chặt lấy tôi, và tôi chẳng còn hơi sức nào mà giãy giụa. Không gian bỗng lặng ngắt, tôi thậm chí còn nghe được tiếng tim đập gấp gáp của hắn. Cả người tôi như có luồng điện chạy qua, bất giác run rẩy.
- Cho anh một cơ hội được không? – Tiếng hắn bay lượn trên đầu tôi, tràn đầy dụ dằng.
- Tôi lặng lẽ trong giây lát. “Cuộc sống này rất ngắn ngủi... nên nắm giữ cơ hội thay vì tiếc nuối...” Tôi sợ về sau phải đau khổ vì Phong nhưng nếu lúc này đây không còn hắn ở bên tôi cũng đâu thể vui vẻ?
- Hai hốc mắt tôi hơi nóng lên, dụi đầu vào ngực hắn mấy cái rồi chủ động vòng tay siết chặt lấy hắn.
- Ha ha, quân tử nói lời phải giữ lời đấy nhé. – Hắn cười vang.
- Phong dùng cả hai tay ôm lấy mặt tôi, nâng lên hướng về phía hắn, rồi cúi xuống.
- Á, không... – Tôi gạt tay hắn ra, lấy tay che mặt, lấp bắp. – Sáng chưa đánh răng...
 - Em tưởng em bây giờ có thể đáng sợ hơn hôm qua được hử? – Phong gỡ tay tôi ra, dụ dằng nói.

Và tiếp theo, điều duy nhất tôi cảm nhận được, là đôi môi hắn thật mềm, thật ẩm...

21. Chương 21: Có Ai Đó Đang Yêu

Love is you, you and me

Love is knowing we can be

(Love – John Lennon)

Có người từng nói rằng tình yêu làm con người ta như bay bổng trên bầu trời. Thế nhưng những ngày đầu, nó lại khiến chúng tôi có gì đó ngượng ngịu, mất tự nhiên so với trước. Đôi khi việc cố gắng làm nhau vui cũng có ít nhiều tác dụng phụ.

Một buổi tối sau bữa cơm, Phong rủ tôi xem phim.

- Em thích phim gì?

- Tùy anh.

- Không có phim nào tên như thế cả. – Hắn lắc đầu. – The Notebook nhé?

Tôi hơi miễn cưỡng gật đầu. Thật ra tôi không thích mấy phim quá mức lãng mạn sến súa như vậy nên từ lúc xem trailer đã không hứng thú nhưng nghĩ Phong thích nên tôi đồng ý. Hắn ôm tôi ngồi trên ghế cùng bát khoai chiên lớn, vừa ăn vừa chăm chú xem.

Nhịp độ phim chậm rãi khiến mắt tôi chẳng mấy chốc riu lại, và tới cuộc cãi vã thứ tư, thứ năm gì đó của Noah và Allie tôi đã thiếp đi lúc nào không hay.

- Dậy đi... – Ai đó thổi khế vào tai tôi.

- ... – Tôi ngơ ngác mở mắt, rồi ngượng ngịu cúi đầu. Tivi đang dừng ở một cảnh phim có vẻ cách đoạn tôi ngủ gật khá nhiều năm.

- Em không thích phim này à?

- Vâng... – Tôi lí nhí, cảm thấy hơi có lỗi. – nhưng không sao đâu, em vẫn xem được mà.

- Sao em không nói từ đầu? – Phong nhìn tôi không giấu được vẻ vừa bực bội vừa buồn cười.

- Em nghĩ anh thích...

- Cái gì? – Hắn gắt lên. – Em nghĩ anh là loại đàn ông gì thế hả?

- À, em không nên nói ra thì hơn. – Tôi cười.

Phong ẩy tôi ngã ra ghế, khóa chặt chân tay không cho giãy giụa, hắn nheo mắt nhìn tôi cảnh cáo:

- Thế thì anh phải làm em thay đổi quan điểm.

- ...

Sau lần xem phim thất bại thảm hại đó, tôi và Phong thống nhất với nhau là tốt nhất nên thẳng thắn mọi chuyện, kể cả khi không vừa ý, như vậy sẽ tiết kiệm được nhiều thời gian, công sức thay vì cố làm những nhà tiên tri bất đắc dĩ.

.....

Chúng tôi nhanh chóng công khai mối quan hệ. Khởi cần nói cũng mừng tượng được Duy vui mừng thế nào, đến mức tôi có cảm giác như thể tôi đã phải hi sinh bản thân để lấy về cho nó một ông anh rể quý báu. Long và Tâm cũng hào hứng chúc mừng. Từ khi chúng tôi chính thức yêu nhau, Phong và Long chuyển qua ăn tối cùng chị em tôi, chi phí lẫn công việc chia đều sòng phẳng, tôi nấu cơm, đám con trai chia nhau dọn

đẹp rửa bát. Tâm cũng thường xuyên ghé qua nên dường như nhà lúc nào cũng rộn rã tiếng cười, chẳng bù cho những ngày đầu vắng lặng đến gai người.

- Bà không biết lúc bà nhận lời yêu Phong bọn tôi thử phào thế nào đâu. – Tâm huých khuỷu tay tôi cười.

- Bà lo bạn bà ế thế cơ à?

- Thành Phong xấu tính lắm. – Cô lè lưỡi. – Nó không vui thì xung quanh không ai vui được. Đợt bà cho nó ăn hành, mặt mũi nó lúc nào cũng khó đăm đăm, bọn tôi ở cạnh còn chẳng dám nói chuyện.

Tôi phì cười, thêm một lần tự hỏi ai mới là người vui vẻ nhất trong “phi vụ” này.

Tôi đem chuyện này kể lại với Phong.

- Tất nhiên em là người hạnh phúc nhất rồi. – Hấn thản nhiên kết luận.

- Sao lại là em?

- Em nhìn lại chúng ta đi, rõ là em lãi hơn anh rất nhiều.

- Đây... – Tôi lườm hấn, hấn nghĩ mình là ai mà cho rằng tôi quá lãi khi yêu được hấn chứ?

Phong bật cười rồi kéo tôi vào lòng, nhẹ nhàng nói tiếp:

- Em đã thấy ai theo đuổi bạn gái vất vả như anh chưa?

- Mai em mua tặng anh một chồng gối tình, đọc cho đỡ ảo tưởng.

- Trong truyện thì muốn viết gì chả được, anh hỏi thực tế em đã thấy chưa?

- Ừm... – Tôi vắt óc nghĩ một lúc, cuối cùng đành lắc đầu. – Chưa...

- Anh tốn bao nhiêu công trong khi em chẳng phải làm gì, như thế không phải em lãi thì sao?

- ... – Tôi vẫn thấy có gì đó sai sai nhưng không phản bác được.

- Em xem, bọn Duy, Long, Tâm, chúng nó chỉ cần mặt anh không cau có nhàu nhĩ là vui rồi, trong khi anh cống hiến hết cho em cả thể xác lẫn tinh thần, – Hấn giơ tay làm một động tác rất “kịch”, giọng ngân nga như có giai điệu. – vậy rõ ràng em là người hạnh phúc nhất còn gì?

- ...

Thấy mặt tôi vẫn đăm chiêu tìm lý lẽ phản đối, Phong hôn nhẹ lên trán tôi:

- Thôi chúng ta cùng lãi, được chưa?

- Ừ, nói thế nghe còn...

Hấn không để tôi kết thúc câu nói.

Tôi thừa nhận rằng khi yêu, đầu óc con người ta trở nên chậm chạp đi đáng kể.

.....

Tuy đang rất hạnh phúc trong mối quan hệ với Phong, tôi vẫn có một nhiệm vụ hết sức quan trọng phải thực hiện: Tìm việc làm, bởi vì tình yêu không thể làm no bụng, cũng không thể lấp đầy bình xăng hay tạo ra điện nước và hàng trăm thứ thiết yếu khác. Nực cười ở chỗ đây lại là thời điểm tôi lo nghĩ tới tiền nhiều nhất từ xưa tới nay. Ngay cả lúc trốn nợ trước kia, vì khoản nợ nằm ngoài khả năng của tôi nên tôi chỉ lo làm sao giữ được tính mạng, còn thì ở nhà Phong được nuôi ăn ở toàn bộ, thậm chí tiền lương chẳng biết tiêu vào đâu. Nay thì ngược lại, mỗi tháng tôi có hàng trăm khoản cần phải chi, động tới bất cứ cái gì cũng là tiền, từ tờ giấy toilet trở đi. Khoản tiền bảy triệu cho thuê nhà mỗi tháng giữa đất Hà Nội đắt đỏ khiến chị em tôi sống khá chật vật, và tôi muốn để đầu óc vào làm những việc có ích hơn là lo nghĩ giật gấu vá vai như hiện nay.

Ngay sau khi có giấy xác nhận tốt nghiệp, tôi hì hụi vẽ vời một cái resume[1] rồi đi “rải truyền đơn” ở mọi công ty tôi tìm thấy trên vietnamworks. Đến giờ này tôi mới thấm thía rằng cái chuyên ngành Quản trị kinh doanh nghe có vẻ sang mồm nhưng thật ra lại chỉ gây khó khăn cho tôi khi đi xin việc. Tôi không có

một thứ chuyên môn cụ thể nào mà với những vị trí quản lý cấp trung và cấp cao, đương nhiên một đứa mới ra trường kinh nghiệm bằng không như tôi là không thể mơ tới. Tôi thầm hối hận vì hồi đó không học kế toán, marketing hay thậm chí văn thư thì có lẽ đã dễ dàng xin việc hơn.

- Giờ mày làm ở đâu? – Có một ngày rảnh rồi tôi và Hạnh rủ nhau đi café. Tôi nghe nói nó mới kiếm được việc nên muốn học hỏi kinh nghiệm.

- Tao làm cho ngân hàng, cũng chỉ là giao dịch viên[2] thôi. – Nó nhún vai. – Đi làm gọi là có công việc ổn định cho nhà chồng sau này đỡ khinh là chính chứ mấy đồng lương đấy bỏ bèn gì.

- Bên mày còn tuyển nữa không? – Tôi tròn mắt, không rõ mình đã bỏ lỡ đợt tuyển dụng lúc nào.

- ... – Hạnh nhìn tôi rồi nói. – Nếu mày muốn vào thì chuẩn bị tiền đi, tao chỉ chỗ cho mà chạy.

- Hả? Tao tưởng...

- Mày ngây thơ quá. Teller mấy ngân hàng nhỏ nhỏ chẳng yêu cầu gì nhiều về bằng cấp nên cạnh tranh cao lắm. Một suất cũng phải tầm vài ngàn trở lên tùy nơi.

- ...

- Ở đâu cũng vậy thôi mày ơi, không cậy quan hệ thì phải tiền, chứ không chỉ có lê lét mấy chỗ vớ vẩn làm culi phục dịch.

Tôi âu sầu mất một lúc lâu. Hiện tại tôi chẳng khá giả gì để bỏ hàng trăm triệu đổi lấy một công việc lương sáu triệu chỉ nhằm đánh bóng, “phông bạt”. Kiểm tra lại mấy nơi báo nhận, phần lớn toàn công ty tư nhân quy mô cỡ chục người, không cần đọc mô tả công việc tôi cũng biết chủ yếu là bán hàng hoặc hành chính lặt vặt. Tôi không ngại vất vả nhưng với mức lương ba, bốn triệu và không có tương lai như vậy chẳng thà tôi đi làm osin như ngày xưa còn kiếm được nhiều hơn.

Cuối cùng tôi đành vào làm tạm ở một quán thuộc chuỗi café tương đối có tiếng, với hi vọng có thể học hỏi được ít nhiều kinh nghiệm, ngoài ra làm thì tranh thủ đi quét dọn theo giờ. Thật ra quét dọn theo giờ là công việc khá tốt, lương trả không tồi, thời gian lại tương đối linh hoạt, vấn đề duy nhất là nhiều người không vượt qua được tự ái, sĩ diện mà thôi.

- Một không? – Ngày đầu tiên đi làm về, Phong bóp vai cho tôi quan tâm hỏi han.

- Cũng bình thường. – Tôi cười. – Nhàn hơn làm osin như ngày xưa.

- Em nói như thể nhà anh bóc lột em lắm ấy.

- Không, hai bác với anh Vũ rất tử tế với em, có người khác mới không tốt thôi.

- Này, anh làm gì em hả? – Hắn nhìn tôi vẻ đe dọa.

- Bắt giặt tay chỗ áo có thể giặt máy, bắt làm bài tập, chưa kể khủng bố tinh thần...

Phong đưa tay bịt chặt miệng không cho tôi nói nữa. Hắn ghé tai tôi nói nhỏ:

- Đàn bà đúng là chỉ giỏi thù vặt. Anh bù đắp cho em thế vẫn chưa đủ à?

Tôi rất muốn lắc đầu nhưng lương tâm không cho phép. Gần đây tôi bận rộn từ sáng đến tối, chỉ trừ có nấu ăn vẫn phải phụ trách vì nguy cơ cháy nổ nếu giao lại cho đám con trai còn thì việc nhà tôi hầu như không động tay nên Phong qua giúp Duy. Có đôi lúc về bắt gặp hắn cầm chổi hì hụi quét nhà hay phơi quần áo, điều mà tôi từng nghĩ có nằm mơ cũng không thấy, tôi đều thấy sống mũi cay cay. Nghĩ tới đó tôi liền quay qua Phong, vòng cả hai tay qua cổ, hôn nhẹ lên môi hắn.

- Thật ra chưa đủ lắm đâu, cổ vài hôm thì ai chẳng làm được, đường dài mới biết sức ngựa.

- Thế em muốn yêu anh hay yêu ngựa? – Hắn ôm tôi cười nhưng ánh mắt rất dịu dàng.

Ngay sau đó, Phong đi ra tủ lạnh lấy một hộp nhựa đầy kín, rồi gọi to:

- Duy học bài xong chưa? Sang gọi anh Long qua đắp mặt nạ!

Kể ra thì buồn cười nhưng đám con trai nhà tôi, kể cả Long, có sở thích khá kỳ cục là đắp mặt nạ dưỡng da. Vài ngày một lần, Phong hoặc Duy lại hì hụi xay khoai tây trộn sữa chua, hoặc dưa chuột hay một số nguyên liệu tôi không biết là gì để đắp mặt. Mỗi lần như vậy tôi đều tranh thủ lấy một ít, nhờ đó da dễ được cải thiện đáng kể.

- Cho em hưởng ké. – Hấn vênh mặt nói.

Việc này đều đặn kéo dài một thời gian, tới mức đôi lúc tôi có chút nghi ngờ giới tính của cả ba anh em, cho đến một ngày tôi nghe Duy nói nhỏ với Phong trong phòng:

- Còn phải làm cái trò ngớ ngẩn này tới bao giờ hả anh?

- Cố lên một tý. – Hấn vỗ vai nó. – Anh em mình không làm thì Thư không bao giờ để ý chăm sóc bản thân đâu. Dù sao cũng tốt mà, da anh đợt này đẹp hẳn lên.

Tôi cắn môi, vừa buồn cười vừa cảm động, trong lòng bỗng thấy ấm áp lạ thường.

.....

Tôi và Phong đều chung quan điểm là thà vất vả đau đầu vì công việc còn hơn phải tính toán tiết kiệm từng đồng từng hào nên chúng tôi lao vào làm tất cả những gì có thể. Tôi chỉ mất ít ngày để quen việc ở quán café và tìm được mấy mối quét dọn gần nhà. Phong ngoài đi diễn buổi tối ở các quán thì bắt đầu nhận làm thêm việc thiết kế. Hấn chấp nhận cả những đơn hàng giá rẻ mạt chỉ để có nhiều việc hơn và cũng để lấy kinh nghiệm.

Một ngày, tôi tìm được tờ hóa đơn internet trong ngăn tủ mới nhớ ra là lâu lắm rồi mình không đóng tiền cho cái này.

- Duy, sao em không nhắc chị đưa tiền để trả hóa đơn net? Phải hai tháng rồi chị chưa đưa đúng không?

- Đóng đủ hết rồi, chị đừng lo. – Tiếng nó vọng ra từ trong phòng.

- Gì cơ? – Tôi tưởng mình nghe nhầm phải vào tận nơi hỏi lại.

- Tiền nét đóng đủ từ giờ tới cuối năm rồi.

- Sao em lại lấy tiền anh Phong? – Tôi nhú mày, trong lòng rất không thoải mái.

- Em có lấy tiền anh Phong đâu, tiền của em đấy!

- Em kiếm đâu ra tiền? – Tôi không nghĩ hai trăm ngàn tiêu vặt một tháng của nó đủ chi trả bất cứ cái gì.

- Em đi làm thêm. – Nó ưỡn ngực nói về tự hào.

- Làm gì? – Tôi tròn mắt.

- Em làm gia sư cho mấy đứa trẻ con trong tòa nhà, khuyến mãi dạy thêm võ và bóng đá nên bố mẹ chúng nó thích lắm. Có mấy người nữa nhờ nhưng em chưa nhận. – Nó nhìn mặt tôi, vội nói thêm. – Em học xong rồi mới đi làm, chị yên tâm.

Tôi phải kiềm chế lắm mới không ôm chầm lấy nó. Tôi vẫn cứ nghĩ tôi là người thích ứng tốt với hoàn cảnh nhưng thật ra Duy còn hơn tôi rất nhiều. Nó đã từng bước thích nghi với biến động của cuộc sống, vượt qua bệnh tật và những tổn thương, ám ảnh trong quá khứ để trở lại là đứa trẻ luôn tươi vui và tràn đầy năng lượng. Tôi tin rằng nếu giờ gặp lại, ông bác sỹ người Pháp sẽ không thể nhận ra đứa trẻ trầm cảm, bạo lực trước đây nữa.

- Ủ, em thấy thế nào là tốt thì cứ làm. – Tôi dịu dàng nói.

Dù người ta thường nói không có tiền là nguồn cơn của nhiều bi kịch, mâu thuẫn nhưng tôi lại cho rằng thời gian khó khăn đó chính là quãng thời gian thực sự hạnh phúc của tất cả chúng tôi. Hoặc giả chúng tôi còn quá trẻ để ý thức được hết những nỗi lo thiết yếu lẫn những giá trị vô hình của đồng tiền.

Có lần Phong nổi hứng lãng mạn rủ tôi dạo phố, đi qua hai dãy phố tôi phát hiện ra tiệm bánh ngọt mới mở liền kéo hấn đi tới. Tôi nhìn không chớp mắt qua lớp kính, bụng không hện mà biểu tình.

- Em thích cái nào anh vào mua cho?

- À, em không ăn đâu, dạo này em không thích đồ ngọt. – Liếc nhìn tem giá trên chiếc bánh velvet xinh đẹp, tôi lắc đầu.

- Thế thôi, anh mua cho mình anh vậy. – Hấn nói rồi bước thẳng vào cửa hàng trong sự ngỡ ngàng của tôi. Hấn mua mang ra đúng cái red velvet tôi đang thèm thuồng.

- Trước anh ghét bánh ngọt lắm mà.

- Giờ thì thích. – Hấn nhún vai. – Giống như em cũng thay đổi khẩu vị đấy thôi.

Nhưng sự thích của hấn chỉ dừng lại ở hai thìa nhỏ, và người không thích là tôi phải hân hoan giải quyết nốt phần còn lại.

Tôi nhớ trước kia, tôi thường chi tiền triệu cho một bữa ăn mà không cần chớp mắt. Nếu lúc đó hỏi tôi rằng có cần cân nhắc một miếng bánh giá bốn mươi ngàn không tôi sẽ phá lên cười. Vậy nhưng, hiện tại, trong một chừng mực nào đó tôi cảm thấy những niềm vui nho nhỏ như vừa xong quý giá hơn mọi thứ tiền bạc có thể mua được.

“Tái ông thất mã”, không phải không có lý.

.....

Cuộc sống tất nhiên không bao giờ tròn vành vạnh mọi lẽ. Tôi có thể vui vẻ với hoàn cảnh vật chất nghèo nàn nhưng điều làm tôi khó chịu, buồn thay, lại là vì trên đời có những thằng khốn chỉ chực thấy người khác ngã để đạp thêm cho chết hấn.

- Ô Thư đấy à? – Một ngày tôi vừa đặt đồ uống xuống bàn cho khách thì người đó lên tiếng, vẻ bất ngờ.

- Anh... Thái? – Tôi cũng ngạc nhiên không kém khi nhận ra người đó là ai.

Thái là kế toán cũ trong công ty của bố tôi và đã bị đuổi từ lúc công ty vẫn còn ăn nên làm ra vì tội bán thông tin ra ngoài. Tôi không rõ anh ta là do đối thủ cài vào từ đầu hay bị mua chuộc trong quá trình làm việc nhưng điều đó không quan trọng bởi dù là một trong hai trường hợp thì bị đuổi cũng hoàn toàn xứng đáng.

- Anh có nghe nói chuyện nhà em, chia buồn với em nhé. – Thái nói nhưng ánh mắt không sao giấu được đắc ý.

- Cảm ơn anh. – Tôi hơi cúi người rồi dợm quay đi. – Em xin phép, em còn phải làm việc ạ.

- Từ từ đã Thư. – Anh ta giơ tay ngăn tôi lại. – Em bây giờ có vẻ khó khăn quá nhỉ, bên công ty anh đang tuyển người đấy, về bên anh làm đi, anh xin cho.

- Dạ thôi không cần đâu, em không dám phiền anh. – Anh ta muốn giúp đỡ tôi ư? Trừ phi mặt trời mọc hướng tây.

- Gì mà phiền, cũng chỉ là làm tạp vụ thôi, được cái ổn định, chả hơn vạ vật thế này à? Có mấy người nộp đơn rồi nhưng anh quen thân với trưởng phòng hành chính, xin một câu là được. – Gã nói về đắc chí rồi bồi thêm. – Đời người lên xuống khó lường quá em nhỉ. Ngày xưa bố em quyền uy, oai phong là thế, thế mà giờ, chắc chắn, ông mà nhìn thấy em thế này chắc buồn lắm. Nhớ mẹ em trước đây cũng rất sắc sảo, quần nhân viên tắm tấp, không ngờ với chính bố em lại không làm gì được, khổ thật.

Tôi bình tĩnh nhìn Thái, mặt không chút biểu cảm dù là tức giận bởi đối với một thằng khốn như gã, không cần phí phạm cảm xúc của mình.

- Em không rõ giờ bố mẹ em nghĩ thế nào ạ, nếu anh muốn biết thì chỉ có cách xuống đó hỏi trực tiếp thôi. – Tôi nhẹ nhàng đáp.

Có một thứ tâm lý rất nực cười là khi kẻ bị bắt nạt tỏ vẻ thản nhiên trước mọi hành động công kích thì kẻ bắt nạt lại tức giận hơn.

- Con kia, mày nghĩ giờ mày vẫn là tiểu thư cành vàng lá ngọc để ra vảnh ra vẻ hả? – Thái đổi thái độ, rút lên.

- Anh còn cần gì nữa không ạ? Không thì em xin phép đi làm việc. – Tôi khẽ cúi đầu, nhã nhặn nói.

Gã túm lấy tay tôi giật mạnh để tay tôi chạm vào cốc café đổ ụp xuống người gã. Tới đây thì tôi hiểu gã cố tình làm khó tôi tới cùng. “Chó cùng rút dậu”, nếu đã thế tôi cũng sẽ không nhịn nữa.

- Anh bỏ tôi ra ngay. – Tôi dùng hết âm lượng hét lên, mặt đỏ bừng.

Cả quán quay lại nhìn tôi, chị quản lý cũng chạy tới còn Thái cứng đờ người vì không nghĩ tôi phản ứng như vậy. Tôi òa khóc, ôm lấy chị quản lý, run rẩy chỉ vào gã vẫn còn đang ngẩn ra:

- Em xin lỗi chị nhưng anh ta... anh ta... anh ta... sàm sỡ... – Tiếng tôi đứt quãng nghẹn ngào, toàn thân run rẩy.

Xin đừng nói tôi diễn sâu, một phần là do Thái đã khơi gợi rất tốt cảm xúc của tôi, đây là “gậy ông đập lưng ông”.

- Cái gì? – Tất cả mọi người trong quán, kể cả gã cũng dừng ra nhìn tôi.

- Chị ơi, – Tôi vẫn trốn trong vòng tay chị quản lý. Tôi biết chị và các nhân viên trong quán đều khá quý mến tôi vì tôi lễ phép, chăm chỉ, bình thường không bao giờ nề hà giúp đỡ, hỗ trợ người khác. – anh ta tên là Nguyễn Văn Thái, trước đây là nhân viên của bố em, bị bố em đuổi vì thụt két và sàm sỡ bác lao công. Giờ gia đình em phá sản, bố mẹ em mất rồi, anh ta thấy em bơ vơ nên muốn trả thù.

- Đây... – Thái tái mặt kêu lên.

- Còn không phải à? – Tôi gào lên vẻ vô cùng kích động. – Nhà anh quê gốc Nam Định, gia đình rất nghèo, dưới anh có hai em gái. Hồi xưa bố tôi thương anh có chí nên giúp đỡ, vậy mà anh ăn cháo đá bát, trước thì thụt két, giờ thì còn chưa giở đầu ông đã giở trò khốn nạn với tôi.

Thái nên tự hối hận vì đã lợi dụng cái mác hoàn cảnh đi cầu xin khi bố tôi đuổi việc gã để nay bị tôi lôi ra tuốt tuột như vậy. Tôi biết mọi người trong quán đều rất bất bình vì câu chuyện của tôi, lại cộng thêm cái tướng người nhỏ thó, mặt chuột kẹp tai dơi của gã, chẳng cần nghĩ nhiều cũng biết ai đã giành phần thắng.

Thái sầm mặt, vút tiền lên bàn rồi bỏ đi.

- Em xin lỗi vì đã làm náo loạn như thế. – Tôi lau nước mắt, thút thít nói với chị quản lý. Những lời này là thật lòng.

- Không sao đâu, chị hiểu mà. – Chị khẽ vỗ vai tôi an ủi. – Em làm tiếp được không hay...

- Dạ không sao, em làm được ạ.

Tôi đi rửa mặt, sửa sang lại tóc tai quần áo rồi quay lại làm việc như bình thường. Vậy nhưng mỗi lần liếc ra cửa, tôi vẫn thấy bóng dáng Thái loang quanh gần đó. Có vẻ như gã không định buông tha cho tôi.

Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng, tôi nghiêng răng thầm nghĩ.

Gần cuối ca làm, tôi trốn vào toilet, rút điện thoại ra gọi.

- Long à? – Tôi thì thầm. – Ông giúp tôi một việc... Không, không cần nói với Phong, tối về tôi sẽ kể với Phong sau.

Tôi lững thững đi bộ lên đầu phố lấy xe. Không ngoài dự đoán, tôi vừa khuất khỏi quán, một bóng người lao vụt lên chắn trước mặt tôi.

- Con *** kia, mày tưởng thế mà xong à? – Nhờ Thái tôi mới hiểu chuyện có ăn có học không tạo nên liên quan tới đạo đức con người.

- Anh muốn gì? – Tôi bình tĩnh đáp lại.

- Tao sẽ cho mày biết tay, mày tưởng mày vẫn như ngày xưa chắc? Tao...

Tôi thầm đếm trong bụng, ba... hai... một...

- Chị Thư! – Một bóng người khác phi xe tới sát bên cạnh tôi và Thái.

Tôi hơi ngạc nhiên khi nhận ra Long. Thật ra tôi không sợ Thái nhưng tôi không thích dây dưa với loại đồn mạt như gã, dễ phát sinh nhiều rắc rối không đáng. Tôi biết việc tôi làm gã bẽ mặt ở quán đã chuốc thêm hận thù nên muốn giải quyết dứt điểm một lần. Tôi quá rõ những kẻ như Thái là kiểu vô cùng hèn hạ, nịnh trên nạt dưới, chỉ giỏi điệu võ giương oai với người thân cô thế cô, yếu đuối chứ không dám động vào người mạnh hơn. Vì thế trước khi về, tôi có gọi cho Long, vốn chỉ định nhờ nó điều một thằng đàn em tới cho gã nhìn mà sợ, không ngờ nó lại đích thân đến.

Long rất dữ tợn, bề ngoài của nó đúng là do trời phú cho đặc biệt phù hợp với ngành nghề nó đang làm. Khuôn mặt chữ điền, mắt sâu, mày rậm, vóc người cao lớn, đô con, tay xăm chằng chịt khiến Long chỉ cần đưa mắt nhìn là người bình thường đã đủ chết khiếp.

- Long à, em đi đâu đây? – Sau một giây ngỡ ngàng, tôi rất phối hợp hỏi lại.

- Đại ca bảo em qua đón chị. – Nó nói rồi gườm gườm chỉ vào Thái. – Bạn chị hả?

- Không, người quen cũ thôi, hình như anh ấy có việc gì muốn hỏi chị, em đợi tý nhé. – Tôi vui vẻ nói rồi quay qua Thái, hiện giờ mặt đã cắt không còn hột máu. – Anh định nói gì với em nhỉ?

- Không... không có gì, anh chỉ định bảo là nếu em cần giúp gì cứ gọi cho anh. Thôi anh đi đây. – Nói rồi gã quay lưng đi như chạy.

Tôi chờ gã đi khuất mới quay ra mỉm cười với Long:

- Cám ơn ông nhé, điều thằng nhóc nào tới là được, cần gì phải mất công đến?

- Tôi không yên tâm. Thằng nào đấy? – Nó hất hàm hỏi.

Tôi kể sơ qua về Thái cho Long, nó sầm mặt:

- Sao không nói sớm để tôi xử đẹp nó?

- Tôi chỉ muốn dọa cho nó sợ để không làm phiền tôi nữa thôi. Không cần thêm rắc rối làm gì.

Tối hôm đó về nhà, sau bữa cơm, chờ Long và Duy giải tán, tôi kể lại mọi việc cho Phong. Nhìn nét mặt hần tôi vội vàng trấn an:

- Kệ đi anh, em giải quyết xong rồi. Loại giun đũa này không đáng để mình để tâm đâu.

- Ủ, tùy em. – Hần gật đầu. – Nếu em muốn anh đập nó thì anh đập, còn không thì thôi.

Tuy Phong cam kết như vậy nhưng mấy ngày sau Thái đột ngột đến tìm tôi. Thái độ gã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, không dám nhìn mặt tôi mà cúi gằm, hai tay xoắn vặn một chiếc mũ xoa tưởng tượng:

- Anh... anh xin lỗi em chuyện hôm trước. – Gã lắp bắp nhưng giọng tràn đầy thành khẩn, đáng vẻ như sắp quỳ xuống tới nơi. – Anh biết anh đã vô cùng khốn nạn, xin em bỏ qua cho anh, anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa.

Từ đó về sau, gã hoàn toàn giữ đúng lời hứa.

- Có phải anh không? – Sau khi kết thúc câu chuyện, tôi trừng mắt nhìn Phong.

- Không, anh biết gì đâu. – Hần nhún vai, vẻ mặt cực kỳ vô tội.

.....

Chú thích:

[1] Resume: hay còn gọi là CV, là bảng tóm tắt quá trình học tập, làm việc của ứng viên khi nộp đơn xin việc.

[2] Giao dịch viên (teller): là nhân viên đứng quầy ở ngân hàng, làm nhiệm vụ kiểm tiền và hoàn tất giấy tờ thủ tục cho khách gửi/ rút tiền. Đây là vị trí gần như thấp nhất trong ngân hàng.

22. Chương 22: Công Việc Đầu Tiên

Do quán café tôi làm nằm trong chuỗi thương hiệu rất có tiếng nên Thái không phải người quen duy nhất tôi gặp. Đôi lúc tôi còn tự hỏi, giữa hàng ngàn quán trên khắp thành phố, tại sao cả Hà Nội lại phải đổ về đây. Tuy vậy, không phải người quen cũ nào cũng có ý định gây chuyện với tôi, thậm chí là ngược lại.

- Em mời anh... – Tôi đặt tách café xuống bàn, lễ phép nói thì nhận ra vị khách đang ngồi kia là ai. – Ơ, anh Vinh.

- Sao em lại làm ở đây? – Vinh rời mắt khỏi điện thoại, nhìn tôi ngơ ngàng.

- Em ra trường rồi, xin việc mãi chẳng được nên em làm tạm. – Quán lúc này đang vắng nên tôi ngồi xuống cạnh anh.

- Sao em không gọi anh? Kể cả hồi trước, sao không kể gì với anh cả?

Tôi mỉm cười. Sau khi trải qua nhiều chuyện, tôi bắt đầu học được cách đặt mình vào vị trí của người khác, những định kiến trước đây đối với Vinh đã tan biến từ lâu. Tôi thậm chí còn có chút xấu hổ vì sự nóng nảy của mình trong lần cuối gặp anh. Hôm anh tới viếng bố mẹ, tôi cũng chỉ kịp nhấc một cái tin cảm ơn hoàn toàn mang tính xã giao.

- Em không muốn làm phiền anh, em nghĩ chuyện riêng của mình thì nên tự giải quyết.

- Em lúc nào cũng thế. – Vinh lắc đầu. – Anh đã từng rất bức bối vì sự cố chấp của em, anh không hiểu vì sao em cứ phải dày dạn bản thân như vậy.

- Đâu có... – Tôi yếu ớt phản bác.

- Nhưng rồi sau này anh cũng đã hiểu ra phần nào. Anh vẫn rất...

Tới đây tôi mới phát hiện ra Phong đã đứng ở cửa từ bao giờ. Tôi biết hắn đang đi có việc, rẽ qua để mua café chứ không phải đến tìm tôi nên không chạy ra. Tôi chỉ đưa tay chào rồi quay lại tiếp tục nói chuyện với Vinh.

Tôi hôm đó về nhà tôi không nén được hồi hộp. Việc Phong biết Vinh từng thích tôi khiến tôi thực sự tò mò về phản ứng của hắn khi thấy tôi ngồi trò chuyện với anh thân mật như vậy. Sâu xa trong lòng, tôi có chút mong chờ hắn sẽ tỏ ra ghen tuông hay cái gì đó tương tự, bởi đó cũng là một cách hắn thể hiện quan tâm đến tôi.

Tôi đã phải thất vọng tràn trề.

Suốt buổi tối, Phong không hề có thái độ gì khác thường, hắn vui vẻ nói chuyện với tôi, Duy và Long như mọi ngày.

Cuối cùng tôi không nhịn được, chờ khi hắn rửa bát xong thì lên tiếng:

- Lúc chiều anh biết em ngồi với ai không?

- Vinh chứ ai nữa, anh có bị mù đâu.

- Anh biết anh ấy nói gì với em không?

- Anh quan tâm làm gì? Việc riêng của em mà. – Hắn nhún vai.

- Anh không sợ anh ấy lại theo đuổi em à? – Tôi buột miệng, không giấu được chút hờn dỗi trong giọng nói.

- Không.

- ...

- Này, – Phong bỗng cười nhẹ. – đừng nói là em bức vì anh không ghen khi thấy em ngồi nói chuyện với Vinh nhé.

- Ai thèm. – Tôi bấu môi.
- Dốt lắm. – Hấn xoa đầu tôi như trẻ con. – Em phải hiểu là anh tin tưởng, tôn trọng em và các mối quan hệ của em chứ.
- ...
- Với cả, Vũ còn chưa ăn thua, Vinh tuổi gì. – Hấn đắc chí nói.
- Cái gì? – Tôi giật mình, tròn mắt nhìn Phong. Tôi chưa bao giờ hé môi cho bất cứ ai, kể cả hấn, chuyện Vũ từng tỏ tình với tôi.
- Em với Vinh nói chuyện gì thế? – Hấn tỏ vẻ tò mò nhưng nét mặt là của người ăn vụng bị bắt quả tang.
- Tôi lao tới túm cổ áo hấn, rít lên:
- Nói mau, vì sao anh biết chuyện anh Vũ?
- Anh không biết gì cả.
- Muốn sống thì khai ra ngay. – Lần này tôi dùng cả hai tay bóp cổ hấn.
- Được rồi, được rồi. – Hấn gỡ tay tôi ra, ai oán kêu lên. – Em tò mò đến thế thì anh không giấu nữa. Anh vô tình nghe lỏm được chuyện của em với Vũ, thỏa mãn chưa?
- Vô tình nghe lỏm được? Có mà cố ý rình rập thì có. – Tôi gần như hét lên. Nếu tôi nhớ không nhầm thì hôm đó tôi có thừa nhận với Vũ tình cảm của mình dành cho Phong, ai mà ngờ được hấn có thể làm trò bỉ ổi đến thế.
- Thì anh phải chắc chắn anh có cơ hội anh mới theo đuổi em chứ? Nếu em thích Vũ thì anh cố làm gì nữa?
- ... – Tôi không trả lời nhưng mặt xịu xuống, trong lòng cảm thấy chút mất mát.
- Đừng nói là em nghĩ anh phải bằng mọi giá theo đuổi em, cố sống cố chết dù hoàn toàn vô vọng đấy chứ? Em nhìn mặt anh xem có ngu lắm không?
- ...
- Thôi được rồi, cứ cho là tôi phù phiếm đi, nhưng tôi vẫn là phụ nữ, mà phụ nữ thì luôn ít nhiều mơ ước được bạn trai yêu thương cuồng nhiệt, say mê đắm đuối, chỉ biết duy nhất mình mình, vân vân và mây mây.
- Giận cái gì mà giận? Nếu em hạnh phúc với người khác rồi thì anh còn làm phiền em làm gì nữa? – Hấn ngọt ngào nói. – Lúc đấy anh chỉ biết đào sâu chôn chặt tình cảm của mình thôi, nó sẽ luôn ở đó, nhưng không vì thế mà anh làm ảnh hưởng tới em. Anh không thể ích kỷ như vậy, em hạnh phúc mới là điều anh quan tâm nhất.
- Thật hả? – Tôi cảm động hỏi lại. Đúng là “đàn ông nông nổi giềng khơi”, tôi vẫn không sao suy nghĩ sâu sắc được như hấn.
- Tất nhiên là không. – Phong đột nhiên nhe răng cười nham nhở. – Mấy câu sến súa nhảm nhí đấy trong phim nói suốt, thế mà em cũng tin cho được. Nói em nghe, đời chẳng ai thế đâu, trừ mấy đứa dở hơi.
- Anh mới bị điên thì có. – Tôi điên tiết thẳng tay đấm vào người hấn.
- Tôi đã nhanh nhưng Phong còn nhanh hơn, hấn nắm lấy tay tôi kéo mạnh khiến tôi theo đà ngã nhào vào người hấn. Hấn cười lớn rồi ôm chặt lấy tôi, mặc cho tôi giãy giụa.
- Thấy chưa, kể cả anh có bị điên em vẫn không rời anh được.
- Đừng có ảo tưởng sức mạnh, bỏ em ra ngay.
- Tồn bao nhiêu công mới lừa được em, đời nào anh bỏ. – Phong nói xong bỗng đổi giọng, trở nên cực kỳ nghiêm túc. – Đừng bao giờ nói về những khả năng không thể xảy ra nữa. Điều quan trọng là chúng ta đã bên nhau nên câu hỏi đặt ra không phải chúng ta sẽ phản ứng thế nào nếu không có được nhau, mà là chúng ta sẽ cùng nhau xây dựng cuộc sống thế nào. Hiểu chưa?

Tôi vui mặt vào ngực hắn cười trộm. Dù Phong chẳng bao giờ nói với tôi những câu lãng mạn, cũng không bao giờ có những hành động như tôi từng mong chờ trong những mơ ước màu hồng thuở thơ bé về chàng hoàng tử bạch mã, tôi vẫn cảm thấy thật hạnh phúc bên cạnh hắn. Và tuy hắn chưa từng hứa hẹn gì về một tương lai vĩnh cửu, tôi vẫn biết rằng, không chỉ có mình tôi tin tưởng vào điều đó.

- Anh biết anh Vinh nói gì với em không? – Qua cơn xúc động, tôi cuối cùng không nhịn được vẫn phải chủ động kể ra với Phong.

- Anh mà biết được thì anh quá là thánh à?

- Anh ấy sắp lấy vợ.

- Định gọi ý em đến cướp rể cuỗm phong bì hả? Cũng hay đấy, em nhớ bảo chia cho sòng phẳng.

- Vợ vẫn, – Tôi khẽ gắt. – anh ấy bảo là vẫn rất quý em nhưng đã hiểu ra em không phải người hợp với anh ấy. Sau thì Vinh có nhã ý giới thiệu cho em một công việc phù hợp.

- Làm gì? Chắc không phải bán hàng đúng không? Mặt em mà đi bán hàng thì công ty phá sản sớm.

- Đúng đấy, mặt em như này nên mới yêu anh chứ không anh nghĩ anh có cơ hội chắc? – Tôi chua ngoa đáp lại.

- Thế thì em ế hết đời nhé, ngoài anh ra còn ai yêu nổi em, kể cả em có xinh gấp mười lần đi nữa?

- Tóm lại anh có nghe em kể nốt không? – Tôi gầm lên.

- À ừ, Vinh giới thiệu việc gì cho em? – Thấy tôi bắt đầu cáu, Phong liền cười cầu tài.

Câu chuyện đầy đủ là Vinh khá thân với một khách hàng là giám đốc kinh doanh của một doanh nghiệp chuyên xuất khẩu sản phẩm nông sản đi nước ngoài. Đợt này anh nghe nói bên đó tuyển người nên muốn giới thiệu tôi qua. Tất nhiên là tôi vội nhận lời bởi cơ hội này không dễ gì có nữa.

Mọi việc diễn ra khá thuận lợi, trải qua bài thi đầu vào, hai lượt phỏng vấn với giám đốc nhân sự và chị giám đốc người quen của Vinh, tôi chính thức được nhận vào làm. Trong lòng tôi cảm kích Vinh không ngớt bởi nếu không có lời giới thiệu của anh, có lẽ tôi đã không có cơ hội quý báu đó.

Sau khi có thông báo nhận việc, tôi mời Vinh đi ăn để gọi là cảm ơn.

- Em không biết phải nói gì nữa, anh đã giúp đỡ em quá nhiều.

- Anh chỉ giới thiệu thôi chứ là em tự thi vào đó chứ, anh đâu làm được gì nhiều. – Vinh khiêm tốn nói.

- Nhưng nếu không nhờ anh thì em bị loại từ lúc xét duyệt hồ sơ rồi. – Tôi hơi ngạp ngừng. – Ngoài cảm ơn thì em cũng muốn xin lỗi vì trước đây đã cư xử quá tệ với anh.

- Em nhầm rồi. – Anh cười. – Chính vì em quá quyết liệt như vậy, ngay cả lúc khó khăn nhất cũng dứt khoát không cần đến sự giúp đỡ của anh nên anh rất tôn trọng em. Với tính cách của em mà nói, có lẽ lúc đấy em thấy anh rất thô bỉ.

- Không ạ. – Tôi nói dối. – Đúng là khi nghe anh nói thế em không thoải mái lắm nhưng thật ra, đó không phải do anh, mà do em hơi lập dị thôi.

- Anh quý em là vì thế. – Vinh bỗng đổi giọng nghiêm túc. – Nhưng anh không đại diện cho toàn thể xã hội. Em đi làm rồi cần biết mềm dẻo hơn, cực đoan quá sẽ thiệt thòi lắm đó.

- Vâng.

- Em sẽ làm tốt thôi. – Anh khẽ gật đầu. – Với những gì em đã trải qua, còn điều gì làm khó em được nữa? Mà em cũng thay đổi nhiều rồi, dạo này có vẻ trầm tính hơn trước.

- ... – Tôi không nói gì, chỉ nhoẻn miệng cười tỏ vẻ đồng tình.

- Lúc đầu anh thấy em và Phong không thể có khả năng nào vì cả hai cá tính đều quá mạnh, khó dung hợp, không ngờ cuối cùng hai đứa lại yêu nhau.

- Vâng, đến em còn không ngờ nữa là anh.

- Nhưng có vẻ hai đứa đã làm nhau tốt lên rất nhiều. Phong đợt này thấy chừng chạc, người lớn hẳn ra. Nghe nói nó bỏ nhà đi hả?

- Anh nói bỏ nhà đi nghe nặng nề quá, Phong chỉ dọn ra ngoài ở thôi.

- Vì em sao? – Vinh tủm tỉm nhìn tôi.

- Không đâu ạ, Phong làm rất nhiều việc vì em nhưng chuyện ra ngoài ở và đi học thiết kế chắc chắn là ông ấy làm cho bản thân chứ không vì ai cả.

- Thế à? – Anh hơi trầm ngâm. – Như thế chính ra lại là tốt nhất.

Tôi không giải thích kỹ chuyện Phong ra ngoài cũng như Vinh không nói vì sao đó là điều tốt nhất nhưng dường như cả hai chúng tôi đều ngầm hiểu, chỉ là không cần thiết phải nói toạc ra tất cả.

.....

Tôi bắt đầu cuộc đời công sở.

Công ty của tôi là công ty tư nhân, chuyên sản xuất và xuất khẩu các sản phẩm nông sản, bao gồm cả mấy loại mứt hoa quả sấy khô. Quy mô công ty khá lớn bởi quy trình gần như khép kín, từ trồng trọt tới sản xuất, đóng gói. Tôi được nhận vào bộ phận kinh doanh, tuy mang chức danh nhân viên nhưng trên thực tế, tôi gần như là trợ lý riêng cho giám đốc bộ phận. Sếp tôi là mẫu phụ nữ hiện đại điển hình. Ở tuổi ba lăm, đã bỏ chồng, một mình nuôi hai con, Thanh luôn toát ra sự sắc sảo khiến người đối diện vừa nể nang vừa e dè. Lần đầu tiếp xúc, nhan sắc mặn mà không kém phần rực rỡ của chị khiến tôi choáng ngợp, không nghĩ ở cái tuổi “toan về già” đó mà chị còn “bảo dưỡng” được tốt như vậy.

Tôi cảm thấy may mắn vì làm dưới quyền Thanh, được chị dạy dỗ, uốn nắn những bước chập chững đầu tiên vào đời. Mỗi ngày tới công sở, tôi đều học được từ chị một điều mới, những thứ kiến thức lẫn kỹ năng mà không trường lớp nào đào tạo. Điểm nổi bật nhất ở Thanh, thậm chí có thể coi là bí quyết thành công là chị đã biến sự mềm mại, vốn là hạn chế của phụ nữ khi làm công tác quản lý thành ưu điểm. Tính mềm dẻo, linh hoạt khi kết hợp với một bộ óc chiến lược, thông minh sẽ mang tới sức mạnh vô song. Ngoài ra, cách đối nhân xử thế của Thanh cũng là điều khiến chị được mệnh danh là “quản lý đáng mơ ước nhất” của công ty.

- Chị nhớ hôm trước em xin phép chiều nay về sớm đi họp phụ huynh cho em trai đúng không? – Thanh ra tận nơi, vỗ vai tôi nhẹ nhàng nhắc.

- À vâng ạ. – Tôi rụt rè. Mặc dù đã xin phép nhưng tôi không dám bỏ về khi công việc còn dở dang. Tôi không muốn tạo ấn tượng xấu khi còn chưa hết tháng làm chính thức đầu tiên.

- Về đi không muộn, mấy việc này không gấp, mai làm nốt cũng được.

- Em cảm ơn chị. – Tôi rưng rưng xúc động, xếp gọn gàng đồng hồ giấy tờ vào rồi mới ra về.

Tôi không rõ bằng cách nào mà Thanh có thể nhớ được nhiều chuyện nhỏ nhặt như vậy khi công việc đã chiếm một quỹ thời gian quá lớn. Chị có cái uy vô hình khiến nhân viên nể vì nhưng đồng thời lại rất ầm áp, luôn biết cách tạo cho mọi người cảm giác phòng kinh doanh là một gia đình, nơi mà mọi thành viên đều nhận được sự quan tâm chân thành nhất.

- Đó là do trời sinh, không phải luyện tập mà có được. – Phong nghe tôi kể chuyện, nhún vai kết luận.

- Em không hiểu...

- Làm chuyên môn thì ai cũng có thể học, thậm chí làm quản lý cũng có thể học, nhưng tố chất lãnh đạo, khả năng truyền cảm hứng, dẫn dắt thì không phải học mà được. Nó gần như là năng khiếu. Như Vũ là ví dụ điển hình.

- Ý anh là em đã phí bốn năm học quản trị vì cái đó học cũng không được? – Tôi hoang mang hỏi lại.

- Anh không nói thế, học cái gì tốt cái đấy, như anh học ngạch kinh tế mấy năm cũng không hẳn là bỏ phí, sau này anh có thể áp dụng nếu muốn làm trên quy mô lớn thay vì vài bản thiết kế nhỏ lẻ một tuần. – Hân

nói rồi cười cười. – Nhưng muốn đạt tới tầm một lãnh đạo kiệt xuất như Bill Gates hay Steve Jobs thì anh e là em không mơ được.

- Em đâu có cần. Trở thành bà này bà kia hay vào Forbes không phải ước mơ của em. – Tôi khoát tay. – Em cố sức làm việc cũng chỉ vì muốn một công việc ổn định, thu nhập đủ tốt để sống thoải mái mà không phải lo nghĩ về tiền, vậy là được rồi.

- Nếu không có tiền, không có địa vị thì em phải xác định sau này còn gặp vô số thằng như Thái, em có chấp nhận không?

- Hạnh phúc của em không phải do người khác quyết định. Đời đâu có thiếu thằng khốn, vị thế mình khác thì nó cư xử khác nhưng thằng khốn vẫn là thằng khốn, cách tốt nhất là không để tâm. – Tôi khẽ lắc đầu.

- Ngay cả em ngưỡng mộ chị Thanh như vậy nhưng em đâu có mong cuộc sống sau này như chị ấy.

- Sao không? Đẹp, thành đạt, và tự do, đấy là ước mơ của mọi phụ nữ hiện đại mà.

Tôi dịch lại gần Phong, cuộn người rúc vào lòng hắn, mỉm cười:

- Em thích đẹp, thích thành đạt vừa phải nhưng không cần tự do. Em muốn mỗi tối về nhà sau giờ làm việc có người ở bên lắng nghe, chia sẻ về một ngày của mình, thế là đủ rồi.

- Nghe hơi giống cún nhỉ?

- Đây... – Tôi tức tối lườm Phong. Hắn có cần phải nói ra những câu tụt cảm xúc vậy không?

- Nhưng em mà nuôi cún thì kiểu gì nó cũng chết đói, chưa kể cún không biết làm việc nhà, tính ra anh vẫn tốt hơn.

Tôi bật cười. Phong bỗng lấy tay bịt mắt tôi, sau đó tôi cảm thấy môi hắn chà nhẹ lên môi tôi.

- Cún cũng không làm được thế này, đúng không? – Tiếng hắn mập mờ, lẫn trong hơi thở nóng bỏng đang phả trên mặt tôi.

Tuy đây không phải câu hỏi tu từ, nhưng Phong lại không để cho tôi lựa chọn nào khác.

23. Chương 23: Bữa Tiệc Sinh Nhật Ngoài Dự Kiến

“Hope for the best and prepare for the worst.”

Một ngày trước sinh nhật tôi.

Thật ra tôi vốn không quan tâm gì tới sinh nhật, đặc biệt là trong hoàn cảnh cần tiết giảm mọi thứ phù phiếm, màu mè như hiện nay.

Hình như ai cũng nghĩ như tôi vì Duy lẫn Phong đều không có vẻ gì để ý tới cả. Mấy ngày trước, cả hai có nhắc qua loa để tỏ ra chút quan tâm nhưng cũng chỉ đến thế. Tôi đoán đến chiều sinh nhật tôi, Duy sẽ vội vã chạy ra tiệm mua đại một chiếc bánh kem cùng cây nến số còn Phong thì đặt pizza hay vài món ăn nhanh nào đó. Long và Tâm sẽ sang ăn cùng. Hoặc nếu cầu kỳ hơn, Tâm sẽ chuẩn bị một bữa lẩu nóng để tất cả có thêm thời gian lai rai. Nói chung, sinh nhật thực ra cũng chỉ là một dịp để mọi người quây quần, ăn uống vui vẻ mà thôi.

Tối hôm đó tôi đi ngủ sớm, sau khi cẩn thận kiểm tra facebook để đảm bảo đã tắt thông báo sinh nhật. Tôi không muốn thấy timeline của mình tràn ngập hàng trăm post “sau này vất vả” với “chúc mày sẽ nghèo” [1] cụt lủn không đầu không cuối.

.....

Giữa giấc ngủ say, tôi bỗng thấy mũi mình ngứa ngáy như bị mèo quét đuôi lên mặt. Lúc đầu tôi cố nhin, xoay người ngủ tiếp nhưng vẫn không hết, cuối cùng tôi hắt hơi hai cái liên, đưa tay chà mạnh lên mũi cho

đỡ khó chịu. Tôi đột ngột phát hiện ra có điều không ổn. Tay tôi dính đầy một thứ gì đó trắng, xốp và hơi nhờn, kiểm tra lại lần nữa thì phát hiện ra là kem tươi. Do hắt hơi và tự tay gãi mũi, cả mặt lẫn tóc tôi đã dính đầy kem.

- Happy birthday to you, happy birthday to you, happy birthday to my dear Thư, happy birthday to you!

Cả hội vừa cười vừa hát, dẫn đầu là Duy bưng chiếc bánh kem gắn chi chít nến, theo sau là Phong, Long và Tâm, không thiếu một khuôn mặt nào.

Tôi không biết nên khóc hay cười. Hiện tại tôi vẫn trong bộ đồ ngủ, mặt mũi tóc tai rũ rượi bết kem.

- Chị ước rồi thổi nến đi kẻo nến chảy hết xuống bánh bây giờ.

- Ủ. – Tôi cười rồi ngồi thẳng dậy, hơi dịch ra phía mép giường, nhắm mắt thổi phù một cái thật mạnh.

Trong lúc tất cả còn đang mãi hò reo, tôi nhanh tay móc hai miếng lớn trên chiếc bánh Duy đang cầm, trét thẳng lên mặt nó và Phong. Tâm và Long nhanh chân chạy ra khỏi phòng nhưng tôi còn nhanh hơn, giật chiếc bánh trên tay Duy, vừa đuổi theo vừa bốc bánh ném lia lịa. Chẳng mấy chốc sàn nhà đã nhoe nhoét kem. Tôi thực muốn cảm ơn ai đã sáng kiến mua bánh Kinh Đô, loại bánh luôn ú ụ một lượng kem mà cạo vội cũng được bát ô tô.

Kết quả của buổi sinh nhật bất ngờ là năm chúng tôi bắn thủ bết bánh và kem từ đầu tới chân. Cả hội nhìn nhau cười phá lên. Phong nhanh nhẹn cắt đặt thứ tự đi tắm, trong đó tôi với hắn sẽ tắm cuối cùng vì còn phải dọn dẹp bãi chiến trường.

- Vui không? – Phong vừa hỏi vừa tranh thủ quẹt một mẩu kem lên mặt tôi.

- Lẽ ra sinh nhật em, em phải được đi tắm trước chứ. – Tôi gạt miếng bánh còn đang dính trên áo xuống, ầm ục nói.

- Nhưng em là chủ nhà, không lẽ bắt khách đi dọn?

- ...

Nhờ sự giúp đỡ của Phong, chẳng mấy chốc căn nhà trở lại sạch sẽ láng bóng như cũ. Long và Tâm cũng đã quay lại sau khi tắm gội xong xuôi, tôi chờ Duy rồi vào nhà tắm, bụng thầm tính lát sẽ pha trà ăn cùng ít bánh quy. Dù sao đây cũng là buổi sinh nhật đặc biệt nhất tôi từng có trong suốt hai mươi ba năm sống trên đời.

Không ngờ, lúc tôi thơm tho sạch sẽ, đầu còn quấn khăn bông đi ra, tất cả đã quây quần trong phòng khách, trên bàn bày chiếc bánh opera đúng loại tôi ưa thích, hoa quả và ba chai rượu vang.

Tới đây thì tôi chính thức nghẹn lời, không nghĩ mọi người lại dành cho mình quá nhiều quan tâm tới như vậy. Mặt tôi cay cay, cảm ơn bằng một giọng ngắt quãng vì xúc động.

Chúng tôi cắt bánh, rót rượu. Vì là dịp đặc biệt, tôi cho phép Duy được uống một cốc vang đầy. Thăng bé không hổ là em trai tôi, lần đầu uống rượu mà mặt không hề đỏ sẫm. Tâm không uống được nhiều nên ba chai rượu chủ yếu là tôi, Phong và Long giải quyết. May mắn sinh nhật tôi lại vào chủ nhật nên bọn tôi thoải mái ăn uống, trò chuyện mà không cần lo lắng hôm sau phải dậy sớm đi học, đi làm.

- Chỗ làm mới của bà ổn không? – Tôi hỏi Tâm khi bọn con trai bỏ ra ban công hút thuốc. Nhờ quan hệ gia đình, cô vừa mới được nhận vào biên chế một doanh nghiệp nhà nước, tuy lương ba cọc ba đồng nhưng ổn định.

- Cũng bình thường, không năng động như bên ngoài nhưng hợp với tôi.

- Ủ, nếu không phải lo về kinh tế thì tôi nghĩ chỗ đấy là lý tưởng. – Tôi gạt đầu rồi nháy mắt. – Ổn định rồi thì lo việc quan trọng đi thôi.

- Việc gì? – Cô lơ đãng hỏi lại.

- Việc trăm năm chứ việc gì. – Tôi cười. – Tôi thấy Phong kể là Long nó sốt ruột rước bà về dinh lắm rồi.

- Tôi chẳng biết nữa. – Tâm băng khuôn nói, dường như nén vào tiếng thở dài. – Nếu chỉ đơn thuần là giữa tôi và Long thì bọn tôi có thể cố nhưng càng lúc tôi càng thấy cái tương lai đấy xa vời.

- ...

- Hôm trước Long đi xiết nợ, vô tình đứng phải họ hàng bên ngoại nhà tôi. Anh họ tôi bị đánh phải nằm viện. Mẹ tôi đã thề là sẽ từ mặt tôi nếu tôi còn tiếp tục qua lại với Long.

- ...

- Mẹ Long nghe phong thanh chuyện nhà tôi phản đối, cách đây ít lâu tôi gặp, bác ấy có mát mẻ rằng mâm son thì tìm đứa ngà cho nó xứng, dính lấy đứa mồi làm gì để mang tiếng cả đôi bên.

- ...

Tôi chẳng biết nói gì ngoài việc ngồi sát lại Tâm để cô dựa vào người tôi, coi như an ủi.

- Đôi lúc tôi cảm thấy tình yêu của chúng tôi đã tới hạn, nếu cố nữa thì thành ra bất chấp phải trái đúng sai.

- Tôi không ở trong hoàn cảnh của bà nên chẳng biết ý kiến của tôi có chính xác không, nhưng nếu bỏ qua mọi yếu tố ngoại cảnh thì bà có nghĩ Long là người phù hợp với bà không?

Tâm mỉm cười, một thoáng ảm áp lướt qua gương mặt cô.

- Tôi có không ít người theo đuổi, ngay cả bây giờ ở chỗ tôi làm cũng có một anh ngấp nghé nhưng càng tiếp xúc với họ thì tôi càng cảm thấy chẳng ai thay thế được Long. Nhiều người nghĩ tôi và Long khác biệt nhưng thật ra bọn tôi rất hợp và hiểu nhau.

- Bố mẹ nào cũng muốn tốt cho con, chỉ có điều là không phải lúc nào mong muốn đấy cũng mang lại kết quả tốt nhất. – Tôi nhẹ nhàng nói. – Cuối cùng thì cuộc sống của mình là do mình làm chủ chứ đâu ai quyết định hộ được.

- Ủ. – Cô khẽ nói, không rõ là đồng tình hay để cho qua chuyện.

Trông người lại ngắm tới ta, tôi bất giác tự hỏi liệu vấn đề của Tâm có phải sẽ là vấn đề của tôi trong tương lai? Phong có thể chủ động cuộc sống, có thể đi con đường riêng nhưng điều đó không có nghĩa là hấn sẽ từ bỏ gia đình. Con người ta rốt cuộc cũng sẽ hướng về nguồn cội, việc hấn trở về với hai bác chỉ là vấn đề thời gian. Lúc đấy tôi sẽ thế nào? Cứ cho là hấn nhất mực chung thủy, bảo vệ tôi nhưng còn tôi, liệu tôi có thể vì hấn mà cố gắng hòa hợp với gia đình hấn không? Chưa kể tới những yếu tố khác như Vũ và Duy.

Một thoáng im lặng giữa tôi và Tâm, cả hai dường như đang đeo đuổi những ý nghĩ riêng.

- Tâm ơi về đi, anh say rồi. – Long từ ban công đi vào, mặt đỏ gay, chân bước hơi loạn choạng.

- Để em đỡ anh. – Duy quàng tay qua người Long, gồng sức đỡ. Thời gian gần đây nó cao lên khá nhiều, trừ vóc dáng hơi gầy gò một chút thì đã đứng tới mang tai Long.

Tâm tới đỡ bên kia Long rồi ba người nhanh chóng đi về căn hộ đối diện. Tiếng sập cửa đủ lớn để đánh thức tất cả các hộ khác cùng tầng.

- Không uống được còn cố cơ. – Phong khẽ lắc đầu.

Tôi mỉm môi nhin cười, không nghĩ một thằng đàn ông hồ báo như Long từ lượng lại thấp như vậy.

- Có ai ép nó đâu.

- Vui mới uống đấy, ngày thường nó uống ít lắm. Em mà để ý, đi uống rượu nó toàn đổ sang cốc anh thôi. – Đang cười, mặt Phong bỗng dần ra. – Chết dở, anh quên không mang chìa khóa. Hình như lúc nãy Duy cũng cầm theo chìa khóa của nó rồi.

- Đợi nó về vậy.

- Ủ.

Nhưng chúng tôi dọn dẹp xong xuôi hết vẫn chưa thấy bóng dáng Duy đâu. Mặc cho tôi và Phong thay nhau bấm chuông, đập cửa đến đau tay, cả ba vẫn dửng dưng không chịu mở.

- Có mùi âm mưu ở đây. – Tôi nhăn mặt khi quay về nhà.

- Anh cũng thấy thế. – Hấn nói rồi ngã người xuống ghế. – Tối nay anh ngủ đây vậy. Lấy giúp anh cái chăn. Tôi gật đầu, vì chẳng còn cách nào khác.

Lúc tôi mang chăn gối ra thì Phong đã ngủ. Tôi nhẹ nhàng đắp chăn cho hấn rồi ngồi xuống bên cạnh. Bình thường hấn luôn là người hoạt bát, tràn đầy năng lượng, tôi thậm chí còn chẳng mấy khi thấy hấn ngồi yên lấy một lúc, vậy mà khi ngủ, trông hấn bình yên lạ lùng. Nhìn khuôn mặt Phong hiện tại dường như mọi ưu lo phiền phức trên đời đều không thể chạm tới, những băn khoăn của tôi ban nãy bỗng trở nên nhẹ bẫng. Có thể lựa chọn ở bên cạnh hấn sẽ mang tới cho tôi lắm rắc rối, phiền não nhưng ai dám chắc một con đường khác sẽ bằng phẳng hơn? Cho nên thay vì nghĩ tới những khả năng không xảy ra, chẳng bằng chuẩn bị tâm thế giải quyết những vấn đề chắc chắn sẽ tới. Dù sao, tại thời điểm này tôi vẫn hoàn toàn hài lòng với lựa chọn của mình.

Tôi khẽ mỉm cười, bàn tay vuốt lên khuôn mặt hấn, lấy ngón tay di nhẹ đường chân mày, xuôi xuống gò má.

- Em lợi dụng lúc anh ngủ mà sàm sỡ phải không? – Phong bỗng mở mắt, giọng đầy châm chọc.

- Anh cố ngủ trăm năm thì may ra em sẽ làm thế. – Tôi nhún vai. – Em đi ngủ đây. Anh ngủ ngon.

Phong hơi nhồm dậy, giơ tay kéo mạnh tôi nằm xuống bên cạnh.

- Đây...

- Ngại gì? Anh có nói là anh phiền vì em sàm sỡ anh đâu. – Hấn nói nhỏ, khuôn mặt kề sát bên mặt tôi. – Có điều đã bắt đầu thì phải hoàn tất.

Rồi hấn hôn tôi, nụ hôn cuồng nhiệt hơn rất nhiều so với mọi lần khác. Tôi bất giác mềm nhũn người.

- Không được... – Tôi chống mạnh tay, ẩy hấn lùi lại một chút. – Đây là sofa.

- Ý em là chỉ cần lên giường là được đúng không?

- Không...

Hấn vòng tay qua vai và chân, bế bổng tôi lên, sải bước vào phòng mặc cho tôi yếu ớt chống cự.

- Cửa chưa khóa, lỡ Duy nó về... – Tôi cố sức ẩy hấn ra, định nhảy khỏi giường.

- Khỏi cần, lúc này em vào lấy chăn anh khóa rồi. – Hấn xoay người đè tôi xuống khiến tôi không thể nhúc nhích.

Phong nhanh chóng cởi áo còn tôi nhìn như bị thôi miên vào khối cơ bắp gọn gàng không chút mỡ thừa của hấn. Tay tôi vẫn bám vào vai hấn, cảm nhận rõ ràng một nguồn sức mạnh lớn đang chảy bên dưới da thịt chực bùng nổ.

- Nhưng không có... không có... – Tôi bật dậy, lấp bắp, mặt đỏ lựng. Dù sao an toàn vẫn là trên hết.

- Anh có. – Hấn bỗng cười gian, rút trong túi quần ra một thứ hình vuông, mỗi cạnh bằng khoảng hai đốt ngón tay, hua qua hua lại. – Đúng cái này không?

- Anh toa rập với bọn nó lừa em. – Tôi bực bội đâm vào người hấn. Nếu không có âm mưu, hấn mang theo làm gì?

- Em nhầm, anh lúc nào cũng mang theo bên người nhé. – Hấn cúi xuống hôn nhẹ lên môi tôi. – Từ lúc em đồng ý yêu anh.

- ...

- Còn gì nữa không?

Tôi im lặng nhìn Phong. Nụ cười nửa miệng của hắn cũng không che giấu được đôi mắt dịu dàng đầy yêu thương đang nhìn tôi. Tôi khẽ mỉm cười, vòng tay ôm lấy hắn. Đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Và hiện tại chính là thời điểm hoàn hảo.

.....

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào mắt khiến tôi khó chịu, xoay người, vùi mặt xuống gối ngủ tiếp.

Một cảm giác buồn buồn trên mặt làm tôi hơi bức, giơ tay xoa đi thì tay tôi lại bị giữ lại. Cuối cùng tôi hết chịu nổi, trợn mắt nhìn người bên cạnh:

- Yên cho em ngủ.

- Chúc mừng sinh nhật vợ. – Phong cười, không để lời nói của tôi vào tai. – Thích quà sinh nhật chồng tặng vợ không?

- Quà nào? – Tôi lườm hắn.

- A, em làm anh tổn thương đấy. – Hắn nhăn nhó kêu lên rồi hôn khắp mặt tôi, hai mắt hơi híp lại. – Em thậm chí còn không có cả ấn tượng gì, thế để anh tặng lại nhé.

- Dừng ngay. – Tôi dùng hết sức ẩy hắn ra. – Em mệt lắm.

Phong cười nằm xuống, ôm lấy tôi.

Hai chúng tôi im lặng một chút, tận hưởng sự yên bình bên nhau. Tôi rúc vào người hắn, tôi thích cảm giác nhiệt lượng từ hắn tỏa ra bao trọn lấy tôi. Nó làm tôi thấy an toàn.

Một suy nghĩ vẫn vương kéo đến bỗng khiến tôi có chút không thoải mái. Tôi không phải người ưa xét nét quá khứ, nhưng việc Phong từng chung đụng với quá nhiều người không phải điều làm tôi thấy hoàn toàn vui vẻ.

- Sao thế?

- Anh có bao giờ muốn chúng mình gặp nhau sớm hơn không? – Tôi lảng đi, hỏi nhỏ. Nếu gặp nhau sớm hơn, chẳng phải tôi sẽ không bị những lần cần như bây giờ sao?

- Không...

- ...

- Nếu anh gặp em cách đây vài năm, chúng mình có lẽ đã không thể bên nhau. – Hắn vuốt tóc tôi. – Những người anh gặp, những gì anh trải qua, tất cả đã tạo nên con người anh ngày hôm nay, nên anh không bao giờ phủ nhận quá khứ. Đến thời điểm này, anh không có gì hối hận, và anh đã biết trân trọng những gì cuộc sống ban cho mình. Em nghĩ xem, nếu bốn năm trước chúng ta gặp nhau thì sẽ thế nào?

Bốn năm trước, tôi cố nhớ lại. Nếu tôi gặp Phong bốn năm trước, lúc đó tôi là cô sinh viên sống nay không cần biết mai với cái tôi lớn hơn tất cả còn hắn cũng chẳng khác gì. Hai kẻ như vậy gặp nhau thì ai có thể làm được ai tốt lên? Ai sẽ có nhu cầu gắn bó với người còn lại? Câu trả lời đương nhiên là không ai cả. Và kết quả tất yếu sẽ là hai con đường rẽ ngang mà không một chút tiếc nuối.

Tôi dụi nhẹ đầu vào người hắn, xem như đồng tình.

- Vì thế ta nên quý trọng hiện tại, anh cảm thấy may mắn là chúng ta đã gặp nhau đúng thời điểm.

- Em cũng vậy.

.....

Tôi những tưởng sau sinh nhật tôi, Phong sẽ đề nghị chuyển vào nhà tôi nhưng hắn lại không hề đả động tới chuyện đó. Và tất nhiên, tôi cũng chẳng đề cập làm gì. Có lẽ hắn vẫn quen cuộc sống tự do, chưa thích ràng buộc.

- Chị ơi, sang nhà anh Phong lấy giúp em mấy cái đĩa game, em đang dở tay một tý. – Duy từ trong phòng thò đầu ra ném cho tôi chùm chìa khóa.

Tôi đi sang nhà Phong, giờ này bình thường bọn hắn không có nhà. Thế nhưng vừa khép cửa thì tôi nghe thấy tiếng nói chuyện ngoài ban công.

- ĐM, sao mày *** chuyển sang bên đấy ở luôn đi? Chạy qua chạy lại mất công ***. – Tiếng Long vang lên, lại đúng vấn đề tôi đang suy nghĩ nên thay vì lên tiếng tôi im lặng nép người một bên đồng tai nghe lỏm.

- ...

- Hay là mày sợ bị Thư kiểm soát? Tao thấy nó có phải loại đấy *** đâu?

- ĐM, *** phải. – Tiếng Phong hơi gắt gỏng.

(Chú thích: do có quá nhiều từ cần đánh dấu *** nên tác giả xin phép diễn đạt theo ngôn ngữ thông thường)

- Thế thì sao?

- Tao lại chẳng muốn chuyển qua đấy quá nhưng không phải cứ muốn là được. Có những chuyện phải nghĩ xa ra một tý.

- Thư không đồng ý à?

- Tao chưa bao giờ hỏi. – Hắn thở hắt ra. – Nhưng mày xem, giờ tao đang bấp bênh thế này. Ai biết được sau này thế nào?

- Thì sao?

- Mày ngu thế, là thằng đàn ông mày có muốn vợ mày từng sống chung như vợ chồng với thằng khác không?

- Bình thường thôi mà.

- Tao cũng thấy thế nhưng tao với mày không đại diện cho số đông. Yêu hay ngủ với người khác có thể không phải vấn đề nhưng sống chung lại là chuyện khác, đâu phải ai cũng dễ dàng chấp nhận. Bố mẹ Thư mất rồi, nội việc đó đã là điều bất lợi quá lớn, tao không muốn mọi người xì xầm thêm gì về Thư nữa. Sau này lỡ bọn tao không thành, tao vẫn muốn Thư lấy được tấm chồng tốt, tao không muốn tao lại là tác nhân cản trở chuyện đó.

- Tùy, nhưng tao thấy bọn mày có vấn đề gì đâu.

- Đây là mày thấy, tao cũng hi vọng vào những gì tốt nhất, nhưng vẫn phải tính phương án dự phòng cho điều xấu chứ.

- Cũng phải.

Tôi vốn định bước ra tỏ vẻ tự nhiên như mới sang nhưng lại không thể làm được. Sống mũi tôi cay cay, cổ nuốt vào một giọt nước đã ra tới khóe mắt. Tôi sợ nếu giờ trông thấy Phong, tôi sẽ không kiềm chế được nữa.

- Đĩa game của em đâu? – Duy kêu lên khi tôi bước vào nhà.

- Chị không tìm thấy. – Tôi nhún vai. – Lát em gọi anh Phong mà hỏi.

.....

Chú thích:

[1] Nhiều người có thói quen viết tắt Sinh nhật vui vẻ, Chúc mừng sinh nhật thành SNVV, CMSN nên Thư mới dịch đùa thành Sau này vất vả và Chúc mày sẽ nghèo.

24. Chương 24: Công Bằng Không Đến Từ Người Khác

“All animals are equal, but some animals are more equal than others.” – George Orwell

Cuộc sống của tôi thời gian này dần đi vào ổn định. Tôi đã quen việc trên công ty, quan hệ với Phong tiến triển rất tốt, Duy cũng bắt đầu gặt hái một số thành công nhất định.

- Em sẽ tham gia giải bơi học sinh thành phố. – Một ngày nó hào hứng nói với tôi. – Nếu giành giải em sẽ được cộng điểm vào cấp ba. Em xem thành tích các năm trước rồi, em nghĩ em có nhiều cơ hội

Tôi chợt im lặng vì không biết phải nói với nó thế nào. Tôi không muốn làm nó mất hứng cũng như không muốn nói với nó những khía cạnh tối tăm của cuộc sống quá sớm. Vốn những giải thể thao phong trào này hoàn toàn không vô thưởng vô phạt như nhiều người nghĩ bởi theo quy định của Bộ, nếu có giải sẽ được cộng điểm ưu tiên vào cấp ba. Đây có thể tính là một chính sách tiến bộ bởi khuyến khích trẻ con phát triển toàn diện, nhưng trên thực tế, nó lại trở thành đặc quyền đặc lợi của một số người nhất định. Tôi biết hầu như các giải này đều đã được cơ cấu từ trước khi thi, chủ yếu dành cho con em giáo viên hoặc những người làm trong ngành chứ chơi tay bo như Duy thì gần như không có cơ hội nào. Kể cả tôi có muốn bỏ tiền ra lo cho nó cũng không biết cửa mà chạy. Tôi đã lên gặp giáo viên chủ nhiệm lớp nó nhưng chẳng hỏi được thông tin gì hữu ích ngoài mấy câu sáo rỗng kiểu cố gắng tập luyện. Thầy giáo nó trẻ măng, chắc chỉ hơn tôi vài tuổi là cùng. Nhìn cái thái độ khinh khỉnh và nghe mấy lời nhắc nhở khéo léo chuyện Duy chưa đăng ký học thêm, tôi thành thật chỉ muốn gói mấy câu trước đó nhét ngược vào mồm anh ta.

- Anh xem thế nào nói khéo khéo với nó giúp em chứ em hết cách rồi. Em không muốn nó thất vọng. – Tôi chốt hạ sau khi kể hết với Phong.

- Em không làm được thì đẩy cho anh à? Em muốn anh nói thế nào? Duy đừng tham gia nữa vì giải này ghi sẵn tên ai được rồi hay là em tham gia nhưng phải xác định là không được cái gì đâu dù em giỏi đến mấy à?

- ...

- Đừng bị quan quá, anh nghĩ vẫn có cách.

- Cách gì?

- Bơi lội không phải cái gì quá kín đáo để muốn làm sao thì làm. Anh xem Duy bơi rồi, nó rất khá, không những có khả năng giải nhất mà còn bỏ xa các thành tích trước đây.

- Rồi sao? – Tôi bĩu môi.

- Anh sẽ mang máy quay đi, có hình ảnh rõ ràng, muốn làm sai cũng khó. Đợt này em quen mấy phóng viên bên báo lớn đúng không? Cùng lắm là mang clip đi khiếu kiện rồi làm âm lên trên báo, xem ai phải sợ ai.

Tôi gật đầu, thôi thì cố được tới đâu thì cố.

Không ngờ sáng kiến của Phong lại rất hiệu quả, chúng tôi thậm chí không cần phải làm bước tiếp theo. Trên clip hiển thị rõ kết quả Duy bỏ xa mấy đứa nhóc một sách mới tập bơi bị bố mẹ đẩy đi thi kiếm giải là đủ để tất cả phải tâm phục khẩu phục. Nó rinh về giải nhất, khuôn mặt rạng ngời.

- Em sẽ thi đỗ cấp ba trường tốt, sau này vào đại học công lập, chị không cần lo lắng xoay xở tiền học cho em. – Nó sôi nổi nói.

- Chị có lo đâu. – Tôi nén vào cảm động, cố tỏ vẻ thản nhiên. – Em học thì ắm vào thân em thôi, không sau này muốn đi bốc vác cũng chẳng đủ sức.

- Chị càng ngày càng giả dối. – Duy lè lưỡi. – Sao chị không nói nốt ngày xưa chị học giỏi cực giỏi để làm gương cho em đi?

Tuần được ngày cuối tuần rảnh rồi đi cổ vũ Duy thi đấu rồi về thẳng nhà tôi “ám quẻ”. Nó đang chăm chú xem tivi, nghe thấy Duy nói thế thì phá lên cười. Nó đã từng biết qua thành tích hồi cấp ba của tôi.

- Chị em mà học giỏi thì đã chẳng chung trường với anh.

- Đồ lừa thầy phản bạn, cút. – Tôi rít lên. – Trưa nay nhịn hết, không ăn uống gì nữa.

- Anh không nói gì, anh vẫn được ăn bình thường đúng không? – Phong tỏ vẻ ngoan ngoãn nhưng mặt mũi giống như đang nén vào tiếng cười.

- Thôi anh đừng ăn kéo đau bụng. – Duy không chịu buông tha cho tôi. – Trưa nay ra ngoài ăn đi, em khao hai anh. Giải nhất có tiền cơ mà.

- ...

- Không, anh ăn ở nhà. – Phong ôm eo tôi, nói giọng nịnh bợ. – Anh không đi với em được đâu Duy ơi, đội vợ lên đầu trường sinh bất tử, em quên rồi à?

- Tôi thua ông rồi. – Tuấn lắc đầu về ngán ngấm.

- Thế mới có người yêu, chứ như mày thì chỉ có hát bài Forever Alone cả đời. – Tôi đắc ý nói.

- Yêu phải đũa như mày tao thà ế còn hơn.

- Ờ, nho còn xanh lắm em ạ, đũa bằng một phần mười tao cũng chẳng thêm yêu mày chứ nói gì đến đũa như tao.

Tuấn nhăn mặt còn Phong và Duy cười phá lên.

Cho tới tận thời điểm đó tôi vẫn chưa tin vào quang cảnh hạnh phúc trước mắt. Đúng vào lúc tôi tưởng tôi đã mất đi tất cả thì cuộc sống lại bù đắp cho tôi một cách rộng rãi. Tôi có Phong, có Duy và những người bạn thật sự tốt xung quanh. Mọi thứ tốt đẹp đến nỗi đôi lúc tôi lo lắng tất cả chỉ là một giấc mơ, và sợ hãi mơ hồ rằng lúc nào đó giấc mơ có thể kết thúc.

.....

Công ty tôi sắp tham gia hội chợ. Năm nay hội chợ hàng nông sản quốc tế tổ chức ở Hà Nội, gian hàng của bên tôi được giao lại cho phòng kinh doanh. Do công ty tôi quy mô không quá lớn nên phòng kinh doanh thường kiêm luôn các hoạt động marketing như thế này thay vì có phòng chuyên trách. Đám ra, gần đây tôi đặc biệt bận rộn vì ngoài công việc hàng ngày, tôi và vài đồng nghiệp phải hỗ trợ cả sự kiện hội chợ. Từ duyệt thiết kế đến giám sát thi công gian hàng, chuẩn bị hàng mẫu, tờ rơi, tài liệu, cất đặt nhân sự trực, tất tần tật đều vào tay phòng kinh doanh.

- Chị ơi, em nói chuyện với chị một lát được không ạ? – Tôi ôm tập giấy tờ rụt rè gõ cửa phòng Thanh.

- Ủ, có việc gì không em? – Chị nhìn tôi vui vẻ.

Tôi chìa ra ba bộ báo giá của ba đối tác thi công gian hàng.

- Chị tưởng cái này sếp duyệt hôm qua rồi? Công ty Tia Sáng giá tốt nhất đúng không?

- Vâng, tốt nhất trong ba đối tác, nhưng mà... – Tôi hơi ngập ngừng.

Chẳng là gia đình tôi trước đây chuyên cung ứng vật tư xây dựng nên tôi ít nhiều cũng nắm được giá thị trường. Một gian hàng trên dưới chục mét vuông với vật liệu chủ yếu là thạch cao và phóc-mech thì giá như vậy là quá đắt. Tôi trình bày lại với Thanh rồi nhiệt tình nói:

- Nếu chị muốn em sẽ gọi lại bên Tia Sáng ép giá, họ báo giá thế này là quá vô lý.

Chị bỗng nhìn tôi, môi thoáng qua nụ cười.

- Thôi không cần đâu, sếp duyệt rồi mà, nếu thay đổi lại phải lên trình một lần nữa mất thời gian lắm.

- Nhưng...

- Đừng lo, em lần này có công lớn, sẽ có phần, yên tâm. – Thanh nói rồi đứng lên. – Chị đi họp đã, em cứ triển khai đi, không phải lăn tăn gì cả.

Tôi ngẩn ra một tẹo rồi vỡ lẽ. Hóa ra tôi thực ngây thơ, cứ chăm chăm cố gắng làm điều tốt nhất cho công ty mà không để ý tới nhiều thứ khác. Thời gian đầu tôi còn được giao làm một số việc nho nhỏ với đối tác nhưng sau tôi bị chuyển qua làm những việc giấy tờ khi người khác đã đàm phán xong. Lúc đó tôi chỉ nghĩ đơn giản rằng mình làm chưa đủ tốt, bụng bảo dạ phải cố gắng hơn nhưng giờ tôi mới hiểu, vấn đề ở chỗ tôi đã làm quá tốt. Tôi luôn tìm cách mặc cả xuống giá tốt nhất, như vậy đương nhiên đối tác không thể đưa lại cái gì, điều này không chỉ ảnh hưởng trực tiếp tới tôi mà còn cả những người khác trong phòng.

Tôi buồn bã nhìn lại báo giá của Tia Sáng, theo như tôi nhắm tính, báo giá này đã bị đội lên ít nhất là gấp đôi. Tôi hiểu đây là thị trường, và chuyện này là hết sức bình thường, “thời buổi không ai sống bằng lương” là câu cửa miệng của nhiều người nhưng cá nhân tôi lại quan niệm hơi khác. Tôi nhận lương của công ty thì tôi phải có trách nhiệm làm việc, và tôi mong một công việc bền vững nhiều hơn là vài triệu hoa hồng từ mỗi hợp đồng.

Từ chuyện này, tôi nhớ ra thêm nhiều cái khác. Chẳng là do có tiếng Anh tốt, tôi thường được giao soạn hoặc kiểm tra các hợp đồng xuất khẩu của công ty. Từ đó tôi nhận ra giá trên hợp đồng luôn ở mức gần như thấp nhất trong khoảng cho phép trong khi tôi biết chắc rằng khách hàng sẵn sàng trả cao hơn thế bởi sản phẩm công ty tôi rất được ưa chuộng ở thị trường Châu Âu và hầu như không có sản phẩm thay thế tương đương. Người đại diện công ty đàm phán hợp đồng là Thanh, còn tổng giám đốc chỉ ký duyệt cuối cùng. Giờ nghĩ lại tôi mới hiểu vì sao với tổng mức lương thưởng gộp lại của Thanh chỉ xấp xỉ sáu chục triệu mỗi tháng mà chị chạy Mercedes S400, xách túi Dior, váy áo chỉ có Burberry trở lên, thêm hai đứa con học BIS [1].

Tôi bị những suy nghĩ mâu thuẫn giằng xé. Cảm tình của tôi đối với Thanh không thay đổi, tôi cũng không phán xét bất cứ ai bởi đây không phải chuyện đúng sai tốt xấu, nó là quan điểm riêng của mỗi người, chỉ là cá nhân tôi lại không muốn vậy. Tôi nhận lương và tôi muốn làm tốt công việc, giống như ngày xưa tôi đi làm ở nhà Phong, ngoại trừ tiền công tôi chưa từng lấy một cái gì khác kể cả là những thứ gia đình đã bỏ vào kho không dùng tới. Tuy vậy, tôi phát hiện ra rằng, từ chối thứ mình thích với người mình ghét dễ dàng hơn rất nhiều so với từ chối một điều mình không thích với người mình quý mến.

Cuối cùng, để tránh những tiến thoái lưỡng nan, tôi quyết định chủ động lui về, ngoan ngoãn giải quyết thủ tục giấy tờ của phòng, mặc cho Thanh và các đồng nghiệp đàm phán công việc bên ngoài. Từ đó tôi không còn những khoản thưởng thêm bất ngờ, và thường nhận được những ánh mắt cảnh giác mỗi khi bước chân vào phòng lúc mọi người đang tùm tùm bàn tán. Tôi hiểu cũng như chấp nhận hết những chuyện đó cho đến cuộc họp xếp hạng thưởng quý. Tôi bị đánh giá thấp gần nhất phòng với lời nhận xét của đồng nghiệp rằng tôi kém năng động, làm việc không hiệu quả. Mặt tôi sa sầm, bụng quặn thắt vì uất ức. Không một ngày nào tôi rời công ty trước sáu giờ tối, và tôi chỉ mới làm một thời gian mà công việc nắm vững hơn tất cả đến mức mọi người thường chạy tới tôi xin tư vấn mỗi khi gặp khúc mắc. Vậy nhưng, tôi không theo bất cứ phe cánh nào hay ăn chia quyền lợi với ai nên khi cần một người để dìu cho đúng “cơ cấu” [2], người đẩy đương nhiên là tôi.

- Thư ạ, – Thanh giữ tôi lại nói chuyện riêng sau khi cuộc họp kết thúc. – chị hiểu kết quả đánh giá này là bất công đối với em nhưng chị cũng không có cách nào khác.

- Em hiểu ạ. – Những lời này là dối lòng nhưng tôi biết nói gì khác khi chị bảo chị hiểu nhưng lại không có cách giải quyết?

- Chị biết em năng lực tốt, chăm chỉ nhưng quan hệ giữa em và các bạn thì em cần tự mình cải thiện, chị không giúp được gì. – Chị nói rồi mỉm cười trấn an. – Lần tới chị sẽ xin tăng lương cho em, chị không muốn em bị thiệt thòi.

- Em cảm ơn chị ạ.

Tôi cúi đầu, lủi thủi ra khỏi phòng. Thật ra thì mối quan hệ giữa tôi và các đồng nghiệp khá tốt, về mặt cá nhân thì tôi biết họ rất quý mến tôi nhưng đáng tiếc, sự quý mến đậm tính riêng tư không đóng nhiều vai trò trước những lợi ích kinh tế ràng buộc khác.

- Em chẳng biết em nên làm gì nữa. – Tôi ngả người tựa vào Phong, duỗi dài chân trên ghế, thở dài sau khi kết thúc câu chuyện.

- Khi em quyết định em sẽ chỉ làm việc chuyên môn mà không can dự vào các loại lợi ích màu mè bên ngoài thì em mong muốn điều gì?

- Ý anh là sao?

- Có phải em cho rằng em đã cố gắng nhưng lại bị đối xử bất công?

- Hiển nhiên như vậy mà?

- Tùy vào cách em nhìn. – Hấn nhún vai. – Em nghĩ khi em sống tốt thì đời phải tốt lại với em, chẳng hạn như Tổng Giám đốc sẽ nhìn thấy mọi chuyện và khen thưởng em cho xứng đáng sao?

- Em không mong được khen thưởng nhưng đúng là một mặt nào đó, em hi vọng có người đánh giá đúng những gì em cố gắng thay vì coi em là lập dị như hiện nay.

- Sẽ chẳng có ai hết. – Phong nói thẳng. – Em tưởng sếp tổng không thấy việc gì đang diễn ra à? Em tưởng đôi giày Louboutin của sếp em không ai nhìn thấy hay không ai biết được tiền học một năm ở BIS bao nhiêu sao?

- Nếu họ đều biết...

- Tổng giám đốc biết, chủ tịch công ty biết, họ biết hết nhưng họ chấp nhận vì sếp em là người có năng lực. Mỗi hợp đồng trị giá hàng trăm ngàn đô mang về công ty, Thanh lấy vài phần trăm từ khách hàng không thành vấn đề. Mức giá bán ra trong khoảng cho phép, công ty vẫn tăng trưởng và có lãi, việc chạy tốt, khoản tiền kia lại có thể thay cho thưởng từ công ty thì các sếp lớn quan tâm làm gì? Tất cả đều có lợi, đều hài lòng, đúng chưa?

- ... – Tôi vẫn thấy có gì đó khúc mắc nhưng không biết phản bác thế nào.

- Cho nên em đừng nghĩ rằng mình làm người tử tế thì đời có nghĩa vụ công bằng lại với mình. Không bao giờ có chuyện đó đâu.

- Nói như anh thì còn ai muốn làm người tốt nữa?

- Không ai nói làm người tốt là chuyện dễ dàng, nhất là khi những chuyện em không muốn làm chưa chắc đã là xấu. – Phong vỗ nhẹ vào trán tôi. – Lựa chọn làm những việc đúng lương tâm, xét cho cùng, cũng là em muốn thỏa mãn bản thân mình thôi. Cho nên em đừng lấy gì làm phiền nếu không ai cấp bằng khen cho em.

- ...

- Vấn đề là em cảm thấy thế nào?

- Em nghĩ em đã làm đúng.

- Đó là điều quan trọng nhất. Cũng như những người kia, họ vui với cái họ đạt được, điều đó không có nghĩa họ là người xấu. Mục tiêu cuộc sống khác nhau mà.

- ...

- Như anh bây giờ, em cũng thấy sự khác biệt quá lớn giữa cuộc sống của anh hiện tại với trước kia, đúng không? Có ai bắt anh phải thế không? Không. Có ai khen thưởng vì anh từ bỏ cuộc sống sung túc để đeo đuổi cái mình thích không? Cũng không. Người ta còn bảo anh bị điên. Nhưng chỉ có anh thấy nó đáng giá vì đơn giản là anh thích thế. Anh vui với những gì mình đang làm, vui với những gì anh học được mà với hoàn cảnh trước kia anh sẽ không bao giờ có cơ hội.

- Anh có phần thưởng là em. – Tôi cười, vênh mặt nói.

- Em là hình phạt thì đúng hơn. – Hấn dịu dàng hôn nhẹ lên trán tôi. – Còn em, ít nhất em có anh hiểu em và đánh giá đúng những gì em đang cố gắng.

- Ừ, dù không phải phần thưởng gì to tát nhưng có méo mó hơn không. – Tôi nắm chặt tay hấn, cảm thấy mọi bất công gặp phải ngày hôm nay đã được bù đắp đầy đủ.

Nhờ mấy câu nói thẳng thắn của Phong, góc nhìn của tôi được mở rộng, đa chiều hơn. Đúng là cùng một sự việc, cách nhìn khác nhau sẽ mang lại cảm xúc khác nhau. Suy nghĩ AQ một chút thì tôi bây giờ, mỗi sáng quần là áo lượt tới văn phòng ngồi điều hòa gỗ mấy tính rõ ràng là hơn trốn nợ, làm osin tạm bợ qua ngày như trước đây.

.....

Một buổi chiều tôi bước chân ra khỏi văn phòng thì gặp một người khiến tôi hơi sững lại. Tôi đã không nghĩ người đó có thể cất công tới tận đây tìm tôi.

- Cháu chào bác ạ. – Tôi tiến tới lễ phép chào.

Đáp lại, bác Hà chỉ mỉm cười thân thiện rồi mời tôi đi café.

- Đạo này trông cháu có vẻ ổn nhĩ? Công việc có tốt không? – Bà vui vẻ hỏi khi chúng tôi đã yên vị trong quán.

- Dạ cũng tốt ạ. – Tôi nói khẽ, tay khuấy đều cốc café đã tan đá từ bao giờ. – Thật ra đợt trước cháu đi vội vàng như vậy cũng là vì gia đình cháu có việc...

- Bác biết, Vũ đã kể hết với bác.

- Cháu xin lỗi bác. – Tôi cúi gằm. – Thực sự cháu không hề muốn nói dối nhưng lúc đó cháu gần như bị dồn vào chân tường, cháu không còn cách nào khác.

- Cháu muốn xin lỗi chuyện gì? Nói dối việc cháu từ Hà Giang xuống hay việc cháu là les hay là chuyện cháu mang con trai bác đi mất? – Bà thản nhiên nhìn tôi, giọng nói vẫn dịu dàng nhưng cái nhìn sắc sảo như muốn lột trần nội tâm tôi ra.

- Chuyện cháu nói dối từ Hà Giang xuống và cháu là les ạ.

- Còn về phần Phong thì cháu không có lỗi gì? – Mắt bà lóe lên. – Thật ra thì bác không phiền chuyện cháu nói dối, bác có thể thông cảm, thậm chí rất thương cháu. Nhưng đúng là ngay từ đầu nếu biết hết mọi việc, bác sẽ không bao giờ nhận cháu, mà như vậy thì cháu với Phong sẽ thế nào?

- Cháu thì không nói làm gì nhưng chắc bác cũng hiểu Phong, đúng không ạ?

Bác Hà khẽ mỉm cười.

- Đúng, bác hiểu nó nên bác không ngăn cản hai đứa. Còn gì làm tình yêu thăng hoa gắn kết hơn việc có người đứng ra cấm đoán?

- ...

- Thăng Phong là đứa sướng quá thành ra không biết mình muốn gì. Nó ăn chơi, gái gú tới phát chán nên thích làm cái gì đó mới mẻ cho cuộc sống đỡ tẻ nhạt, kiểu như quen biết một người thông minh, mạnh mẽ thay vì mấy con bé nhạt nhẽo khác. Nó lúc nào cũng đổ lỗi cho hai bác về mọi vấn đề của nó, nhưng thật ra, lỗi lớn nhất của hai bác là đã quá chiều chuộng nó.

- Bác không nghĩ Phong như hiện nay tốt hơn ạ?

- Phong là đứa rất thông minh, cho nên ngày xưa hai bác kỳ vọng ở nó khá nhiều. Hai bác đã đầu tư cho nó, mong sau này nó và Vũ có thể cùng nhau quản lý và phát triển công ty, – Bà thoáng thở dài. – nhưng rồi nó bắt đầu quậy phá. Thật sự thì, hiện giờ đối với bác nó không tiêu chí, đua xe, cờ bạc là bác mừng rồi, còn ngoài ra muốn làm gì bác chẳng quan tâm. Chịu khổ một thời gian cũng tốt, cho nó biết trân trọng những gì gia đình đã dành cho nó.

- Thế hôm nay bác tới gặp cháu làm gì ạ? – Tôi ngập ngừng hỏi. Nếu đã định mặc kệ thì bà đến tìm tôi để tâm tình chắc?

- Bác tới thăm cháu thôi. – Bà mỉm cười.

Sau đó bà nói chuyện phiếm với tôi như một buổi thăm hỏi xã giao bình thường nhưng rồi trong câu chuyện đã lồng ghép rất khéo léo rằng “Mức trợ cấp cho con ngoài giá thú luật có quy định, còn ngoài ra kể cả là vợ thì đối với di chúc dành cho chồng cũng khó có thể can dự”.

Kỳ lạ là tôi không cảm thấy bị xúc phạm mà ngược lại, còn có phần thông cảm cho bà. Đặt mình vào vị trí của bác Hà mà nhìn, tôi cũng thấy bản thân chẳng ra gì. Con gái một gia đình vỡ nợ vì cờ bạc, bố mẹ mất sớm, giám hộ đứa em trai, cuộc sống đang chật vật như vậy đột nhiên lại có quan hệ tình cảm với một cậu ấm, nếu không phải “cố ý mời chài vì đồng tài sản sau lưng” tôi cũng không nghĩ ra được lý do nào khác phù hợp hơn theo lẽ thường. Đòi hỏi một cái nhìn công bằng với những gì đang thực tế xảy ra đúng là rất khó.

- Bác biết nhiều chuyện tình bắt đầu như cổ tích, đến với nhau bất chấp mọi thứ, – Bà nói giọng tâm tình. – nhưng kết thúc thường không giống trong truyện. Hoàn cảnh sống quá khác nhau dẫn đến khó hòa hợp, lấy nhau về rồi vẫn có thể ly hôn, trắng tay vẫn hoàn trắng tay, cuộc đời lại lỡ làng, rất tội.

- ...

Mặc cho bác Hà nói, tôi chỉ khẽ gật đầu tỏ vẻ mình vẫn đang nghe chứ không lên tiếng bởi hai góc nhìn khác nhau sẽ rất khó dung hợp. Và việc bà hiểu thế nào, thực ra chẳng ảnh hưởng gì tới cuộc sống của tôi hiện tại, nên giải thích là hoàn toàn không cần thiết.

Nhưng nói thì nói vậy, làm sao tôi vui được sau cuộc nói chuyện kia. Cả tối tôi thần thờ, đứng nấu ăn như cái máy, thậm chí còn không để ý mình đang làm gì.

- Anh tưởng xào thịt thì cà chua phải bỏ cau chứ, sao em cắt kỹ thế? – Phong từ đằng sau ôm lấy tôi khẽ nói.

- Anh sang lúc nào đấy? – Tôi nhìn lại mấy quả cà chua định để xào thịt bò giờ đã bị cắt nát bét.

- Một lúc rồi. – Hấn siết chặt tay quanh người tôi. – Kể xem có chuyện gì?

Tôi ngẫm nghĩ một lát. Tôi không định gây thêm mâu thuẫn giữa mẹ con hấn nhưng vấn đề ở đây là tôn trọng. Nếu Phong biết được tôi giấu giếm chuyện mẹ hấn tới tìm tôi, hấn sẽ rất giận. Đối với tôi, Phong quan trọng hơn việc thỏa mãn bản thân với cảm giác mình là thánh nữ rộng lượng.

- Đoán xem hôm nay ai đến tìm em? – Tôi quay ra cười với hấn, thuận tay gạt đồng cà chua nát qua một bên.

Trái với suy đoán, Phong không hề cau giận mà trái lại, hoàn toàn dừng đứng với câu chuyện.

- Anh có bức không? – Tôi rụt rè hỏi.

- Không... – Hấn tì cằm lên vai tôi, thờ ơ nói. – Anh còn hơi ngạc nhiên là tối giờ bà già mới đến tìm em đấy.

- Anh đoán được trước?

- Ủ... Người già thì tính nết khó thay đổi lắm, thói quen cố hữu rồi. Nhưng giờ anh không quan tâm nữa. Bà già nghĩ gì thì kệ thôi, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng tới mình.

- Anh nghĩ được thế thì tốt rồi. – Tôi mỉm cười.

Phong vươn người nhìn đồng hồ ngổn ngang trong bếp. Ngoài nồi cơm đã cắm, tôi chưa kịp làm một cái gì cả. Hấn rất tự nhiên rút điện thoại từ túi quần tôi ra.

- Anh đây, lát về Duy mua đồ ăn nhé, hôm nay chị Thư không đi chợ... Chín giờ à? Không sao, anh chị chờ được.

- Sao anh bảo nó mua đồ ăn làm gì? Thức ăn đầy ra đây này. – Tôi chỉ tay vào đồng rau thịt vẫn còn trong túi nilon trên bàn bếp.

Hấn bồng cúi người bế tôi lên.

- Mai nấu cũng được.

- Nhưng...

- Hơn hai tiếng nữa Duy mới về, tranh thủ làm việc khác giết thời gian.

Cái “việc khác” này tôi xin phép không đi vào chi tiết.

.....

Chú thích:

[1] BIS – British International School: một trong những trường quốc tế đắt nhất ở Hà Nội.

[2] Cơ cấu xếp loại: Trong một số công ty có quy định khi phân loại đánh giá là phải có bao nhiêu % tốt/ khá/ trung bình/ kém thay vì 100% đạt loại tốt.

25. Chương 25: Không Phải Bất Ngờ Nào Cũng Dễ Chịu

Imagine me without you, I'd be lost and so confused

I wouldn't last a day, I'd be afraid

Without you there to see me through"

(Imagine me without you – Jaci Velasquez)

Sau đợt rắc rối trên công ty, tôi bắt đầu tìm cách cân bằng lại, xét cho cùng công việc cũng chỉ là một phần của cuộc sống, không phải tất cả. Tôi chủ động điều chỉnh, sắp xếp mọi thứ để hài hòa hơn với đời sống cá nhân.

Một buổi tối, như thường lệ, tôi pha trà rồi trèo lên sofa, cuộn người rúc vào lòng Phong.

- Em thể này giống con mèo.

- Ừm... – Tôi ngáp nhẹ, đưa tay cào cào người hần, phồng theo động tác của mèo.

Phong cười, tay vuốt ve tôi như nệm mèo, tôi gật gù hài lòng rồi tiếp tục lướt facebook. Đây là khoảng thời gian thư giãn để chịu nhất của tôi trong ngày.

Màn hình điện thoại của tôi dừng lại ở album của một cô bạn cũ, người chỉ có hai đam mê lớn là du lịch và nhiếp ảnh. Tôi ngắm nhìn không chớp mắt những bức ảnh đẹp đến nghẹt thở chụp khắp mọi miền đất nước cho đến những vùng đất xa lạ. Tâm trí tôi bỗng mơ mộng tới cảnh bình minh trên biển hay hoàng hôn trên núi, hay một món ăn mới mẻ nào đó. Tôi nhớ ra đã rất lâu rồi mình không đi đâu chơi. Đôi lúc một Hà Nội bé nhỏ, đông đúc và ô nhiễm khiến tôi có chút ngột ngạt.

- Muốn đi chơi hả? – Phong bỗng lên tiếng.

Tôi dụi dụi đầu thay câu trả lời.

- Hay cuối tuần tới đi luôn? Hôm qua Long cũng mới rủ anh. Ba người nhà mình, thêm Long, Tâm nữa là vừa đủ một xe. Đi xe của Long, anh với nó sẽ thay nhau lái.

- Nghe hay đấy. – Tôi hào hứng ngồi thẳng dậy, vẽ uể oải mèo lười vừa xong biến mất tăm. – Anh định đi đâu?

- Anh thì thể nào chẳng được, em thích đi đâu?

- Đi biển đi, gần có Đồ Sơn, xa hơn thì Tĩnh Gia, em thấy bảo chỗ đấy còn hoang sơ, đẹp lắm.

- Phụ nữ giống nhau thật. – Phong lắc đầu. – Tâm cũng nói y hệt thể. Đi biển mùa đông có gì là hay?

- Ít nhất là vắng, khách sạn, đồ ăn lại rẻ. – Tôi cười.

Chúng tôi đang sôi nổi bàn xem nên tổ chức chuyến đi thế nào, mang theo những gì thì điện thoại của Phong bỗng đổ chuông. Tôi không để ý xem ai gọi, chỉ thấy giọng hần hơi cảm cấn khi trả lời:

- Có việc gì không? Đang bận. – Hần nhíu mày rồi khẽ thở dài. – Được rồi, đợi một tý.

- Giờ muộn quá rồi, anh còn đi đâu? – Tôi hơi lo lắng thấy hần đứng dậy, với tay lấy áo khoác.

- Anh có tý việc, đi một lát rồi về ngay. – Hần hôn nhẹ lên má tôi, ra đến cửa còn nói với lại. – Em lên nốt kế hoạch đi, muốn gì cũng được, cho em quyết hết, anh sẽ theo.

Phong ra khỏi nhà, sập cửa sau lưng. Không hiểu sao trong lòng tôi bỗng dâng lên một linh tính chẳng lành, bất giác nghĩ đáng lẽ nên cản hần lại, nhưng tôi liền tự cười mình thần hồn nát thần tính. Hần là do di chứng của những mất mát đã qua khiến tôi thường rơi vào trạng thái bất an. Duy từng nhiều lần cản nhân yêu cầu tôi đi khám bác sỹ mỗi khi nó nhận được ba cuộc điện thoại liên tiếp của tôi chỉ vì về muộn quá mười lăm phút.

Cố dẹp đi mấy suy nghĩ vẫn vơ không đâu, tôi quay lại tập trung tìm kiếm những địa điểm gần Hà Nội khả dĩ phù hợp cho chuyến đi hai ngày một đêm.

Tôi không bao giờ ngờ, chuyến đi chơi vui vẻ kia mãi mãi chỉ là dự định.

Và Phong, cái “một lát” của hắn đã kéo dài không chỉ hết đêm hôm đó, mà còn rất, rất nhiều ngày về sau này.

.....

Đêm hôm đó trong giấc mơ tôi thấy tôi và Phong tay trong tay đi dạo trên bãi biển vắng lặng, đẹp đến nao lòng. Hắn ôm tôi khi bình minh lên, để cả hai chúng tôi tắm trong những tia nắng đầu tiên của ngày mới, một khung cảnh yên bình, hạnh phúc hơn bất cứ điều gì tôi có thể nghĩ tới.

- Thư, dậy đi, mau lên. – Ai đó lay mạnh tôi, giọng rất gấp gáp.

- Có chuyện gì thế? Sao bà lại ở đây? – Tôi nhìn Tâm qua đôi mắt kèm nhèm, dù mùa đông trời sáng muộn nhưng từ mù thế này chắc chắn chưa tới bảy giờ sáng.

- Tôi gọi bà lẫn Duy đều không nghe máy nên phải chạy đến đây. – Tiếng cô ngắt quãng vì xúc động. – Phong bị bắt rồi.

Tôi trợn ngược mắt, suýt lặn từ giường xuống đất. Có phải tôi vẫn nằm mơ không?

- Bà nói cái gì thế? – Tôi hoang mang hỏi lại, tưởng mình nghe nhầm

- Nó lái xe đâm vào người ta lúc nửa đêm hôm qua rồi bỏ trốn, sau đó ra đầu thú và bị bắt ngay. Long chạy đôn đáo từ đêm, gần sáng mới qua quãng tôi chìa khóa bảo sang báo cho bà. Ông ý gọi bà mãi không được.

- ... – Tôi thần ra, vỗ vỗ trán mấy cái để chắc chắn mình không ngủ mơ rồi nhảy khỏi giường như bị điện giật. – Đưa tôi đi gặp Phong.

- Giờ không gặp được đâu. – Mắt cô ngân ngấn nước. – Bị giữ phục vụ công tác điều tra. Long cũng không gặp trực tiếp được, chỉ có nhờ cậy người quen thôi.

- Thế tôi phải làm thế nào? – Tôi gần như quát lên, mặc dù biết Tâm không có lỗi gì trong chuyện này.

- Đừng lo, nhà Phong quan hệ rất mạnh, hai bác sẽ tìm ra cách thôi.

Tôi lập tức nhắc điện thoại gọi cho Vũ.

- Ủ, anh biết, hôm qua anh đi cùng Phong.

- Hả? – Tôi giật mình. – Thế đã xảy ra chuyện gì?

- Anh sẽ nói sau, giờ anh đang xử lý giúp Phong, em đừng lo quá, có gì anh sẽ báo em. – Tiếng Vũ bình tĩnh làm tôi dịu xuống ít nhiều.

- Em muốn vào gặp Phong.

- Cái này thì không được Thư ạ, em phải kiên nhẫn thôi. – Rồi anh dập máy trước khi tôi kịp nói gì thêm.

Thế nhưng, sự việc nghiêm trọng hơn tôi hình dung rất nhiều. Chỉ sau vài tiếng, vụ tai nạn của Phong đã tràn ngập khắp các mặt báo. Tôi rùng mình nhìn ảnh chiếc Range Rover của Vũ móp méo biến dạng, mình chứng cho vụ tai nạn thảm khốc đến mức nào.

- Tôi nghe Long kể là hôm qua anh Vũ gọi Phong ra nói chuyện, anh ấy say nên Phong lái xe đưa về. Trên đường hai người lờ qua tiếng lại sao đó nên nó bực bội đập ga mới thành chuyện.

Tôi không cách nào vào gặp Phong, mặc cho lòng dạ như lửa đốt. Tôi huy động mọi mối quan hệ có thể, kể cả ông anh họ đang làm công an nhưng vô vọng. Tôi thậm chí còn chạy tới nhà hắn hỏi han, nhưng đáp lại chỉ là thái độ lạnh nhạt của hai bác hoặc những câu nửa vờ của Vũ. Rốt cuộc, thông tin chủ yếu tôi lấy được là từ Long và báo chí, về cơ bản là giống nhau. Tổng cộng có ba nạn nhân, trong đó một người đã chết, một người đang hôn mê sâu, còn một người chỉ bị gãy tay, chính là nhân chứng của vụ việc. Ba người này nửa đêm trôi giải phân cách sang đường, bị xe của Phong lái với tốc độ cao đâm vào, người đầu tiên bị

hất văng ra xa, chết ngay tại chỗ, hai người kia chỉ bị thương. Nhưng ngay sau đó, hắn đã lùi xe lại cán lên người thứ hai dẫn tới hôn mê như hiện nay, người cuối cùng may mắn chạy thoát. Hành vi này của Phong bị dư luận quy kết là “cố ý giết người”, khiến toàn xã hội vô cùng phẫn nộ. Lợi dụng kẽ hở của luật, nhiều tài xế truyền tai nhau rằng, thà đâm chết người đền một cục tiền còn hơn là đâm bị thương, tương lai phải thăm nuôi, chịu trách nhiệm dài hạn rất mệt mỏi. Suy nghĩ tàn nhẫn này đang bị lên án mạnh mẽ, và vừa khéo làm sao, vụ tai nạn của Phong xảy ra đúng vào đỉnh điểm của làn sóng phản đối.

Mặc cho báo chí phân tích kỹ càng, hợp lý tới đâu, tôi vẫn không tin là Phong cố ý làm thế. Chắc chắn hắn đã gạt nhằm cần số, có thể do hốt hoảng khi tai nạn xảy ra. Mấy ngày đầu tôi còn cẩn thận đọc báo, đọc cả các diễn đàn hòng tìm thêm chút tin tức nhưng ngoài vô số lời chửi bới tôi không thu được điều gì khác hữu ích. Khắp các forum tràn ngập “nguồn tin tin cậy”, “bạn bè”, “hàng xóm” với những thông tin về Phong hết sức chi tiết, nào là hắn là kẻ bắt tài vô dụng, phá gia chi tử, chưa kể nghiện ngập nhiều năm. Thậm chí vài người còn thề sống thề chết rằng ngày gây tai nạn, hắn đã say bí tỉ hoặc ngáo đá nên mới có hành động mất nhân tính như vậy. Cuối cùng, điều duy nhất tôi có thể làm là tắt máy tính, cố gắng không để tâm đến những thông tin trôi nổi nhằm nhĩ kia nữa.

Tôi cũng được triệu tập lên lấy lời khai nhưng tôi cảm giác rằng lời khai của tôi chỉ để cho có, không mấy giá trị. Tôi ký cam đoan là tối hôm đó Phong không dùng đồ uống có cồn hay chất kích thích và tâm trạng hắn hoàn toàn bình thường. Lời khai của Vũ hầu như không khác tôi là mấy. Thế nhưng, dường như bản án cho hắn đã được dư luận dựng sẵn, mọi yếu tố khác chỉ mang tính tham khảo.

Lần đầu tiên trong đời tôi thốt lên lời oán trách. Tôi oán hận tất cả, từ số phận cho tới Vũ. Tại sao số phận lại đối xử với chúng tôi như vậy? Tôi và Phong đã vật lộn để vươn lên và vẫn cố gắng sống tử tế hết mức có thể giữa cuộc đời lăm bon chen mà không đòi hỏi bất cứ phần thưởng hay sự ghi nhận nào. Vậy tại sao lại nở bất công với chúng tôi như thế? Tôi oán trách duyên số đưa đẩy tôi gặp Phong, thà rằng hắn chưa từng xuất hiện trong cuộc đời tôi, thà rằng cứ để tôi cô đơn tự mình chống chọi với hoàn cảnh còn hơn cho tôi hạnh phúc rồi tước đi tất cả một cách tàn nhẫn thế này. Tôi cũng giận Vũ, nếu hôm đó anh không uống say, không cần Phong đến đón thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.

Tôi xin nghỉ không lương ít tuần bởi dù có đi làm cũng chỉ như một kẻ mất hồn lả lướt vô dụng trong văn phòng. Thanh nghe phong thanh được chuyện xảy ra, liền ký đơn không hỏi một câu nhưng ánh mắt cảm thông của chị hoàn toàn không khiến tôi khá lên được chút nào.

Sau một loạt nỗ lực vô vọng trong việc chạy vạy khắp nơi tìm cách gặp Phong và dò hỏi tiến độ điều tra, tôi chán nản giam mình trong phòng, chẳng tiếp xúc với ai. Đến bữa Duy mang vào cho tôi cái gì thì tôi nuốt cái đó, xong lại đắp chăn nằm co quắp. Tôi nhớ Phong tới phát điên, đến mức thường xuyên có ảo giác rằng hắn đang ở quanh đây, đợi lúc nào tôi không để ý sẽ nhảy ra ôm lấy tôi. Và tới khi tôi nhận ra điều đó sẽ không bao giờ xảy ra thì nước mắt lại lăn dài, bất lực xua đi những ám ảnh kỳ quái kia. Mọi người xung quanh tôi, từ Duy, Long, Tâm, Tuấn cho tới các bác và các anh lần lượt tới hỏi han, khuyên giải nhưng họ không phải tôi, làm sao họ hiểu được để mà khuyên với nhủ? Tôi thậm chí còn cảm thấy bị làm phiền bởi những chuyến viếng thăm và mấy lời sáo rỗng lặp đi lặp lại đó.

Đến một ngày, tôi đang nằm trong nhà thì nghe tiếng âm âm bên ngoài liền đi ra xem. Tôi chết sững nhìn căn hộ của Phong lạnh tanh bành, đứng trước cửa là Vũ và Long đang ra sức đôn đốc mấy người bốc vác chuyển đồ. Tất cả đồ của Phong đã được đóng vào thùng, xếp lại gọn ghẽ chờ Vũ mang về nhà.

- Hai người làm cái gì đấy? – Tôi quát lên, chẳng buồn giữ phép lịch sự. – Sao lại chuyển đồ của Phong đi?

- Tôi xin lỗi, tôi cũng không muốn thế này. – Long nhìn tôi khẽ nói, vẻ áy náy. – Nhưng không có Phong thì tôi ở đây làm gì? Giờ chẳng biết bao giờ nó mới về nên tôi quyết định trả nhà. Anh Vũ sẽ mang đồ của nó về bên Sài Đồng.

- Đừng làm thế. – Tôi bật khóc, lao tới chắn trước đồng thùng các tông đề tên Phong, giống như thể người ta đang mang nốt những gì ràng buộc cuối cùng của tôi với hắn đi mất. – Phong sẽ về sớm thôi mà, anh ấy sẽ về sớm.

Vũ ôm chặt lấy tôi, mặc cho tôi la hét, giãy giụa. Anh kéo tôi qua một bên, cố sức trấn an trong khi ra hiệu cho đám thợ nghỉ một lát.

- Em bình tĩnh đi Thư, tất cả chúng ta đều đang cố gắng. – Giọng anh khản đặc. – Anh biết em rất buồn nhưng em cần đối mặt với thực tế.

- Em *** cần gì cả, anh xếp lại mọi thứ cho em. – Tôi vừa khóc vừa gào, thậm chí còn văng bậy. – Em muốn khi Phong về anh ấy sẽ thấy tất cả còn nguyên vẹn như khi anh ấy đi đón anh.

- Em biết với tình hình này sẽ rất khó, em không thể ép Long ở lại đây chờ Phong được, đúng không?

- Tất cả là tại anh, tại anh... – Tôi cố sức ẩy Vũ ra, lúc này đây tôi chỉ thấy giận anh kinh khủng. – Nếu tối hôm đó anh không gọi Phong thì đã không có chuyện gì hết.

- Anh xin lỗi. – Vòng tay Vũ cứng như thép, dù tôi có quấy đạp đến thế nào cũng không buông. – Nếu em nhất quyết muốn giữ căn hộ này, hay là anh dọn về đây ở nhé?

Tôi mệt mỏi gạt đi nước mắt, cố gắng thoát ra khỏi cơn kích động. Dù muốn dù không tôi buộc phải chấp nhận thực tế là không thể thay đổi. Kể cả tôi có giết Vũ, phóng hỏa đốt nhà cũng chẳng thể cứu Phong khỏi án tù đang treo lơ lửng trước mắt.

- Thôi không cần đâu anh ạ. – Tôi nói về buông xuôi. – Anh ở đây đâu giải quyết được việc gì. Nhưng anh đừng mang đồ của Phong về, chuyển hết sang nhà em đi.

.....

Sau hơn hai tuần vật vã, cuối cùng tôi một lần nữa phải trấn an bản thân rằng giờ không phải lúc suy sụp. Tôi cảm thấy hơi có lỗi khi cứ cố đổ mọi khó chịu của mình lên đầu người khác. Những chuyện xảy ra với tôi và Phong, xét cho cùng, đâu phải trách nhiệm của họ, và chúng tôi chỉ là một mẩu ghép vô cùng nhỏ bé trong cuộc đời của mọi người xung quanh mà thôi.

Tôi rời khỏi giường, thay một bộ quần áo tắm tất, thậm chí còn trang điểm chút ít để che đi đôi mắt thâm quầng và làn da nhợt nhạt. Tôi gọi điện báo cho Thanh về việc sẽ đi làm trở lại vào ngày hôm sau.

- Chị ăn thêm bát nữa nhé? – Duy sẵn đón nịnh nọt, đã khá lâu rồi tôi không ngồi ăn cùng với nó.

- Ủ, lấy chị thêm một ít. – Kể cả đồ ăn có đáng ghét thì cũng phải nuốt, “có thực mới vực được đạo”.

- Chị đừng lo quá, em nghĩ anh Phong sẽ ổn thôi. Anh ấy vô tội mà.

- Làm sao em biết chắc anh ấy vô tội? – Tôi bỗng dừng đùa hỏi lại. – Nếu giả sử anh ấy có tội thì sao?

- Kể cả anh ấy có tội, em vẫn đứng về phía anh ấy. – Nó ương bướng nói.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ. Mặc dù nghe có vẻ không đúng nhưng quả thật ngay cả nếu Phong có tội tôi cũng như Duy, vẫn đứng về phía hắn. Chưa bao giờ tôi mong mỗi các mối quan hệ của nhà bác Hùng phát huy tác dụng như lúc này. Tất nhiên tôi vẫn thông cảm, xót xa cho các nạn nhân nhưng con người tôi vốn chưa bao giờ có sự suy xét công bằng tuyệt đối. Đặt Duy hay Phong lên bàn cân thì dù có thế nào, cả thế giới ngoài kia đều không bằng.

.....

Lần đầu tiên trong đời tôi bước chân vào chùa.

Tôi đi chùa mà không mang theo hương hoa hay bất cứ cái gì, cũng chẳng khấn vái cầu xin cho Phong. Tôi đến đây hoàn toàn chỉ vì muốn tìm một chỗ để lòng bình an trở lại. Giữa khung cảnh thanh tịnh, tôi lặng lẽ thu mình ngồi một góc, lắng nghe tiếng gõ mõ tụng kinh đều đều của các sư và ngửi mùi trầm hương u nhã.

Theo giáo lý nhà Phật, mọi sự hợp tan đều do duyên và tất cả đều có nhân – quả. Có lẽ đây là kết quả của Phong sau tất cả những gì hắn đã làm. Cho dù hắn là người rất tốt, thậm chí hiền lành nhưng đôi lúc hắn đã buộc phải gây ra những chuyện không giới luật nào chấp nhận. Nếu loại bỏ đi phần tình cảm, người ngoài sẽ tặc lưỡi rằng hắn đang phải trả giá một cách công bằng và việc hắn đi tù là hoàn toàn đúng người đúng tội. Tôi thở dài, tự hỏi rốt cuộc cái gì mới là quan trọng, động cơ hay kết quả? Nên coi Phong là nạn nhân hay thủ phạm? Và ai mới là người thực sự nên chịu trách nhiệm cho mọi điều tồi tệ đang đổ lên hắn?

.....

Đến ngày ra tòa, tôi mới được nhìn thấy Phong sau hơn hai tháng xa cách. Hắn gầy đi, tóc húi cua, dáng dấp bình thường nhưng mệt mỏi. Hắn không còn chút gì vẻ bông lơn ngày thường, thay vào đó chỉ lặng lẽ trả lời những câu hỏi của tòa. Sau hàng loạt xét nghiệm được trình lên nhằm chứng minh tình trạng tâm thần của Phong khi lái xe là hoàn toàn bình thường, cộng với việc hắn không có động cơ nào để ra tay với nạn nhân, hắn được kết luận là vô ý gây tai nạn. Tuy vậy, vì vụ việc rất nghiêm trọng với hậu quả đáng tiếc, hắn bị kết án năm năm tù giam, mức án không hề nhẹ đối với một vụ tai nạn giao thông. Dư luận thì tức giận vì bản án chưa thỏa đáng cho một hành vi man rợ. Còn tôi, cố gắng lắm mới không sụp xuống. Năm năm tuổi xuân tươi đẹp nhất chôn vùi trong chờ đợi, đau đớn và cô đơn là tương lai không thể tránh được.

Tại phiên tòa, tôi gặp rất nhiều người quen. Bác Hùng trầm lặng, bác Hà nhạt nhòa nước mắt, Vũ điềm tĩnh lạnh lùng, những người bạn thân của Phong tỏ vẻ buồn bã, thông cảm và một số thành phần như Huy, Hằng thì hả hê cố che giấu. Tôi nghe Vũ nói gia đình anh sẽ không kháng án bởi kết quả điều tra đã rõ ràng, vụ án lại thu hút sự chú ý quá lớn của dư luận nên không cần mất công vô ích.

Khi bị còng tay đưa ra ngoài, mặc cho mọi người xung quanh cố gắng xúm lấy, Phong quay người như tìm ai đó. Ánh mắt hắn chỉ dừng lại khi nhìn thấy tôi. Tôi gượng mỉm cười động viên, tôi muốn hắn hiểu rằng tôi luôn ở đây, dù có chuyện gì xảy ra. Hắn nhìn thẳng vào mắt tôi một giây, ánh mắt điềm tĩnh nhưng hoàn toàn trống rỗng rồi quay đi, cúi đầu bước ra ngoài không nhìn ai nữa.

26. Chương 26: Lựa Chọn Cho Tương Lai

“What hurts the most

Was being so close

And having so much to say

And watching you walk away...”

(What hurts the most – Rascal Flatts)

Long đưa tôi đi thăm Phong nhưng không vào. Có vẻ như được dặn dò trước nên ngoài tôi ra không còn bất kỳ ai khác.

Tôi lao tới ôm chặt lấy Phong ngay khi hắn bước ra, nước mắt tuôn như mưa, bao nhiêu lời định nói quên sạch sẽ. Hắn dịu dàng vuốt tóc tôi

Anh xin lỗi...

- ...

- Em và Duy khỏe không? Em gầy đi nhiều quá.

- Vậy anh muốn em thế nào? Béo trắng ra chắc? – Tôi tủi thân nghẹn ngào.

- ...

Chúng tôi lặng lẽ ngồi nhìn nhau. Phong vẫn vậy, bộ áo tù kẻ sọc, má hơi hóp so với trước cùng râu ria lởm chởm không che giấu được sự mạnh mẽ, quyết đoán toát ra từ ánh mắt.

- Anh khỏe không? Ở trong này có...

- Em đừng lo, anh ổn, không gặp bất cứ chuyện gì như em đọc trên báo. – Hắn cười nhẹ. – Ông bà già và Vũ lo cho anh rất tốt. Có những lúc tiền cũng khá quan trọng.

- Duy rất nhớ anh. – Tôi đẩy về phía hắn lá thư. – Nó viết thư cho anh, còn cẩn thận bắt em thẻ không đọc trộm. Nó nói là dù thế nào vẫn sẽ luôn ủng hộ anh.

- ... – Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười nhận lấy lá thư.

- Em cũng rất nhớ anh... - Tôi nhẹ giọng, gần như thì thào.

Phong nhìn thẳng vào tôi, ánh mắt giống hệt lúc hắn nhìn tôi khi bị giải khỏi tòa lần trước. Một nỗi lo sợ bỗng ập tới khiến người tôi run lên.

- Anh... anh đừng nói là anh muốn chia tay em, em không đồng ý đâu. - Tôi lắp bắp.

- Em luôn hiểu anh.

- Không, - Tôi cương quyết nói. - năm năm không phải thời gian ngắn nhưng em chờ được.

- Em chẳng hiểu gì cả. - Hắn thở dài, hạ giọng. - Vấn đề không phải thời gian. Anh sẽ chỉ ở trong này độ trên dưới ba năm là cùng. Vũ đã đảm bảo cho anh “quá trình cải tạo tốt” để được giảm án tối đa.

- Vậy càng tốt chứ sao? - Tôi ghen ngào vui mừng.

- Em ngây thơ lắm. - Hắn lắc đầu. - Giờ anh là người có tiền án tiền sự, sau này sẽ không bao giờ được xét định cư ở nước ngoài nữa. Nếu em định di cư thì anh theo thể nào được.

- Vớ vẩn, em chưa bao giờ định đi đâu cả.

- Chưa, chứ không phải không. Nhưng đó chỉ là một phần nhỏ. Ba năm trong này, mọi kế hoạch của anh đã tan hết rồi. Anh chưa từng kể cho em nhưng anh dự định sau khi học xong sẽ đi làm một thời gian rồi mở công ty thiết kế quảng cáo hoặc kiếm chỗ nào trả lương tốt tốt một chút để đảm bảo tương lai ổn định cho chúng ta.

- Chỉ là chậm lại vài năm thôi mà.

- Thế mới bảo em ngây thơ, - Hắn chua chát nói. - ai sẽ tuyển người đã có tiền án tiền sự như anh? Ở tù ra, anh chỉ còn có thể về nhà, bám lấy công ty của bố mà sống qua ngày. Em muốn ở bên cạnh một thằng vô dụng như thế sao?

- ...

- Anh không giấu em, lâu nay ước mơ duy nhất của anh là có thể cưới em, nhưng giờ không thể nữa rồi. Anh không muốn kéo em vào cái tương lai nát bét của anh.

- Em đã từng có suy nghĩ như vậy khi bố mẹ em mất đi và Duy bị bệnh nhưng anh đã thuyết phục em, chẳng lẽ anh nghĩ em không bằng anh sao? - Tôi gạt đi một giọt nước mắt rơi xuống, ghen ngào nói.

- Vì khi đó anh tự tin mình sẽ đủ tốt để bên em còn giờ... - Hắn gượng cười. - Sau này anh sẽ phải phụ thuộc vào gia đình, không còn tiếng nói, em nghĩ em có thể sống với mẹ anh trong hoàn cảnh đấy sao?

- ...

- Anh nói thẳng tất cả với em để em không hiểu lầm hay suy diễn thêm gì khác. Quên anh đi, dù em không đồng ý chia tay thì anh cũng sẽ tự quyết định chuyện đó. Anh xin lỗi, nhưng anh không thay đổi đâu.

Tôi chết lặng. Cái gì đang xảy ra vậy? Kể cả khi tôi chấp nhận chờ đợi thì Phong lại là người muốn chia tay ư?

- Thư...

- Im *** mồm đi. - Tôi đột nhiên bùng nổ. - Đồ khốn, anh tưởng anh làm thế là cao thượng, là tử tế lắm hả? Tôi *** vào.

- Anh biết em đang cảm thấy thế nào. - Hắn điềm tĩnh nói. - Nhưng rồi sẽ qua thôi, chẳng nỗi đau buồn nào có thể kéo dài mãi cả.

- ...

- Thêm nữa, còn một điều mà vừa xong anh không nỡ nói, nhưng có lẽ nói ra lại tốt hơn. - Phong khẽ hắng giọng. - Anh không thích chịu ơn ai, kể cả em. Anh yêu em nhưng chắc gì tình cảm này có thể kéo dài lâu. Sau ba năm, biết đâu anh không còn thích em nữa, mà lúc đó anh lại chịu ơn em, sao anh có thể nói lời

chia tay? Mỗi quan hệ khi ấy sẽ rất gượng ép, rồi anh ngoại tình em lại chửi anh là đồ khốn nạn, ăn cháo đá bát, lấy oán trả ân. Cho nên dừng ở đây là hợp lý rồi, anh sẽ lưu giữ những kỷ ức đẹp về em mãi mãi.

- ...

Tôi chẳng nhớ mình đã khóc lóc, cầu xin, chửi rửa những cái gì, thứ duy nhất tôi nhớ là thái độ cứng rắn đến tàn nhẫn của Phong. Hắn có biết hắn đã làm tôi đau tới mức nào không?

Trên đường về, tôi không nói câu nào với Long.

- Thư... – Về gần tới nhà, nó mới hắng giọng.

- Ông định nói gì với tôi? – Tôi gượng cười. – Giờ trông tôi thảm hại nhỉ. Tôi còn trẻ, mặt mũi không đến nỗi, tốt nghiệp đại học, có công việc tử tế mà lại vừa bị một thằng tù đá tung ***.

- Bà cũng biết là Phong nó đâu có muốn thế. – Long thở dài. – Bất đắc dĩ thôi, chỉ vì nó quá quan tâm tới bà.

- Tôi biết vậy, nhưng tôi cóc cần cái thứ cao thượng ba xu đấy. – Tôi quay sang nó, vẻ khẩn khoản như tìm kiếm sự đồng tình. – Ông bảo tôi có nên thuyết phục Phong không?

- Tôi nghĩ... – Nó quay đi tránh ánh mắt tôi. – bà nên tôn trọng quyết định của nó. Tôi biết tính nó, bình thường lúc nào cũng bông đùa, chẳng xem cái gì là quan trọng nhưng khi nó đã quyết thì không ai thay đổi được đâu.

Lúc này tôi mới hiểu thế nào là cảm giác “cả thế giới chống lại mình”. Nhưng Phong nghĩ tôi là người dễ dàng bỏ cuộc thế sao? Hắn nhầm to.

.....

Tôi trở lại nhịp sống bình thường, thậm chí còn “hơn mức bình thường”. Tôi vui đầu vào công việc, luôn đến văn phòng sớm nhất và về muộn nhất đến mức có đôi lúc Thanh cùng các đồng nghiệp còn hợp sức “đuổi” tôi về.

- Chị rất trân trọng đóng góp của em, nhưng chị không muốn thấy nhân viên mình nằm viện vì lao lực. – Một ngày chị tuyên bố và túm tay tôi lôi ra khỏi văn phòng lúc năm rưỡi chiều.

- Em không sao mà.

- Em phải cân bằng lại thôi, công việc không phải thần dược đâu. – Thanh lắc đầu.

Ở nhà, tôi cũng ôm hết mọi việc bởi Duy đã sắp thi cuối cấp, học hành cần được ưu tiên hàng đầu. Long, Tâm và Tuấn thỉnh thoảng ghé qua, tôi đồ rằng để kiểm tra tình trạng của tôi. Bọn nó thấy tôi trở lại về bình thần, năng suất làm việc không giảm sút mới phần nào yên tâm.

Tôi bỏ hẳn rượu, tối ngủ sớm, sáng dậy sớm đi chạy. Tóm lại, lối sống thời gian gần đây của tôi trở nên vô cùng lành mạnh, mẫu mực, nhờ đó sức khỏe được cải thiện rõ rệt.

Những lúc rảnh rỗi hiếm hoi tôi vẫn lên chùa. Không khí trong chùa luôn khiến tôi bình tâm hơn. Nơi này giống như thánh địa của sự thanh tịnh, giúp tôi loại bỏ mọi vướng bận để có thể nhìn sâu vào những tâm tư, cảm xúc của bản thân, vượt qua cả những tị hiềm, nhỏ nhen thường ngày.

- Anh thấy em có vẻ khá hơn. – Vũ gõ nhẹ thìa vào cốc café nhìn tôi mỉm cười.

Thỉnh thoảng Vũ có ghé qua thăm chị em tôi và tôi luôn tiếp anh một cách lịch sự. Dù sao anh cũng là anh ruột Phong và tôi cần biết ơn bởi anh đã giúp đỡ chúng tôi rất nhiều.

- Vâng, vì em có điên điên khùng khùng như đợt trước cũng đâu giải quyết vấn đề gì.

- Thế là tốt đấy.

Anh vẫn như mọi ngày, kiệm lời và nhã nhặn. Nếu Phong là người bộc lộ mọi cảm xúc, năng lượng ra bên ngoài thì Vũ ngược lại, rất biết giữ giới hạn bản thân. Về điểm tính của anh luôn khiến người khác cảm thấy an tâm, dễ chịu, đó là lý do thỉnh thoảng tôi nhận lời đi café với anh. Chúng tôi ngồi trong quán và

rất ít nói chuyện, thậm chí có lúc tôi còn lướt facebook trên điện thoại cả buổi nhưng dường như Vũ không lấy gì làm phiền.

Đôi lúc tôi ngại ngần bởi việc Vũ từng tỏ tình khiến tôi không mấy thoải mái. Hiện tại tâm trạng tôi đã ổn định hơn và tôi hoàn toàn không cảm thấy cần một người bên cạnh để dựa dẫm. Nhưng tôi lại không muốn làm phật ý Vũ, chừng nào Phong còn trong tù, chừng đó chúng tôi còn có những lúc cần tới anh, và việc cư xử lịch sự sẽ không gây bất kỳ tổn hại nào.

.....

Hàng tháng tôi đều đúng lịch tới thăm Phong, có lúc chạm mặt hai bác thì nhẹ nhàng chào hỏi mấy câu. Nhưng mặc cho mọi nỗ lực đáng thương của tôi, hần vẫn nhất quyết ngó lơ. Chỉ cần cán bộ vào thông báo là tôi thì hần sẽ dứt khoát không ra gặp, tới mức có cán bộ còn nói với tôi là đừng phí công nữa. Tôi không nản chí, vẫn mặt dày xuất hiện, đều đặn hơn cả “chuyện phụ nữ”. Có lúc đưa Duy đi theo thì hần ra gặp nhưng chỉ trò chuyện với Duy và bình thản nói với tôi vài câu xã giao thông thường. Chính sự bình thản đó lại làm tôi đau lòng hơn cả việc hần coi tôi như không tồn tại.

Tôi thường thuê xe tự lái nhưng nhân một ngày đẹp trời tôi đã duyên dáng đánh rơi ví, mất toàn bộ giấy tờ, kể cả bằng lái xe. Đến ngày đi thăm Phong, bằng lái mới vẫn chưa làm xong, tôi đành bắt xe khách, được ưu đãi giá rẻ nhưng từ bến xe còn phải đi bộ thêm một đoạn xa. Tuy vậy, chẳng có gì đáng ngạc nhiên, hần từ chối gặp tôi như thường lệ. Tôi kiên nhẫn chờ tới hết giờ mới chậm rãi lê bước về và hình như ông trời cũng không ủng hộ tôi bằng việc đổ mưa như trút. Con đường đất trở nên lầy lội bắn thối hơn bao giờ hết. Tôi co người dưới chiếc ô mỏng manh nhưng không ngăn được những giọt mưa như muốn thổi bay tất cả. Từ đầu tới chân tôi ướt sũng, lấm lem bùn, cả người run rẩy vì lạnh. Nước mưa rơi trên mặt tôi bỗng mặn chát. Một cảm giác tủi thân tới cùng cực trào lên, tôi bất giác tự hỏi mình đang cố gắng vì cái gì? Một bàn tay đầu gối vỗ thành tiếng. Giờ đây có lẽ Phong đã bắt đầu thấy sự bước bình của tôi trở nên phiền phức, hần chẳng qua chẳng còn đủ quan tâm để nói thẳng với tôi là hãy thôi làm cái trò ngu ngốc này đi.

- Thư à? – Tiếng ai đó gọi làm tôi quay ra. Vũ đang ngồi sau vô lăng, kéo kính xuống ra hiệu cho tôi lên xe.

Sau vụ tai nạn kia, Vũ đã bán xe nhưng có vẻ đam mê dành cho dòng xe huyền thoại này không thay đổi nên anh lại mua một chiếc Autobiography khác. Tôi thường đùa rằng kể cả siêu xe Lamborghini thì cũng chỉ có bốn bánh, nên bỏ quá nhiều tiền cho một cái ô tô là phí phạm. Chỉ đến khi yên vị trên xe, tận hưởng cảm giác an toàn, vững chãi tuyệt vời mặc cho bên ngoài đường mấp mô lầy lội và mưa to gió lớn, tôi mới thấm thía sự khác biệt giữa chiếc xe vài tỷ và chiếc xe vài trăm triệu. Cho nên xét cho cùng, con người ta đua nhau chạy theo đồng tiền là điều hết sức bình thường.

- Lau mặt đi. – Vũ chìa cho tôi hộp giấy ăn, giọng đầy cảm thông.

- Cảm ơn anh.

- Hôm nay anh đến lo mấy việc cho Phong, nếu biết em cũng tới anh đã gọi em đi cùng. Mà anh tưởng bình thường em vẫn thuê xe tự lái?

- Em mới mất bằng, chưa kịp làm lại nên em đi xe khách, khá tiện, mỗi tội phải đi bộ hơi xa.

- May mà anh ra đúng lúc chứ nhìn em thế này có khi người ta còn không cho em lên xe. – Anh khẽ cười.

Tôi nhìn lại mình rồi hơi đỏ mặt. Những vết bùn đất không che giấu được chiếc áo ướt dính chặt vào người. Ngoài ra những vết đất bắn thối dây ra chiếc xe sang trọng cũng làm tôi không kém phần áy náy.

- Em xin lỗi. – Tôi lí nhí nói. – Mai anh mang xe đi dọn nội thất đi, em sẽ thanh toán ạ.

- Được rồi, chuyện đó tính sau. – Anh nói rồi chỉ ra băng ghế sau. – Anh có một cái áo phông với áo khoác trong balo, sạch đấy, em lấy mà thay.

- Dạ thôi... – Tôi vừa định từ chối thì cảm thấy ánh mắt Vũ hơi lướt qua, cúi nhìn lại chiếc áo ướt ngày càng tỏ ra phản chủ, tôi đành ngoan ngoãn nghe theo. – Em cảm ơn anh.

- Yên tâm, anh dán kính rồi, không ai nhìn được, anh cũng sẽ không nhìn trộm đâu. – Vũ nói rồi đưa tay chỉnh lại gương chiếu hậu nhỏ trên đầu.

Tôi tháo đôi giày ướt sũng, trèo ra băng sau rồi dùng tốc độ ánh sáng thay áo. Hai chiếc áo của Vũ thoang thoang hương nước xả quen thuộc, giống loại ngày xưa tôi vẫn dùng khi còn làm việc ở nhà anh.

- Mùi này thật là quen. – Tôi buột miệng nói lúc trèo lại lên ghế trước.

- Anh nhớ trước khi em đến nhà anh dùng loại khác, sau em mua loại này thấy dễ chịu hơn nên cứ thế dùng tiếp.

- Sao anh nhớ tài thế? – Tôi tròn xoe mắt. – Đến em còn không nhớ chuyện đó.

- Ủ, anh có trí nhớ khá tốt.

- ...

- Em muốn đi ăn gì không?

- Với bộ quần áo này ạ? – Tôi bật cười nhìn lại cái quần bẩn thỉu và hai chiếc áo rộng thùng thình của Vũ.

- Anh đưa em về thay đồ rồi đi.

- Dạ thôi, em còn Duy nữa, nó chờ cơm em. Em sẽ giặt và gửi lại áo cho anh ạ.

- Ủ.

Tôi về hỏi mọi người giá dọn nội thất xe rồi nghiêng rằng bỏ vào túi phong bì tiền cùng hai chiếc áo đã giặt sạch. Đúng là lố nặng, thà hôm đó tôi gọi taxi thì tổng lượt đi và về có lẽ cũng không tốn bằng một góc chỗ này.

- Anh có ở công ty không ạ em mang áo qua gửi anh?

- Nếu được tầm bảy rưỡi tối nay em mang qua quán Bobby Chinn ở Xuân Diệu giúp anh.

Vũ nói ngắn gọn như vậy rồi dập máy, kể cả tôi có muốn trả lời “Không được” cũng chẳng kịp.

.....

Mặc dù nghe tiếng Bobby Chinn từ lâu, đây là lần đầu tiên tôi đặt chân tới. Ngay khi nói ra tên Vũ, tôi được nhân viên dẫn đến một bàn khá đẹp nằm hơi khuất bên trong. Vũ ngồi một mình bên ly vang, dưới ánh đèn mờ ảo, trông anh càng nổi bật, lấn át hết những vị khách khác. Lúc tôi bước đến, anh quay ra nhìn tôi mỉm cười, nụ cười sáng bừng cả không gian.

- Em ngồi đi.

- Em chỉ định qua gửi anh cái áo rồi về luôn... – Tôi lắp bắp, cảm thấy ái ngại cho khuôn mặt nhợt nhạt không chút phấn son và bộ váy đơn giản đang khoác trên người.

- Tối nay anh tiếp khách ở đây nhưng họ lại về sớm, nếu em không bận gì thì ngồi với anh, lát anh đưa về.

Tôi chẳng còn cách nào khác đành ngồi xuống. Vũ nhận chiếc túi trên tay tôi, mở ra xem một lượt. Tôi nhìn theo từng động tác của anh, nhận ra đây là lần đầu tôi quan sát Vũ cẩn thận như vậy. Chiếc áo sơ mi vừa vặn tôn lên vóc người đẹp như vận động viên, mái tóc vuốt keo gọn gàng và đồng hồ Richard Mille nổi bật trên cổ tay, hình như sự chần chừ của Vũ chưa bao giờ mất đi, dù trong hoàn cảnh nào.

- Em không phải trả anh tiền. – Anh đưa chiếc phong bì cho tôi, môi hơi mím lại như che giấu nụ cười.

- Em biết là khoản tiền này chẳng là gì với anh nhưng đó là trách nhiệm của em. – Tôi cương quyết. Tôi không muốn mắc nợ anh ta, kể cả một đồng.

- Vậy tùy em.

Vũ đẩy thực đơn về phía tôi. Đẳng nào bụng tôi cũng đang rất đói, chẳng cần sĩ diện hão làm gì. Anh ra hiệu cho nhân viên rót cho tôi một ly vang.

- Uống giúp anh, lúc này anh gọi cả chai mời khách nhưng họ lại về mất. – Thấy tôi định từ chối, anh liền chặn trước.

Chúng tôi lặng lẽ ăn uống, tận hưởng một không gian tĩnh lặng không kém phần lãng mạn. Tôi chợt nhớ ra hình như tôi và Phong chưa từng có một buổi hẹn hò đúng nghĩa ngoại trừ lần hẹn bất đắc dĩ hôm sinh nhật Hưng.

- Phong có khỏe không anh?

- Nó vẫn bình thường. – Tối đây anh hơi ngập ngừng một chút. – Em và nó thế nào rồi?

- Anh nhìn cũng thấy mà. – Tôi cười buồn.

Vũ gật đầu, ánh mắt đầy cảm thông.

- Anh với chị Tú dạo này thế nào ạ? – Tôi lảng đi bởi nếu tiếp tục nói về chủ đề kia, tôi sợ mình sẽ khó giữ được bình tĩnh mà tôi lại không có nhu cầu tâm tình với anh.

- Thế nào là thế nào? – Anh hơi nhú mồm.

- Thì... trước anh có bảo là anh thích Tú còn chị ấy thì...

- Em thật sự ngốc hay giả ngốc vậy? – Anh nheo mắt nhìn tôi. – Anh đã thích Tú bao giờ đâu.

Tôi im bặt. Nhớ lần trước Vũ đã nhờ tôi nhảy cùng anh để làm Tú ghen, hóa ra mục đích của anh không phải làm cho ai ghen hết. Tim tôi đột nhiên đập thình thịch, mặt hơi nóng lên, để che giấu sự bối rối, tôi nâng ly rượu nhấp một ngụm.

- Anh không nghĩ em uống rượu lại đỏ mặt.

“Sẽ đỏ nếu uống độ hai chai trở lên” tôi nghĩ trong bụng nhưng tất nhiên chẳng nói ra làm gì.

- Em đỏ mặt nhìn rất dễ thương. – Lần này một nụ cười thoáng qua khuôn mặt anh.

Tôi tròn mắt, không tưởng tượng được một người như Vũ có thể thốt ra những câu nói da gà như vậy. Tôi cố trấn tĩnh, giữ vẻ bình thản coi như không nghe thấy.

- Có một điều em cứ thắc mắc mãi, ngoài anh ra chắc không ai giải đáp được.

- Chuyện gì thế?

- Việc của Phong ạ. Em muốn biết hôm đó là Phong cố ý lùi xe hay chỉ vô tình thôi?

- Thực sự anh rất khó trả lời. – Vũ trầm ngâm. – Tối hôm đấy anh say mà mọi thứ diễn ra quá nhanh, tới khi anh nhận ra thì đã muộn. Anh chỉ có thể nói là nhà anh đã tốn rất nhiều để sự việc được nhận định theo hướng “nhầm lẫn”.

- Thôi thì giữa anh và em, em hỏi thẳng là tại sao nhà anh không tìm cách chạy tội cho Phong? Đây đâu phải lần đầu?

- Em tưởng nhà anh không muốn sao? Ngay sau khi chuyện xảy ra, bọn anh rời khỏi đó, Phong liền gọi cho Long tới giải quyết nhưng người nhà nạn nhân đã ra trước. Họ cũng quen công an nên bảo vệ hiện trường, thu thập bằng chứng rất nhanh, Long không làm gì được. – Vũ thở dài về bất lực. – Nhà kia luôn đi trước anh một bước. Trong lúc anh còn đang lo làm việc với công an thì chỉ qua một đêm, vụ việc đã lên tiêu điểm tất cả các báo, thu hút hết sự chú ý của dư luận, anh dập không kịp. Sau đấy anh cũng đã tìm cách chạy án cho nó nhưng vì vụ việc quá âm ỉ, chẳng ai dám mạo hiểm nhúng tay vào...

- ...

- Có những điều chúng ta không thể thay đổi được...

- Nên việc duy nhất có thể làm là nhìn về phía trước, ý anh là vậy phải không? – Tôi mỉm cười dù trong lòng vô cùng xót xa.

- Anh nghĩ em là người hiểu điều này hơn bất kỳ ai khác.

- Và cái giá của sự thấu hiểu này cao hơn bất cứ điều gì.

- ...

Ngồi tới khoảng chín giờ, tôi liền tỏ ý muốn về. Vì Vũ không phải lái xe riêng của tôi, tôi chủ động đi cùng anh ra bãi xe. Tôi hơi cúi đầu bước nhanh, giờ tôi chỉ muốn mau chóng về nhà.

- Thư...

Vừa quay lại thì Vũ đã nắm lấy tay tôi. Tôi kinh ngạc tới mức cả người cứng đờ trong giây lát.

- Anh vẫn luôn thích em, em biết điều đó mà.

- Anh Vũ, anh không cảm thấy như thế này là rất không đúng sao? – Tôi mím môi muốn rút tay ra nhưng anh vẫn nắm chặt.

- Phong cũng muốn em hạnh phúc mà anh tự tin có thể đem lại hạnh phúc cho em. Anh sẽ chờ tới khi nào em sẵn sàng.

- Vì sao chứ? Em thực sự không hiểu nổi vì sao anh lại thích em? – Tôi hỏi câu này mà tim không kiềm chế được đập thình thịch, giọng hơi lạc đi. – Em vẫn cho rằng đó chỉ là một khoảnh khắc điên rồ của anh mà thôi.

- Khoảnh khắc đó đã bắt đầu từ lúc anh thấy em cắn răng nén lại nước mắt, cần mẫn lau dọn chỗ Phong nôn ra nhà. Có thể lúc đấy anh chỉ hơi có cảm tình với em, nhưng về sau càng tiếp xúc với em, anh càng khẳng định được tình cảm của mình.

- Kể cả lúc em đã yêu Phong?

- Anh đã cố quên, nhưng không thể.

- Anh có biết bố mẹ anh phản đối em không?

- Anh không phải Phong, anh có thể dàng hoàng rước em qua cánh cửa nhà anh, và bố mẹ anh sẽ tôn trọng em như bất cứ cô gái có xuất thân tốt nào khác. Hơn nữa, anh cũng không định ở chung, đỡ va chạm phiền toái.

Tôi im lặng, nghĩ tới những tháng ngày cay đắng vừa qua và cả tương lai vô định phía trước nếu tiếp tục ngoan cố đi theo con đường này.

- Duy sẽ là em trai anh, anh đảm bảo lo cho nó mọi thứ tốt nhất đến khi nào em muốn.

Vũ tiến tới ôm lấy tôi, vòng tay anh ấm áp và dịu dàng. Một giọt nước mắt ứa ra, lăn dài trên khuôn mặt tôi.

27. Chương 27:

You'd think I'd be strong enough to make it through

And rise above when the rain falls down

But it's so hard to be strong

When you've been missin' somebody so long"

(It's not goodbye – Laura Pausini)

“... càng tiếp xúc với em, anh càng khẳng định được tình cảm của mình.”

“Anh không phải Phong, anh có thể dàng hoàng rước em qua cánh cửa nhà anh, và bố mẹ anh sẽ tôn trọng em như bất cứ cô gái có xuất thân tốt nào khác. Hơn nữa, anh cũng không định ở chung, đỡ va chạm phiền toái.”

“Duy sẽ là em trai anh, anh đảm bảo lo cho nó mọi thứ tốt nhất đến khi nào em muốn.”

Tôi lặn lội trên giường cổ võ giấc ngủ nhưng những lời của Vũ vẫn văng vẳng bên tai. Cuối cùng tôi đành dậy rửa mặt rồi bật máy tính lên

Lần đầu tiên sau nhiều ngày tôi mới lấy đủ can đảm để “đào mộ” những thread cũ trên các forum về vụ việc của Phong.

“Lạ nhỉ, công ty Vũ Phong vốn thế lực lắm, sao không chạy án cho thằng con?” – Thành viên A bình luận.

“Vì gia đình một nạn nhân đã ra bảo vệ hiện trường. Hơn nữa, nghe nói nhà đó chỉ có một đứa con duy nhất nên họ không dễ dàng bỏ qua, quyết làm tới cùng. Còn có cả nhân chứng nữa, chạy đâu cho thoát.” – Thành viên B trả lời.

“Thấy bảo bên đó cũng cho người ra định thay đổi hiện trường nhưng quá muộn. Người quen của em làm điều tra viên vụ này, tất cả mọi thứ đều rõ ràng từ dấu giày trên chân ga, vân tay trên vô lăng, cần số, vết phanh trên đường, góc cua xe, vv đều ăn khớp với thằng Phong. Em còn nghe nói là thằng này từng giết người nhưng lúc đó chạy được, đúng là lưới trời lồng lộng, thưa mà khó lọt.” – Thành viên C hả hê.

Ngày hôm sau, ngồi làm việc nhưng đầu óc tôi vẫn bị những dòng bình luận kia ám ảnh, không sao dứt ra. Cuối cùng hết chịu nổi, tôi nhắc điện thoại lên.

- Anh Sơn, em đây, em muốn nhờ anh một việc.

Mặc cho ông anh họ lâu bầu, tôi nhất quyết ép phải “giúp” tôi bằng được.

- Thôi cố giúp em, xong xuôi em mời anh đi ăn pizza 4P's để cảm ơn.

.....

- Trưa nay em rảnh không đi ăn với anh?

Từ sau hôm đó, Vũ gần như công khai theo đuổi tôi. Anh không ngại qua đón tôi đi ăn, thỉnh thoảng còn tới đưa tôi đi làm. Tôi ngấm ngấm một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- Anh có thể đi cùng em lâu lâu không? Em đang định xin nghỉ buổi chiều.

- Chiều nay anh có hẹn gặp đối tác... – Vũ hơi trầm ngâm. – Nhưng không sao, anh thu xếp được. Em xuống đi, anh đang đứng dưới nhà.

Tôi đi xuống rồi thản nhiên lên thẳng xe Vũ, mặc cho những ánh mắt tò mò và mấy lời xì xầm sau lưng.

.....

Không ngoài dự đoán, cán bộ ra thông báo rằng Phong không muốn gặp tôi nhưng lần này tôi sẽ không cho phép hắn muốn làm gì thì làm.

Tôi nắn nỉ cán bộ vào chuyển lời giúp là chỉ cần hắn ra gặp tôi nốt lần cuối, sau này tôi sẽ không bao giờ làm phiền hắn nữa, rằng tôi có việc vô cùng quan trọng phải nói.

Lát sau Phong đi ra, đầu cúi gằm không nhìn tôi.

- Có việc gì không?

- Anh Vũ mới ngõ lời với em. – Tôi nói thẳng, không rào trước đón sau. – Anh ấy nói rằng vẫn luôn yêu em, còn hứa sẽ chăm sóc em và Duy thật tốt.

Hai bàn tay Phong đột nhiên siết chặt, hơi run lên, tôi còn cảm giác hơi thở của hắn trở nên nặng nề hơn.

- Em định thế nào? – Hắn hỏi lại, giọng khản đặc.

- Sao anh lại quan tâm? Không phải anh giận đấy chứ? – Tôi chậm rãi nhả từng chữ. – Tính ra chúng ta cũng đã chia tay một thời gian rồi kia mà.

- À, anh không phải thánh để nói là anh chẳng cảm thấy gì, nhất là khi Vũ là anh ruột anh. Nghĩ sau này phải gọi em là chị dâu sao không chịu được. – Hắn bỗng thở hắt ra. – Nhưng thôi, có lẽ thế lại tốt, dù sao Vũ cũng hơn anh rất nhiều.

Tôi chẳng nói chẳng rằng, đứng lên đi về phía Phong. Và rồi trước sự ngạc nhiên tột độ của cả hấn lẫn các cán bộ, tôi thẳng tay tát hai cái vào mặt hấn.

- Nếu đánh anh làm em thấy khá hơn thì cứ thoải mái, coi như quà kỷ niệm cuối cùng em dành cho anh.

- Được, anh không phải thách. – Tôi nghiêng răng đáp, và tiếp theo lại là hai cái tát.

Tới đây tôi mới nhận ra má Phong đã ửng đỏ, đồng thời cảm thấy hai bàn tay đau rát. Hấn là hấn cũng không dễ chịu gì nhưng thái độ vẫn hoàn toàn thờ ơ.

- Xong chưa? Anh đi được chưa?

- Chưa đâu, anh nghĩ sau tất cả những gì anh đã làm, bốn cái tát là đủ chắc?

- Em còn muốn gì nữa?

- Nhiều thứ lắm. Em đau khổ, khóc lóc đủ rồi, vật vờ chạy theo anh cũng đủ rồi, giờ là lúc em nắm quyền chủ động.

- Em định làm gì?

- Em có chuyện này hay lắm, muốn kể cho anh. – Tôi cúi người thì thầm vào tai hấn một câu rồi về chỗ ngồi xuống, tựa vào ghế, thoải mái nói tiếp. – Đó, nghe hay không tùy anh. Anh không nghe thì em đi về đây.

Tôi mỉm cười nhìn mặt Phong hơi tái đi. Lúc này hấn còn dợm đứng lên nhưng giờ đã ngồi chắc trên ghế. Hấn đưa mắt nhìn, hai cán bộ liền biết ý đi ra khỏi phòng.

.....

Vài ngày trước.

- Em ăn đi. – Vũ ân cần nói với tôi. – Đạo này em gầy đi nhiều quá, để anh nhờ mua ít thuốc bổ cho em nhé.

- ... – Tôi thờ ơ nhai thức ăn, không trả lời.

- Hay em xin nghỉ phép ít ngày, anh đưa em đi chơi? Anh nghe bảo mùa này Maldives rất đẹp, em có muốn đi không?

- ...

- Em sao thế?

- Thật ra, em không cần gì ngoài câu trả lời về việc anh có thực sự muốn một mối quan hệ nghiêm túc với em không? – Tôi nhìn thẳng vào mắt Vũ, chậm rãi nói.

- Bất cứ điều gì để chứng minh, anh sẽ làm.

- Anh có thể bỏ qua việc em từng yêu em trai anh sao?

- Đúng thế.

- Kể cả khi em đã ngủ với Phong?

- Yêu nhau đương nhiên là phải bao gồm việc đó. Anh là người cởi mở, – Vũ nhún vai. – anh không để ý đâu.

- Vậy kể với em những chuyện anh đã giấu em thì sao?

- Chuyện gì? – Lần này anh hơi nhíu mày.

- Bộ nữ trang kim cương lần đi Thái hay chiếc váy midi và đồng đá quý xách tay.

- Đó không phải điều anh có thể kể hết với em, nhưng anh đảm bảo là em tuyệt đối an toàn.

- Anh biết không, em đã đắm chìm quá lâu trong đau khổ. Khi Phong bị bắt, đầu óc em hỗn loạn không suy nghĩ được bất cứ điều gì, thậm chí còn không dám đọc tin tức trên báo, không dám nghe người ta bàn tán về vụ việc.

- Anh hiểu.

- Vì lẽ đó, có quá nhiều vấn đề mà em đã bỏ qua, đến giờ em mới tỉnh táo xem xét lại được.

Ngày tôi nhìn thấy Phong trên tòa, sự bình thản của hắn đã để lại trong lòng tôi một ấn tượng không thể xóa mờ. Phong là kẻ máu lạnh tới mức sau khi lỡ đâm chết một người còn có thể tiếp tục lùi xe cán lên người còn lại, đặc biệt đó lại là một cô gái mảnh dẻ, nhỏ nhắn? Lỡ tay giết một tên giang hồ khiến hắn sốc tới độ nhiều tuần đắm chìm trong cô và đá để xua đi ám ảnh mà sau khi đâm chết hai người vô tội hắn vẫn có thể thản nhiên vậy ư? Người khác không nói làm gì nhưng tôi sao có thể nhầm lẫn?

- Ngay cả bố mẹ anh lẫn anh đều cho Phong là người lông bông, bất cần nhưng thực tế lại hoàn toàn không như thế. Anh ấy sâu sắc, nhân hậu và luôn để ý tới mọi thứ. Anh nhớ lại xem, có bao giờ Phong lái xe lúc say không?

- Hôm đó nó không say.

- Chính xác, và em không nghĩ ra được lý do gì có thể khiến Phong nổi điên đến nỗi phóng xe đâm vào người ta. Thời gian gần đây anh ấy rất trầm tĩnh, không xóc nổi như vậy.

- Em muốn nói gì?

- Tính em một khi đã bắt đầu thì sẽ đi tới tận cùng. Em có nhờ anh họ em mượn hồ sơ vụ án của Phong, nói chung cũng không khác lắm so với những gì trình bày trên tòa và báo chí. Nhưng giữa vô số chi tiết phức tạp, có một điểm khiến em không thể không để ý.

- Là...?

- Theo điều tra, người ta tìm thấy dấu giày rất mới trên chân phanh và ga của xe anh, giày Nike Air Force 1 Mid 07, cỡ mười. Đó chính là đôi giày của Phong.

- Đúng, cái đấy anh cũng nhớ.

- Nhưng có một điều anh không nhớ. – Tôi dừng một chút, vừa chậm rãi nói vừa quan sát nét mặt Vũ. – Là Phong không bao giờ đi giày lái xe.

- ... – Vũ không nói gì, chỉ nhìn xoáy vào tôi.

Tôi vẫn nhớ thói quen có phần kỳ lạ của Phong là luôn đi chân trần lái xe. Ngày ấy ở Madrid, hắn giải thích rằng như thế làm hắn có cảm giác an toàn hơn. Và đúng là chỉ khi ngồi trên xe hắn, dù xe máy hay ô tô mới cảm nhận được hắn lái xe cẩn thận thế nào.

- Cũng theo những gì em đọc được, thì tai nạn xảy ra lúc nửa đêm, đường rất vắng nên chiếc xe gây tai nạn đã rời khỏi hiện trường, sau hai tiếng mới ra đầu thú đúng không?

- Đúng.

Tôi cầm cốc nhấp ngụm nước, một thói quen khó bỏ mỗi khi căng thẳng.

- Hai tiếng đó quá thừa để thực hiện vở diễn Lê Lai cứu chúa. – Tôi nhìn thẳng vào mắt Vũ, giọng mỉa mai. – Nhưng tại sao lại phải chọn Lê Lai là em ruột của chúa mà không phải ai khác?

- Anh không hiểu em đang nói gì.

- Anh lo gì chứ? – Tôi đứng lên, lẳng túi xách về phía Vũ, đồng thời lộn hai túi bên hông váy, xoay một vòng. – Em không mang theo thiết bị ghi âm, cũng chẳng có bằng chứng nào hết. Em chỉ muốn biết sự thật.

- ...

- Anh không muốn nói thì tùy anh vậy, nhưng chúng ta đều hiểu vấn đề, em chỉ tò mò lý do thôi.

- Thật ra lúc đó không phải không có người. – Cuối cùng Vũ lên tiếng sau vài giây im lặng. – Người thứ ba và một vài người khác đã nhìn thấy bọn anh từ trên xe bước xuống, chỉ là họ không nhớ chính xác ai ngồi bên nào. Như em đã biết, nạn nhân đầu tiên là con một, nhà chỉ có một mẹ một con nên bà ấy quyết không

bỏ qua. Bà ấy thậm chí còn sẵn sàng bán nhà, vay mượn để đeo đuổi vụ kiện, tổng người đâm con bà ấy vào tù, cho dù đó là con trai của chủ công ty Vũ Phong.

- Thật vừa khéo, ông chủ Vũ Phong không chỉ có một cậu con trai.
 - Với bà ấy, anh hay Phong đều như nhau cả.
 - Anh có thể kể đầy đủ mọi chuyện cho em không?
 - Tối hôm đó anh say, không hiểu vì sao lại gọi Phong ra. Vừa nhìn thấy nó anh đã rất bức tức. Cả đời anh vất vả, lúc nào trên vai cũng là trách nhiệm, với gia đình, với công ty nhưng Phong lại có tất cả, kể cả em mà chẳng bao giờ phải cố gắng gì. Nó chơi bời phá phách và hạnh phúc, như thế có công bằng không?
 - Công bằng? – Tôi cười khẩy, nhớ lại chuyện tôi và Phong từng nói. – Cái đó tùy vào góc nhìn của anh.
 - Anh không nhớ anh đã nói gì với Phong, sau đó cầm chìa khóa lên xe đi luôn, nó đuổi theo nhưng chỉ kịp leo lên ghế phụ. Nó cố cản anh lại nhưng bị anh gạt ra, rồi khi tai nạn xảy ra, bọn anh xuống xe kiểm tra, nó đã gần như hoảng loạn. Anh phải ép nó lên xe, đưa đi khỏi đấy. Khi bình tĩnh lại, việc đầu tiên Phong làm là gọi Long. Đáng tiếc, Long ra chậm một bước nên không kịp xử lý hiện trường. Sau khi Long báo lại, bọn anh đã tính toán rất nhanh để tạo bằng chứng giả trên xe, trường hợp chạy án được thì tốt, còn không thì... Chuyện đó khá đơn giản, căn bản là một trong hai phải nhận tội, còn ai là người thật sự gây án thì không quan trọng.
 - Tại sao Phong lại chấp nhận đứng ra gánh tội cho anh?
 - Vì công ty sắp IPO [1], nếu CEO của Vũ Phong đi tù vào thời điểm đó sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc phát hành đợt này. Ông già gần đây yếu đi nhiều, không đủ sức gánh vác cả công ty nữa, nhất là sau khi Vũ Phong niêm yết.
 - Bố mẹ anh đã năn nỉ Phong?
 - Ừ.
 - Em đọc được trên mạng kha khá thông tin về Phong, dù bị bóp méo theo hướng bất lợi cho anh ấy nhưng cốt lõi vẫn phần nào là sự thật, trong đó có những chuyện phải rất thân thiết mới biết được. Có phải tác phẩm của anh luôn không?
 - Cần phải chứng minh sự không liên quan của Phong với Vũ Phong.
 - Bằng việc biến anh ấy thành thằng phá gia chi tử, là con cừu ghê của gia đình trong mắt công chúng?
 - Đẳng nào vụ việc cũng đã quá ầm ĩ, anh thực ra chỉ tát nước theo mưa, một bước cần thiết trong xử lý khủng hoảng. Phong hiểu điều đó.
 - Anh không nghĩ làm vậy càng khiến dư luận phần nộ, gián tiếp tăng thêm mức án cho Phong à? Hay lỡ hi sinh rồi thì hi sinh cho chót?
 - ...
- Tôi ngồi thừ ra, dù đã biết phần nào sự việc, tôi vẫn không sao ngăn được cơn buồn nôn cuộn lên từ dạ dày.
- Thưa...
 - Anh nói anh yêu em, vậy chứng minh đi.
 - Bằng cách nào?
 - Đầu thú. Nếu anh đi tù thay Phong, em sẽ đồng ý yêu và chờ anh.
 - Em biết chuyện đó là không thể mà. – Vũ lắc đầu, tỏ vẻ bất lực.
 - Phong thì được nhưng anh lại không thể, và anh còn đòi hỏi công bằng với anh ấy? – Tôi cười khẩy. – Em nói vậy thôi chứ em chưa từng có ý định yêu anh. Cho dù có chia tay với Phong, em cũng không yêu anh đâu. Chủ tịch tương lai của Vũ Phong, em với tôi thể nào được.

Mối quan hệ ruột thịt của Vũ với Phong là điều duy nhất ngăn tôi nện thẳng gót giày vào bộ mặt rúm ró của anh ta lúc đó.

.....

Tôi kết thúc câu chuyện, mắt vẫn không ngừng quan sát Phong. Những chuyển biến trên mặt hắn khiến tôi có cảm giác rất thỏa mãn.

- Em không hỏi Vũ đã cố ý hay vô tình lùi xe cán người thứ hai nhưng một kẻ vừa đâm chết người vẫn đủ lạnh lùng lái xe đi, và đạo diễn một vở kịch hoàn hảo để thoát tội thì đáng sợ tới mức nào? Chưa kể là sau đó còn theo đuổi bạn gái của em trai, người đang ngồi tù thay anh ta. Loại bất nhân, bất nghĩa vậy mà anh lại khuyên em yêu, anh nghĩ cái gì thế? – Tôi đay nghiến.

- Vũ tàn nhẫn với người khác nhưng có thể sẽ tốt với em. – Hắn nhún vai.

- Anh là em ruột còn bị đối xử như thế, em là Hằng Nga giáng thế để được hưởng ngoại lệ chắc?

Phong trầm ngâm giây lát. Có lẽ trước giờ hắn chưa bao giờ thực sự nhìn Vũ dưới góc độ bình thường thay vì là anh ruột.

- Dù sao thì yêu Vũ hay không là lựa chọn của em thôi, anh không can thiệp được. – Hắn nhún vai. – Nhưng Vũ tốt hay xấu, có tội hay không đâu ảnh hưởng đến hoàn cảnh thực tế hiện tại. Anh xin lỗi vì đã nói dối em, em cũng hiểu đó là bất đắc dĩ thôi.

- Vì sao anh lại chấp nhận làm chuyện ngu xuẩn này?

- Vì ông bà già. Có thể nào thì đó vẫn là bố mẹ anh, nếu Vũ đi tù, công ty sẽ lao đao mà ông bà già không còn đủ sức gánh vác nữa. Trước giờ anh luôn là thằng vô dụng, có lẽ đây là lần hiếm hoi cả nhà cảm thấy anh vẫn có thể mang lại lợi ích nào đó.

Tôi im lặng, xót xa nhìn hắn. Cơ giận lúc này đã hoàn toàn biến mất.

- Cho nên anh sẽ không lật lại lời khai, và cũng không thay đổi quyết định về chuyện của chúng ta. Anh không cần em hiểu hay thông cảm, chỉ mong em chấp nhận.

- Em rất thất vọng vì anh, đầu óc anh ngày càng chậm chạp nên phải cần người thông minh như em bên cạnh để bù trừ.

- Em lại định làm gì?

- Xây dựng tương lai cho chúng ta. – Tôi gõ tay xuống bàn. – Sau vụ này em cảm thấy không có gì tội lỗi nếu yêu cầu anh đi hẳn khỏi gia đình, không dính dáng gì tới hai bác và Vũ nữa.

- Rồi chết đói hay là em nuôi anh? – Phong nhếch mép.

- Anh quá là dốt. – Tôi hả hê, lần đầu tiên đồng dạng lên án hắn dốt nát. – Tương lai của anh, ba năm tuổi xuân của chúng ta, sao ra đi tay trắng được?

- ...

- Hai triệu đô la tiền mặt. – Tôi tỏ vẻ bí mật, hạ giọng dù cũng chẳng có ai nghe ngoài hắn. – Anh yêu cầu hai bác chuẩn bị hai triệu đô la tiền mặt, giao vào ngày anh ra tù. Đây chỉ là một phần tài sản nhỏ của nhà anh nhưng làm người không nên tham lam quá. Với hai triệu đô thì không cần làm gì mình vẫn có thể sống thoải mái đến hết đời.

- ...

- Em cũng chẳng có sống có chết bám lấy anh đâu mà lo. Em sẽ chờ anh tới khi nào một chàng hoàng tử đẹp hơn anh, giàu hơn anh, tốt với em hơn anh đưa tay cứu rỗi cuộc đời em thì em sẽ ra đi. Còn nếu anh chán em trước thì giao lại cho em một triệu đô, coi như đền bù tuổi xuân, em sẽ đưa Duy ra nước ngoài khuất mắt anh.

Phong vẫn lặng im nhìn tôi, ánh mắt từ thờ ơ trở nên đau xót và cuối cùng tràn ngập yêu thương như tôi vẫn quen thuộc. Tôi biết mình đã thắng.

- Anh biết không, em không hề ảo tưởng rằng chúng ta có thể mãi mãi giữ ngọn lửa tình yêu cuồng nhiệt như thuở ban đầu. Sẽ đến lúc anh và em già đi, sẽ đến lúc chúng ta bị cơm áo gạo tiền, con cái, công việc làm cho mệt mỏi. Có thể đến một thời điểm chúng ta sẽ chán nhau và thấy cuộc sống hôn nhân thật bế tắc. Nhưng mà, – Tôi hơi ngừng một chút. – anh là người duy nhất em muốn cùng chia sẻ cái viễn cảnh tăm tối đấy. Nếu không phải anh, em sẽ một mình tận hưởng cuộc sống tươi đẹp này.

- Anh có nên hiểu là em đang cầu hôn anh không? – Cuối cùng hắn cũng lên tiếng.

- Em giúp anh nói ra điều mà anh quá hèn nhát để nói.

Phong không trả lời. Thay vào đó, hắn tiến tới ôm lấy tôi rồi hôn cuồng nhiệt, đến mức tôi cảm thấy như thể phổi tôi bị rút cạn sạch không khí. Cảm giác bay bổng mỗi khi hắn hôn tôi gần như chưa bao giờ thay đổi, luôn mạnh mẽ hơn bất cứ chất kích thích nào.

- Được, cứ vậy đi. – Hắn nói khi rời khỏi tôi. – Coi như anh đi xuất khẩu lao động, sau ba năm sẽ cầm hai triệu đô trở về.

- Xuất khẩu lao động siêu lợi nhuận. – Tôi cười nhưng giọng ghen ngào.

- Tháng sau đi thăm anh, mang giúp anh một thứ.

- Anh cần gì? Đồ ăn, sách báo, điện thoại?

Phong không đáp, chỉ lắc đầu.

- Thuốc lá, rượu, cỏ, kẹo, coke, tem? Đá thì không được.

Vẫn lắc đầu.

- Thế anh muốn gì?

Hắn ghé sát vào tai tôi thì thầm mấy từ. Mặt tôi liền đỏ bừng.

- Làm sao...?

- Anh thu xếp được, yên tâm. – Hắn bỗng cười nhẹ. – Mà không mang theo cũng không sao, anh không ngại đâu.

- ... – Tôi lườm hắn. – Chính ra cái vẻ ngầu ngầu của anh đột vừa rồi hấp dẫn hơn.

- Nhưng anh không hợp với vai đấy lắm. – Phong cười rồi cúi xuống cắn nhẹ vào cổ tôi, để lại một vết răng đỏ mờ.

- Đau...

- Đánh dấu chủ quyền!

.....

Khi tôi rời khỏi trại thì trời đã bắt đầu nhập nhoạng tối. Tầm giờ này mỗi ngày luôn là lúc tôi cảm thấy nặng nề nhất, mọi suy nghĩ thường bị bẻ theo chiều hướng rất tiêu cực.

Nhưng khác với mọi ngày, tâm trạng tôi hôm nay lại rất thoải mái, mặc cho trước mắt vẫn là ba năm với nhiều chông gai. Chúng tôi không thể thay đổi thực tế, ngay cả cố gắng tống Vũ vào tù thì mọi việc cũng không vì thế mà được giải quyết tận gốc. Cuộc sống vốn không phải cố tích để người tốt luôn được thưởng còn kẻ xấu phải bị trừng phạt. Thứ duy nhất tôi hay Phong có thể làm là lựa chọn thái độ và giải pháp cho bản thân khi đối mặt với hoàn cảnh.

Thế nhưng về một mặt nào đó, tôi cho rằng số phận đã hoàn toàn công bằng đối với tôi và hắn.

“... Anh sẽ xây ta một căn nhà

Trước sân trồng thêm rau cà

Ở đằng sau mình nuôi thêm hồ cá

Em tưới hoa bên bờ sông nhà

Đom đóm lung linh màn đêm yên bình

Ta dạo thuyền quanh đom đóm bay thật nhanh

Rồi khi hoàng hôn em và anh, ta ra ngoài hiên nhìn trời mây êm

Cắm thêm bình hoa và thêm chút bánh trà

Bật lên tình ca Ngô Thụy Miên đôi ta thường nghe những ngày hè vô tư

Nào cầm tay anh, mời em nhảy với anh...”[2]

Tôi không biết suốt quãng đường về tôi đã nghe bài này bao nhiêu lần, trong lòng mừng tượng ra khuôn mặt của tôi và Phong bốn, năm chục năm tới. Ba năm chỉ là con số quá nhỏ bé đối với cả một đời người dài đằng đẵng.

Tôi khẽ mỉm cười.

Bởi vì, mặc cho bao nhiêu buổi chiều tối, bao nhiêu lần màn đêm buông xuống, cuối cùng thì ngày mai vẫn sẽ tới thôi mà.

HOÀN CHÍNH VĂN

.....

Chú thích:

[1] IPO (Initial Public Offering): lần đầu niêm yết trên thị trường chứng khoán. Sau khi niêm yết thì công ty tư nhân sẽ trở thành công ty đại chúng (Public company). Mục đích của việc niêm yết là để bán cổ phiếu (share) nhằm tăng vốn từ nhà đầu tư. Giá cổ phiếu quyết định giá trị công ty và tài sản của người giữ cp (shareholder). Bất cứ thông tin bất lợi nào, kể cả những thông tin ngoài lề, không chính thống đều có ảnh hưởng tới giá cổ phiếu nên các công ty thường cố gắng quản lý thông tin, hình ảnh tối đa.

[2] Thời thanh xuân sẽ qua – Văn Mai Hương ft. Phạm Văn Phước

28. Chương 28: Ngoại Truyện. Ai Rồi Cũng Biết Yêu (a.k.a. Chuyện Kể Của Tâm)

“Where there is love, life begins

Over and over again”

(I want to spend my lifetime loving you – Marc Anthony ft. Tina Arena)

Phong là một thằng trai hư đúng nghĩa. Đó là ấn tượng ban đầu và đã kéo dài suốt một thời gian của tôi đối với nó. Xin đừng hiểu lầm, tôi không ghét Phong, thậm chí là ngược lại. Thành thật thì chơi với một thằng trai hư cực kỳ thú vị, với điều kiện tiên quyết là bạn chỉ “chơi” chứ không phải “yêu” hay “thích”

Trái ngược với vẻ thâm trầm, có phần cục mịch của Long, Phong rất hoạt bát, sôi nổi. Nó nói nhiều, luôn là tâm điểm của mọi cuộc vui. Với khuôn mặt quá mức đẹp trai, vóc người cao ráo, gia thế tốt và lối nói chuyện có duyên, khỏi nói cũng biết đám con gái bám nó đến thế nào. Tôi may mắn không nằm trong số ấy bởi vì một lẽ nào đó, tôi chỉ thích kiểu ít nói đàn ông của Long. Tôi thực sự không hiểu có gì hay ho khi yêu một người không có chút an toàn nào như vậy. Và đặc biệt, cái cách cư xử của Phong với đám bạn gái của nó càng làm tôi kinh ngạc hơn bởi mức độ thô lỗ đến phản cảm.

- Anh đừng hút thuốc nữa, hại sức khỏe lắm. – Cô bạn gái cực kỳ xinh đẹp ngồi bên cạnh thò tay rút điếu thuốc trên môi Phong dụi đi.

- Mặc anh. – Nó gần như không chú ý tới thái độ kia, rút điều thuốc mới ra.
- Đừng hút nữa mà. – Cô nàng kiên nhẫn giật điều thuốc thứ hai khỏi tay nó.
- Em có thôi cái trò này đi không? Anh còn mỗi vài điều thôi, đừng có phung phí nữa. – Phong gắt lên. – Cả quán nó hút, anh không hút thì em vẫn phải ngồi, khác gì đâu.
- Em lo cho anh thôi. Anh bỏ thuốc đi, em không sao chịu được mùi thuốc từ người anh.
- Kệ em, liên quan gì đến anh?

Tôi tròn xoe mắt. Nếu Long dám nói với tôi như vậy thì xác định phải xin lỗi đủ một tuần. Vậy mà cô gái trước mặt vẫn mềm mỏng dù mắt đã ngân ngấn nước.

- Anh còn hút thì em sẽ đi về đây. – Cuối cùng cô tung ra tối hậu thư.
 - Đây... – Phong đưa điện thoại và ví cho cô. – Em gọi taxi và lấy tiền của anh mà về.
- Mặt cô đỏ bừng vì tức tối nhưng lại không dám làm gì, cuối cùng đứng dậy bỏ đi.
- Ông đuổi theo xin lỗi đi chứ? – Tôi áy náy nói, đó là lần đầu tôi gặp Phong.
 - Kệ, yêu đương gì mà phải lằng nhằng.

- Không yêu đương? – Tôi ngạc nhiên kêu lên. Không phải vừa rồi cô ta vẫn rất tình cảm, hôn hít nó nhiệt tình sao?

Long háng giọng còn Phong không trả lời, chỉ cười. Sau này Long mới giải thích cho tôi khái niệm “cặp kè”, đại khái là một mối quan hệ đôi bên cùng vui nhưng không ràng buộc, cũng không có danh phận.

- Nói thẳng ra nhiều người quan tâm gì tới sức khỏe người khác, chẳng qua chỉ muốn thể hiện quyền lực, tỏ ra mình có sức ảnh hưởng thôi. Kiểu tôi bảo anh bỏ thuốc là anh phải bỏ, vì tôi muốn thế. Hối thuốc lá có hại thể nào thì ngoài cái câu cũ rích hút thuốc ung thư phổi có nói được gì nữa đâu? Hối vì sao mà ung thư thì lại im tịt. – Phong tuôn một tràng.

Tôi cạn lời. Dù nó ăn nói hơi thô nhưng đó lại là sự thật, ít nhất là đúng với nhiều cô bạn xung quanh tôi. Sau cô gái tôi vừa kể, tôi còn gặp vô số người khác mà giờ tôi không nhớ xuể. Nhưng tất cả đều có kịch bản giống nhau, là chỉ xuất hiện một vài lần và không bao giờ quay lại.

Cho tới khi tôi gặp Thư.

Lần đầu gặp Thư tôi đã cực kỳ ấn tượng. Cô rất xinh nhưng không phải thứ nhan sắc đậm đà phấn son khiến người ta ngộp thở mà có nét cuốn hút rất riêng. Ở Thư, tôi mới hiểu từ “khí chất” người ta hay nhắc tới bởi ngoài từ đó tôi cũng không biết phải diễn tả thế nào. Tôi đọc được trong mắt cô sự thông minh, điềm tĩnh, giống như cô hiểu rõ những chuyện xung quanh và luôn làm chủ mọi tình huống.

Vậy nhưng, điều làm tôi ấn tượng hơn tất cả là cách cư xử của Phong và Thư với nhau. Thư nhẹ nhàng nhã nhặn nhưng từ lời nói, cử chỉ ở cô lại toát ra vẻ mạnh mẽ, thậm chí lấn át Phong. Lần đầu tiên tôi thấy một cô bạn gái không cố chạy theo làm vừa lòng nó. Khi vô tình nghe lỏm được vài câu hai người đó nói chuyện, tôi đã suýt phá lên cười bởi Phong hoàn toàn thất thế trước những lời thông minh sâu cay của cô.

Trái với đứa con gái bánh bèo, ngoan ngoãn là tôi, Thư rất hiện đại, cởi mở. Tôi không rõ Thư có tình hay vô ý mà ghê gớm như Hằng cũng phải chịu thúc thủ trước cô.

Còn Phong, lần đầu tiên tôi không thấy ánh mắt coi thường của nó khi nhìn một cô bạn gái.

.....

Lần thứ hai gặp Thư, tôi đã suýt xỉu vì quá ư kinh ngạc. Cô gái tôi vốn ngưỡng mộ hóa ra lại là osin nhà Phong. Nó hết trò rồi hay sao mà đi hẹn hò với osin? Nghĩ tới cái motif “cầu huyết” cậu chủ osin, tôi nổi hết da gà. Và khi Thư bắt gặp tôi đang tựa đầu vào vai Phong, tôi cảm thấy ánh mắt cô thoáng qua chút lạnh lẽo, giống như đang suy nghĩ nên bấm hay hãm chúng tôi cho bữa tối. Phong thì trái lại, vui vẻ một cách kỳ quặc khi cũng bắt gặp ánh mắt đó.

Để tránh đi những hiểu lầm không đáng có, tôi chủ động vào bếp tâm sự vài câu với Thư. Cách cô im lặng lắng nghe làm tôi thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Quả thật, lối cư xử tinh tế đấy nếu không nói thì không ai biết đây chỉ là một cô bé miền núi thất học từ cấp hai.

.....

Trái ngược vẻ hứng thú của tôi, Long hơi cau mày khi nghe tôi kể về Thư. Nét mặt trầm ngâm của anh khiến tôi bỗng có chút nghi ngại.

- Anh sao thế?

- Anh không ngạc nhiên nếu Thư là sinh viên đại học như em nhưng nếu nói Thư là osin nhà thằng Phong thì anh không tin được.

- Đúng là khó tin anh nhỉ, cuộc sống đầy bất ngờ.

- Hừm... - Anh bỗng như hơi giật mình. - Em có nhớ hôm ở trên bar, Thư đã sụp xuống nôn ọe không?

- Vâng, uống ngần đó rượu với bóng mà không sụp thì mới lạ.

- Không hẳn, mắt cô ta trong veo, cử chỉ cũng cực kỳ chủ động, chẳng có vẻ gì là say xỉn. Chưa kể lúc đấy anh đứng rất gần chỗ Thư nôn nhưng không hề ngửi thấy mùi chua đặc trưng.

- Ý anh là Thư giả vờ?

- Có thể. Anh nhớ là hôm đấy anh đã nhìn thấy ai đó rất quen nhưng giờ chưa nghĩ ra.

Tôi quên không nói, do nghề nghiệp hơi khác thường, khả năng quan sát của Long đặc biệt tốt, so với một thằng công tử như Phong thì hơn vài phần. Không phải chờ lâu, mấy ngày sau anh đã đem hết chuyện của Thư kể cho tôi. Ngoài há hốc mồm miệng, tôi không còn lời nào để nói.

- Anh nói với Phong chưa?

- Tất nhiên. - Anh nhún vai. - Nhưng nó biết trước cả anh.

- Hóa ra nó cũng không ngu lắm. - Tôi cười.

- Em đừng nhìn vẻ bông đùa hời hợt của nó mà nhầm lẫn. Anh chưa từng thấy thằng Phong bỏ qua bất cứ cái gì cả. Thằng đấy thông minh một cách đáng sợ.

- Xì, thông minh mà lông ba lông bông, học trường hạng bét còn nợ hàng đồng môn ra. - Tôi hừ mũi coi thường. Ca ngợi thằng Phong giỏi giang với đứa một sách như tôi quả là sự xúc phạm.

- Ha ha, vì nó thích thể thôi. - Long bỗng bật cười. - Nếu nó chịu để ý một chút tới sách vở thì đến Havard cũng vào được, anh không điều đâu.

Tôi đã hoàn toàn bỏ ngoài tai những lời của Long cho tới khi Phong tới nhờ tôi chỉ cho mấy câu tiếng Pháp lúc nó quyết định bay sang châu Âu tìm Thư. Thời gian chờ visa chỉ khoảng hai tuần mà nó đã nói tương đối trôi chảy những tình huống thông thường.

- Em tin anh chưa? - Long vui vẻ hỏi khi tôi kể lại.

- Cuộc sống đúng là không công bằng, kẻ được ưu ái quá nhiều, người lại quá ít. - Tôi cay đắng nói.

- Em có vẻ không ưa Phong lắm?

- Đâu có, anh biết em thân với nó mà, nhưng là góc độ bạn bè. Em chỉ không hiểu sao nhiều người thích Phong như thế.

- Em nhìn cũng có thể đoán ra, có gì mà khó hiểu.

- Buồn cười nhỉ, cuối cùng người như nó cũng biết yêu. Nó đã thế này bao giờ chưa anh?

- Hồi xưa nó có thích một người hơn nó vài tuổi nhưng gọi là vui vui kiểu trẻ con thôi. Anh chưa từng thấy nó nghiêm túc đến như này.

- Một thằng coi thường phụ nữ ra mặt, học đúp vài năm mà nỗ lực học tiếng Pháp trong hai tuần chỉ để cửa gái thì em nghĩ không có gì nghiêm túc hơn được nữa.

Thế nhưng điều bất ngờ không nằm ở việc “bad boy” Phong tỏ ra nghiêm túc mà lại ở việc “good girl” Thư đã đá bay nó không thương tiếc. Ngày nó từ châu Âu về, mặt như cái bị rách thuật lại câu chuyện, tôi và Long chỉ biết câm nín. Một cô gái vừa trải qua đầy đủ mọi đau thương mất mát của cả một đời người mà còn đủ dũng cảm bỏ đi như vậy thì phải bản lĩnh tới mức độ nào. Tôi nghĩ mà rùng mình, độ ngưỡng mộ đối với Thư lại tăng lên vùn vụt.

- Hai đứa nó đúng là cặp trời sinh. Chỉ có Thư mới trị được Phong và cũng chỉ có Phong mới thích kiểu phụ nữ có một không hai như vậy.

- Anh không thích Thư à?

- Rất quý, rất nể nhưng không thể nhìn như phụ nữ.

Sau này tôi có nghe thằng bạn thân của Thư phát biểu một câu tương tự, thật lòng rất thông cảm.

Trải qua những nỗ lực không mệt mỏi của Phong, cuối cùng Thư cũng gật đầu. Nhìn cái bản mặt nhàu nhĩ của nó giãn ra sau nhiều tháng ròng, tôi và Long mới thở phào. Tôi không bao giờ ngờ một thằng thô lỗ như Phong có thể ân cần, ngọt ngào đến thế, thậm chí còn vì Thư mà làm cả những việc ngớ ngẩn ngoài sức tưởng tượng.

- Anh muốn giết thằng Phong. – Có lần Long gầm lên với tôi. – Nó muốn chiều Thư thì tự làm đi, đằng này còn bắt anh tuần hai lần đắp đủ thứ của nợ lên mặt như thằng hấp.

- Ha ha... – Tôi cười lẫn lộn, đưa tay vuốt mặt anh. – Nhưng anh nên cảm ơn nó, da anh dạo này đẹp hẳn lên.

- Em im ngay. – Long ngượng quá phát cáu, liền “bịt” mồm tôi không cho nói, tất nhiên không phải bằng tay. Anh không thô bạo như vậy.

Cuộc đời đôi khi đúng là quá bất công. Tôi những tưởng ở tuổi hai ba, sau biết bao mất mát, Thư đã được bù đắp xứng đáng bằng tình yêu vô bờ bến của Phong nhưng tai họa lại một lần nữa đổ xuống. Tôi từng nhiều lần tự hỏi tại sao số phận nữ diễn viên cô gái mảnh mai đó vào quá nhiều thử thách đến như vậy. Khi Phong bị bắt, lần đầu tiên trong suốt thời gian dài quen biết, tôi mới thấy Thư đánh mất đi sự tự chủ vốn có. Cô nổi cáu, khóc lóc và suy sụp. Duy đã phải cầu cứu chúng tôi khi cô tự nhốt mình trong phòng nhiều ngày dài nhưng tất cả cũng đành bất lực đứng nhìn. Một người mạnh mẽ, độc lập tới cực đoan như Thư khi đã sụp xuống thì chỉ tự mình đứng dậy, chẳng ai giúp được bởi trước giờ, ngoài Phong ra, tôi không nghĩ có ai đủ khả năng tác động tới cô. Và mặc dù hiểu Phong vì Thư mới nói ra lời chia tay cay đắng, tôi vẫn cảm thấy nó đã hơi quá mức. Chứng kiến cô quay quắt, vật vờ, tôi đau lòng mà không thể làm gì.

- Em đừng lo, Phong nó hiểu Thư hơn ai hết. Hai đứa chúng nó vì nhau quá đậm khố. Như người ta thì tòa tuyên án cái là quay lưng bỏ đi ngay nhưng Thư còn không có cả ý nghĩ đấy, thằng kia thì xót xa, lo lắng nên là...

- Mà này, em cảm giác ông Vũ có vẻ...

- Cảm giác cái gì, rõ ràng thế còn gì nữa? Anh em ruột có khác, sở thích cũng kỳ lạ giống nhau.

- Liệu Thư có...

- Em nghĩ sao? – Long nheo mắt nhìn tôi.

Ừ đúng, người như Thư mà đổ trước Vũ mới là lạ. “Yêu một người chỉ để khóa lấp cô đơn” không phải khái niệm dành cho cô.

.....

Băng đi vài năm, rất nhiều biến cố đã xảy ra với tôi, cuối cùng hiện tại tôi ở đây, bên trong một căn hộ ấm áp, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Bên ngoài cửa sổ tuyết phủ trắng xóa, quang cảnh lạnh giá, thê lương tới nhói lòng.

Trên khung webcam, Thư đang cười với tôi, ánh mắt rạng rỡ, mồm miệng tía lía giải thích công thức làm phở bò sốt vang.

- Có thôi ngay không, đánh cho bây giờ! – Hình ảnh webcam bỗng rung lên, quay cuồng đảo lộn cùng lúc tiếng quát của cô vang rền. Một giây sau đó, khuôn mặt cô lại hiện ra với hàng lông mày còn đang nhăn tít.

- May là bà ở Việt Nam đấy, bên này thì đi tù nhé.

- Xời, thử cho thánh nữ hạ phàm nhập vào tôi xem có nhìn được không. – Vừa dứt lời thì cô quay phắt ra sau tiếp tục gắt. – Dừng lại ngay.

Bốn bàn tay bé xíu đang cố với lọ kẹo trên bàn lập tức rụt lại. Hai gương mặt xinh đẹp giống hệt nhau meo mào.

- Chon uồn ăn chẹo... – Một trong hai đứa năn nỉ dù giọng còn ngọng lúu ngọng lô.

- Còn năn nỉ nữa là mẹ cho úp mặt vào tường đấy nhé. – Thư cảnh cáo rồi tiếp tục quay sang tôi. – Một quá, tôi ghét ngày nghỉ thế không biết nữa. Hai thằng giặc con nghịch như quỷ sứ.

- Ai bảo sinh đôi cơ, giờ còn kêu gì?

- Bà làm như tôi quyết định được chuyện đấy không bằng. – Cô lườm tôi.

- Bắt đền bố nó ấy. – Tôi phì cười. – Mà nói mới nhớ, bố bọn trẻ đi đâu rồi? Lại vứt vợ con ở nhà đi nhậu hả?

- À không... – Cô hơi bối rối. – Tối qua hai thằng nhóc hâm hấp sốt nên ông ý thức trông cả đêm. Tôi ngủ quên đến giờ mới dậy, đổi ca cho ông ấy ngủ bù.

- Bù đắp cái gì, nghe em quát anh dậy từ lâu rồi. – Một giọng lầu bầu vang lên. Trên khung hình xuất hiện thêm một khuôn mặt cau có vì thiếu ngủ. – Tâm đấy à? Lâu rồi mới thấy gọi.

- Đợt vừa rồi tôi hơi bận. – Tôi mỉm cười. – Hai vợ chồng ông chẳng khác gì cả.

- Ai bảo không khác? – Một thoáng buồn lướt qua mặt Thư, dù hình ảnh webcam chất lượng kém tôi vẫn thấy được. – Tôi tăng hơn hai mươi cân, để hai năm rồi mới giảm có chục cân, chẳng biết bao giờ mới về được lại như thời con gái. Ông Phong sắp bỏ tôi theo vợ mới đến nơi rồi.

Phong bỗng nhấc Thư ra khỏi ghế, ngồi vào đó rồi đặt cô lên đùi mình. Vòng tay nó siết chặt quanh người vợ đầy trĩu mến.

- Chừng nào em ngồi thế này mà anh chưa gãy chân thì tạm chấp nhận.

- Hừ...

- Với cả béo ra chút chả hơn cái que củi khô ngày xưa ấy à?

- BỐ... BẾ... – Hai cậu nhóc đẹp trai đã lăm chằm ra kéo áo nó.

- Hai đứa ra kia mà bế nhau đi, bố bận bế mẹ rồi, không thấy à? – Phong cười nói.

- A... – Thư bỗng hốt hoảng la lên, nhảy xuống. – Có đứa ị đùn.

- Để anh làm cho, em cứ nói chuyện với Tâm đi. – Phong đứng lên rồi vẫy tay với tôi. – Tôi đi làm người bố quốc dân đây, gặp bà sau nhé.

Đợi Phong bế hai cậu con sinh đôi đi vào phòng trong, tôi hạ giọng hỏi Thư:

- Kết hôn mấy năm rồi, tình yêu lụi tàn tỵ nào chưa?

Đáp lại, Thư mỉm cười, ánh mắt toát lên sự viên mãn.

- Hôn nhân bao giờ chẳng có xung đột, dù ít dù nhiều nhưng chắc bọn tôi đã gặp nhiều chuyện nên không muốn lãng phí thời gian để đau khổ nữa. Tôi xa Phong lâu đến nỗi cho tới tận bây giờ, chỉ cần ở cạnh ông ấy là tôi hạnh phúc rồi. Cũng chẳng nói trước được tương lai nhưng hiện tại thì tôi không có gì để phàn nàn.

- Đúng là sau cơn mưa trời lại sáng. Nhìn hai ông bà bây giờ tôi phát ghen tị lên được.

- Có gì mà ghen tị. – Cô khẽ cười. – Nhà tôi cũng chỉ như muôn vàn gia đình khác trong xã hội thôi. Muộn rồi, tôi đi nấu cơm đây, hẹn bà hôm khác nhé.

Màn hình vụt tắt, để lại trong lòng tôi một dư âm ấm áp, ngọt ngào cùng niềm tin mãnh liệt vào cuộc sống.

Có vẻ như mùa đông năm nay sẽ đỡ khắc nghiệt hơn rất nhiều.

HOÀN THÀNH

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-se-la-mot-ngay-moi>